

Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР
2011 XV

МН 41993

Автори

8 100987 55981 0

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ,
МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ**
Управління освіти і науки
Рівненської обласної державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

*Пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”
*Матеріали XV Міжнародних громадських
учнівських читань
“Я голосую за мир”*

Рівне 2011

Узбірнику висвітлені основні погляди учнів на проблеми збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, академік Академії Вищої школи України – голова редакційної колегії.

Пагута Т.І., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск: Петрук А.П., кандидат педагогічних наук, доцент.

Дорогі діти, шановні вчителі, батьки!

Ми раді вітати вас на XV Міжнародних громадських учнівських читаннях «Я голосую за мир», присвячених пам'яті засновника університету, організатора цих читань, доктора педагогічних наук, професора Дем'янчука Степана Якимовича. Сьогодні у нас ювілей. Ми в п'ятнадцятий раз зібрались у стінах Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука для того, щоб віддати свій голос за мир на нашій планеті.

Ці читання -- спроба об'єднати зусилля учнів, батьків і педагогів в боротьбі за щасливе майбутнє наших дітей. Агресивність, конфронтація, відчуженість мають поступитися місцем толерантному ставленню, взаєморозумінню й довірі. Учні запитують нас: «Чи можливе життя на планеті без воєн?». Мабуть це і є найголовніше питання, на яке нам потрібно негайно відповісти. Вирішення цієї проблеми – вкласти у людські серця і совість те, що мир – це дійсно найактуальніше завдання всього людства. І коли ми зрозуміємо, що це так, то мати не буде плакати за сином, а діти – за батьками. Саме цій благородній ідеї сприятимуть учнівські громадські читання «Я голосую за мир», до участі в яких щорічно ми запрошуємо учнів I–II класів загальноосвітніх навчальних закладів.

Пригадуються перші учнівські читання, які не були багаточисельні. Але з якими величезними стараннями, яким ентузіазмом були проведені. Хвилювалися не тільки учасники, але і ми, педагоги, теж. Та й сам Степан Якимович, в характері якого був принцип, розпочату роботу, завжди доводити до кінця, весь час, приховуючи своє хвилювання, а це він вмів дуже майстерно робити, намагався заспокоювати і підбадьорювати вихованців то словом, то посмішкою.

Ще годі ми розуміли, що справа, яку розпочав Степан Якимович, має велике значення у формуванні особистості школяра, і вона стане в майбутньому однією із активних форм виховання в учнів миролюбства. І це дійсно так. Враховуючи настанови видатного педагога Степана Якимовича, викладачі

кафедри педагогіки Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука розробили і затвердили на засіданні кафедри «Положення про проведення громадських учнівських читань «Я голосую за мир!», яке є головним орієнтиром при вихованні учнівської молоді в душі миру.

З кожним роком учасників читань стає все більше і більше, та й географія учнів охопила не лише західний регіон України. Ми знову і знову зустрічаємо вже добре знайомі обличчя. Нам радісно від того, що серед них є діти, які вперше братимуть участь у читаннях. Це учні з різних шкіл м. Барановичі Республіки Білорусь. Наші читання починають набувати статусу міжнародних. Адже цій миротворчій ідеї, яку розпочав Степан Якимович не має, не може і не повинно бути завершення. Його прагнення творити добро живить і зобов'язує нас продовжувати започатковані ним справи. В цьому впевнені не тільки ми, педагоги, але й учні, які з миром, добром і щирими помислами сміливо йдуть у завтрашній день нової України. Тому, що усіх нас об'єднує одна єдина думка – «де мир – там життя».

**Кандидат педагогічних наук,
доцент Петрук О.М.**

*Тимчук Марія,
1 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Щасливе дитинство

Я дуже люблю читати, слухати чудові розповіді, вірші. Мені подобаються уроки навчання грамоти. Коли ми вивчали літеру «ем», вчителька попросила нас назвати слова, які починаються на цю літеру. Багато слів було названо і ніжних, і ласкавих. Аж ось ми почули слово «мир» і замислились над ним.

Мир – це матуся з ніжною усмішкою, це рідна мова, яку ми тільки починаємо вивчати, це щасливе дитинство. Так, я – щаслива! Я із задоволенням відвідую школу, люблю гратися із меншим братиком, допомагати матусі по господарству, майструвати разом із бабусею. Для мене мир – це найдорожче, що є на світі!

*Ващук Віта,
1 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама.

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки живе в серці мрія про мир. Бо коли є мир, можуть здійснюватися наші найзаповітніші мрії. Тоді кожен може реалізуватися в цьому світі, розкрити свої здібності, таланти. Та найбільше щастя – це мир. Коли розквітають квіти, ми живемо спокійно і не здригаємось від вибухів війни. Діти вчаться, здобувають знання, нічого не може бути прекраснішим за це.

*Смішко Владислав,
1 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Я – маленький громадянин своєї Батьківщини, навчаюся у 1 класі мого рідного міста Шепетівки. Мені дуже подобається навчатися у школі, щоранку зустрічати свою вчительку, своїх однокласників-друзів. Як добре щоранку бачити усмінене обличчя моєї матусі, радість в очах мого татуса, з нетерпінням чекати зустрічі з бабусяю і дідусем. Я хочу тільки миру і злагоди у своїй родині, у шкільному колективі, по всій нашій Україні. Нехай усміхається мені ніжне сонечко, матуся гладить теплою долонькою, люди посміхаються один одному. Я люблю жити у мирі і злагоді.

*Васик Каріна,
1-Б клас,
НВО № 2, м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Мама часто мені розповідає про мого прадідуся. Він був командиром розвідки, пройшов всю війну... Я ще маленька і не зовсім розумію, що таке війна. Але одного разу по телевізору я побачила фільм про війну і зрозуміла, що війна -- це жахливо, це сльози і велике горе. Якби у мене була чарівна паличка, я б загадала одне бажання – щоб на всій землі був мир завжди, завжди, завжди!

Війна – це зло, війна - це горе,
Озветься потім у всіх болем.
Хай будуть квіти, сміх, щасливі діти,
Хай буде мир по всій планеті.

*Дем'янчук Віра,
1-Г клас, ЗОШ № 15,
м. Рівне*

Оповідання про війну

На війні багато людей загинуло. Усі хотіли врятуватись від лиха. Якись врятувались, а якись ні. На війні воював наш дідусь. Він був поранений. Війна – це дуже погано. Воювали з Україною фашисти. Вони хотіли нашу землю захватити. Люди воювали цілі дні, цілі ночі. Фашисти дуже погані, вони не любили український народ і захвачували людей у полон, а особливо дівчат. Я хочу, щоб війни більше ніколи не було. Щоб всі були щасливі і дружні. А війни знову не почалися.

*Дем'янчук Оля,
1-Г клас, ЗОШ № 15,
м. Рівне*

Оповідання про війну

Наш дідусь був на війні. Він воював з фашистами. Він рятував всю Україну. І любив всіх людей і дітей та поважав їх. А його жінка була вчителькою. Вона вчила дітей у школі. Війна була дуже давно. Я хочу, щоб у житті ніхто не сварився. І в хатах не було сварок. Щоб усі дружили, і любили один одного. Війна – це дуже погано. Бо убивали один одного і загинуло багато людей – сто тисяч. Я хочу, щоб уся сім'я була здорова і ніхто ніколи не хворів. Щоб вся родина була щаслива.

*Обуваєва Тоня,
2 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир в моїх очах

Мир в моїх очах – це тепло, затишок і спокій у моїй родині. Коли приходжу зі школи мама мене зустрічає та цілує, навіть

якщо я наробила шкоди. Мир коли уся моя родина збирається за круглим столом і п'є чай зі смачними бубликами. Коли мої рідні здорові і щасливі, я почувуюся самою щасливою дівчинкою на землі. Засинаючи, я мрію коли знову засяє сонечко і почнетесь цікавий та щасливий день. Я із задоволенням іду до школи і жду зустрічі зі своїми однокласниками. Мир для мене, коли від щастя та радості за наші успіхи у нашої вчительки на очах бринить сльоза. Лягаючи спати завжди прошу у Бога миру і спокою, щастя та здоров'я для всіх людей на всій Землі.

*Михайлюк Алла,
2 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Берегти мир на всій планеті

Одне з найдорожчих слів для кожного – це слово Мир. Ми хочемо жити у мирній державі, будувати нові міста, вирощувати поля золотої пшениці, вчитися на відмінно.

Ми живемо у мирному світі, ніколи не знали, що таке війна. Але назавжди в пам'яті народу будуть ці жакливі дні. Ми пам'ятаємо тих людей, хто не шкодуючи свого життя боровся проти фашистів. Ми будемо справжніми захисниками миру та спокою.

*Добровольська Вероніка,
2 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир дітям планети Земля

Кожним четвертим мешканцем нашої планети є дитина. Щохвилини на Землі народжується 200 немовлят. Діти – це радість та надія планети, її щасливе майбутнє.

Ми всі пам'ятаємо чудове свято – Міжнародний день захисту дітей. Це свято привертає усе людство до проблем

охорони здоров'я дітей, боротьби з експлуатацією дитячої праці, прав дитини на життя, на навчання, захист від фізичного та психічного насилля.

Першого дня літа діти чекають з нетерпінням. У цей день вони розважаються, грають в ігри, співають, отримують подарунки. Я мрію про щастя і здоров'я усіх дітей на усій планеті Земля.

*Поровчук Тарас,
2 клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я за мир і злагоду

Треба жити мирно, ніколи не розпочинати війну.

Жити мирно заповідав нам Господь. Якщо ми це будемо виконувати, то в нас буде злагода в сім'ї, в класі, в державі. Але якщо ворог нападає, то потрібно захищати свою віру, державу. Недавно я бачив фільм «Катань» і зрозумів – війна це страшно. Кожен з нас може бути миротворцем.

Молімо Бога за мир.

*Шатецький Владислав,
2 клас, НВК № 17,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

«Мир Вам!» З давніх-давен віталися такими прекрасними словами, а у відповідь лунало: «З миром!».

Під цим словом багато розуміється. Коли є мир, тоді люди щасливі. Мир походить спочатку із серця людини. Коли є мир в серці він передається іншим, і саме головне його не втратити. Коли є мир між батьками – щасливі діти. Коли є мир між людьми – щаслива країна. Мені так хотілося б, щоб на нашій землі був мир, щоб не було війн, щоб не було ворожнечі, щоб люди бажали тільки доброго один для одного, так якби хотіли щоб їм робили інші. А де є мир – є любов. Скільки українських діток залишені

батьками, тому що у їхніх серцях немає миру і любові, а як хоче кожна дитина бути бажаною і щасливою, мати повноцінне щасливе життя.

Я дякую Богові, що маю батьків і живу у такій чудовій неньці України:

І як мені України
Щиро не кохати?
Мене ненька по-українськи
Вчила розмовляти.
І як мені України
Щиро не любити?
Мене вчили по-українськи
Господа молити.
За свій рідний край і народ
Я Господа молю:
Зішли, Боже, Україні
Миру, щастя й долю!

Я бажаю усім миру. Нехай він панує на нашій Батьківщині і у наших серцях.

Мир вам! Нехай Господь вас хранить.
Мир вам! Хай міцно дім ваш стоїть.
Мир вам! Міцніє віра повсякчас.
Мир вам! І ворог не вразить вас.
Мир вам! Ми кажем вам у цей час.
Мир вам! Хвороби залишають вас.
Мир вам! Кінця не буде вашим дням.
Мир, любі друзі, вам!

*Бородішко Марія,
2 клас, НВК № 17,
м. Рівне*

Хай завжди буде мир

Приходячи з дитячого садка, я любила слухати спогади мого прадідуса про війну. І війна уявлялась мені зовсім не страшною і, може, навіть по-своєму смішною. Дід любив згадувати своїх

фронтових друзів, перемоги в боях і часто, за моїм проханням, розповідав про те, як наші війська ввійшли в Берлін, які почуття охопили його в той незабутній ранок 9 Травня, коли він довідався, що настав День Перемоги.

Пішовши до школи, я зрозуміла, що багато про що прадідусь умовчав. Не розповів про страх, про голод, біль, розпач і про річки крові, що заголонили в ті роки півсвіту. Не розповів він мені про табори військовополонених, про жорстокість німецьких солдатів, про катування, страти. Такі речі вриваються в пам'ять назавжди. Я вважаю, ніхто не повинен забувати про ту війну і про те, якою ціною далася нам перемога. Кожен зобов'язаний пам'ятати, що зараз він живе завдяки тим, хто загинув у той страшний час. У багатьох з них були діти, і вони залишилися сиротами, багато хто просто нічого не встиг зробити в житті – пішли на війну просто зі шкільної партії. А багато хто, дотепер, лежить десь у лісі непохованими. Полеглим воїнам споруджують пам'ятники, про їхні подвиги пишуть книги, про війну виходить багато різних передач, фільмів.

Після розповіді мого прадідуса я зрозуміла, що хочу, щоб по всій землі завжди був мир, цвіли сади, світило сонце і завжди поруч були мої батьки.

*Козяр Олександра,
2 клас, НВК № 17,
м. Рівне*

Хочу миру

Війна – це людське горе. Вона несе розруху, смерть. Мені про війну багато розповідала моя бабуся, її тато загинув на війні, і вона залишилася сиротою. Тому в бабусі було дуже гірке дитинство. Це був мій прадід, він боровся за нашу рідну Україну проти німецьких фашистів.

Я не хочу війни! Хочу, щоб жили мої батьки. Хочу навчатися в рідній школі. Хочу, щоб всі люди були щасливими. Хочу, щоб був мир на землі. Щоб не плакали діти, не горіли хати.

**Хай завжди буде небо!
Хай завжди буде сонце!**

Хай завжди буде мама!
Хай завжди буду я!

*Закревський Денис,
2-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми – маленькі ліхтарики миру

Всім людям потрібне світло. Як сонце, що сходить щоранку і зігріває нас осяйним теплом, так і добрі люди випромінюють світло і зігрівають усіх своїм добром.

Всі діти вірять у добру казку, в якій немає зла, горя і війни. Ми прагнемо миру і щастя, щоб світ був схожий на дитячу казку, де завжди перемагають добрі герої.

Але ми діти, ще маленькі, і світло наше невелике, як у ліхтарика. Отже, ми маленькі ліхтарики злагоди і добра.

*Басик Анна,
2-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Так, що ж таке мир? На сьогоднішній день мені вісім з половиною років. Я живу зі своєю сестричкою, мамою та дідусем. Я їх дуже люблю. От мій дідусь розказував мені, що коли йому було стільки ж років, скільки й мені, у той час була війна. Розказував про те, як дуже жорстокі люди знущалися з нашого народу. Розказував, як люди вмирали з голоду. Я дуже щаслива, що я живу у мирний час.

Мир у моїх очах, це коли у моїй родині злагода, спокій, веселий настрій, коли усі збираються за святковим столом, коли моя матуся усміхається і ніжно мене обіймає. І я усім людям бажаю сонячного неба та миру на Землі!

*Яржемський В.,
2-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Щороку в травні ми відзначаємо День Перемоги. 9 травня 1945 року назавжди ввійшло в нашу пам'ять як День Перемоги у найбільшій і найкривавішій війні на нашій планеті. Кожен рік 9 травня ми зі сльозами на очах згадуємо їх – бійців, які захищали рідну землю та всіх безневинних жертв найстрашнішої війни ХХ століття.

Все далі в історію відходять жорстокі битви Великої Вітчизняної війни, в яких наш народ проявив справді героїчну мужність, відстояв честь і незалежність Батьківщини. Але для декого ця війна залишиться в пам'яті назавжди. І не зможе зітерти ці згадки ані час, ані мирне життя.

З кожним роком меншає ветеранів Великої Вітчизняної війни і все дорожчим стає День Перемоги. Тому слід не забувати про їхній внесок в історію миру та становлення вільної та незалежної України. Тож прийдімо та піднесімо квіти до могил цих відчайдушних захисників людських прав та свобод, які заплатили ціною власного життя за наше світле майбутнє, а що головне – за наше існування на цьому світі!

Варто пам'ятати про всіх тих, хто захищав нашу країну в ті страшні роки.

*Чабан Катерина,
2-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я – школярка. У мене є мама, тато, молодший братик, багато родичів та друзів. Щоранку мама з посмішкою проводить мене до школи. Йдучи по дорозі я спостерігаю як тихо прокидаються

квіти, як спокійно скидають росу трави і листочки дерев. Все навколо лагідно заливає сонячне проміння. Я приходжу до школи і з радістю зустрічаю свою вчительку і однокласників. Нам добре разом навчатися, веселитися на перервах. Ввечері моя сім'я разом збирається і мені дуже весело і добре вдома з рідними. Я і уявити собі не можу, що може бути по-іншому, не так.

Іноді з батьками я дивлюся фільми про війну. Батьки розповідають, що ці страхіття дійсно були колись у нашій країні, на нашій землі. Була війна. Мої два прадіди воювали на тій війни, захищали Батьківщину від ворогів. Це дуже страшно, коли навколо гинуть невинні люди, маленькі дітки. Страшно, коли дитину забирають від мами, а маму від дитини; страшно, коли в такої дівчинки чи хлопчика, як я, тато пішов на війну і загинув. А таких діток було багато. Жахливо, коли гине навколо природа, коли будинки палають у полум'ї вогню, коли голодують діти. Мені страшно подумати, що одного дня я можу прийти додому зі школи, а немає ні дому, ні моїх рідних. Або навпаки: прийду до школи, а замість школи і однокласників – руїни і вогонь. Замість радощів і сміху – сльози і печаль.

Я думаю, що кожна людина, кожна дитина повинна зробити все, щоб жити мирно, щоб жодна дитина не пролила слізку за мамою і татом, яких несправедливо забрала війна. Треба сіяти добро у серці кожного і не давати злим людям перемагати. Зберегти мир – означає здійснити мрію кожної людини, кожної дитини. Чому? Тому, що під мирним небом можливе здійснення всіх мрій. Тому, я голосую за мир у серці кожної людини, за мир у домі кожної родини, за мир у кожній країні та за мир між людьми всього світу.

*Заводний Ярослав,
2-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Людина створена природою
для миру, а не для війни,
народжена для радості, а не для горя...
Франсуа Рабле*

Прокинувшись уранці, я визираю у вікно: по блакитному небу, ніби отари баранців, біжать білі хмарки, усьому світові всміхається умите вранішньою росою сонечко, вітерець-пустун, наздоганяючи негамовного джмеля, заплутався у гілках старої верби, а квіти, радісно киваючи голівками, промовляють: «Доброго ранку». Це -- мій світ. Мені затишно і безпечно в ньому. Я щасливий, адже маю батьків і бабусю, які люблять мене. Кожного ранку я йду до школи, де зустрічаюся зі своїми однокласниками й улюбленою вчителькою.

Важко навіть уявити, але саме в цю хвилину, коли я пишу ці рядки, десь у світі лунають постріли і проливається людська кров, діти на власні очі бачать смерть і намагаються якомога швидше сховатися від неї. Вулицями їдуть танки і бронетранспортери, а не біжать заклопотані перехожі. Чути вибухи і прохання про допомогу.

Чому так відбувається? На це питання мають відповіді дорослі, адже через них діти не мають дитинства, граються не іграшковими машинками, а змушені кожного дня здригатися від шуму справжньої військової техніки. Саме від дорослих залежить доля не лише дітей, а й усього світу. Чому ж вони не розуміють, що в якийсь момент наша планета може просто зникнути, вибухнути, як звичайна повітряна кулька. Чи цього ми хочемо? Тому я ненавиджу війну. Вона несе горе, смерть, вона все фарбує у чорний колір. А я люблю кольори веселки, яскраві, як саме життя. І тому я голосую за життя. Я голосую за мир на Землі!

*Брелінська Богдана,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Того дня все у мене йшло шкереберть. Я отримала погану оцінку з математики. Мама мене насварила і я довго робила домашні завдання, які ніяк не хотіли лізти у мою голову. А під кінець дня ще й посварилася зі своєю подружкою. Лягала спати ображена на весь світ, але добрий сон мене швидко зборов.

Серед ночі я прокинулась і побачила, що біля моєї ляльки Оксанки, мерехтить якась цяточка.

- Ой, що це? - злякано скрикнула я.

- Не що, а хто! - заговорила «цяточка». - Я Іскорка. Дивна сяюча істота з тендітними ручками і ніжками сіла на мою подушку. Від неї йшло дивне ніжне тепло.

- Звідки ти тут узялася? - вже з цікавістю запитала я.

- Я з країни Миру. Там живе багато таких як я. Нас виховують Любов, Доброта, Віра, Надія, Милосердя і ще багато інших чеснот.

Знаєш, кожна людина, ніби ліхтарик. Тільки всередині у неї горить не вогонь, а світяться добрі почуття. Та коли Гнів, Жадоба, Підлість чи ще якісь ниці сили оволодівають людиною – ліхтарик гасне.

Тоді ми вирушаємо на допомогу. Знову запалити ліхтарик не так просто. Від Чорного холоду іскорки хворіють, і тоді Любов довго їх лікує. А Морок врешті-решт спопеляє людину.

- Як цікаво! А чому ж ти прилетіла до мене? Невже гасне мій ліхтарик Добра?

- Ні, не бійся. Ти ще дитина. Добрих сил у тобі дуже багато, а сьогоднішні невдачі швидко минуть.

Іскорка подивилася на мене великими щирими очима і продовжила:

- У тебе гарна лялька. Я колись мріяла про таку. Знаєш, я ж колись теж була дівчинкою - зізналася Іскорка. І жила у твоєму світі. Пам'ятаю, як мене гойдали лагідні мамині руки, як сильна

татава долоня куйовдила моє волосся, а в хаті було тепло і пахло хлібом. А потім стало холодно і мама вже більше ніколи не сміялася, бо тата забрало страшне слово «війна».

Над містом почали літати літаки. Спочатку я так раділа! Але мама хапала мене і несла у темне холодне місце, де довго колисала і розповідала казки. Одного разу літак нас наздогнав... Пам'ятаю лише дикий біль і страшний гуркіт. А потім Світ зник, лишилося лише бездонно велике небо – моя країна Миру, де знайшли прихисток мільйони, загублених війною, невинних дитячих душ. Якби ти знала, які ви щасливі, що живете без війни. Що у вас є гарні іграшки, цікаві книжки, а ваші мами і тати ходять на роботу, а не на війну. Будь доброю дівчинкою, хай у серці твого буде мир!...

Іскорка торкнулася до мого чола і зникла. Щось тепле завирувало у моїй душі. Я підійшла до вікна, за яким мирно спало місто. І так мені захотілося, щоб кожній людині було добре! Щоб не було образ, сварок, насилля і зла.

- Іскорко, гукнула я. Чуєш? Я буду слухатись маму і тата, буду вчити уроки, не ображатиму друзів.

Принаймні, намагатимусь. Бо дуже хочу аби мій ліхтарик добра світився заради миру на Землі.

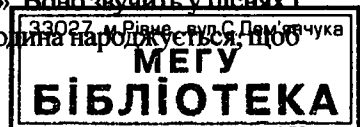
*Невірковець Катерина,
2-Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир – це найдорожче багатство у цілому світі. Мир – це злагода і щастя між усіма народами. Це прозоре небо і пшениця, яка розкішно росте на полях. Це щасливі усмішки на обличчях людей.

Скінчився час війни і на землі запанувало щастя. За все це наші прадіди ціною власного життя заплатили сповна. Вони перемогли ворога і прогнали його геть з нашої рідної землі. Ми дуже вдячні їм за мужній подвиг, за щасливе дитинство під мирним небом.

Ми любимо це прекрасне слово «мир». Воно звучить у піснях і віршах, воно б'ється у наших серцях. Людина народжується, щоб

жити, радіти, милуватися квітами, слухати шелест листя і спів пташок, творити і працювати. Все це можливо тільки у мирному житті.

«Мир Вам!» – так вітаються люди, бажаючи один одному доброго здоров'я, ясного неба і миру.

«Мир Вам!» – сьогодні, завтра і на всі віки!

*Буличева Анастасія,
2-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Ось я, маленька дівчинка, сиджу і думаю яке це гарне слово мир. Як воно гарно звучить, незважаючи на те, що воно таке маленьке.

Мені дуже подобається жити у мирі та згоді. Адже це дуже важливо у нашому житті. Тому люди виростають добрі, веселі, щасливі. Ми усі діти планети хочемо, щоб на землі було мирно та спокійно. Злагоди хочемо у кожній родині, щоб діти зі своїми батьками мали змогу цими якостями насолоджуватись. Щоб ніколи не думали про скрутні часи які можуть на нас нахилити. Зараз важка пора для українських людей і людей інших держав. Але ми надіємось, що наші політики не допустять важких для нас днів. Я прошу у Бога, щоб він не допустив війни. Люди! Усі діти нашої планети хочуть миру та злагоди на Землі.

*Тарасюк Єва,
2-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуто

Яскраве сонечко заглядає у вікно, теплим променем ковзає по моїй щічці, заглядає під повіки. А за вікном у зеленому вітті дерев намагаються переспівати один одного дзвінкоголосі птахи.

Я прокидаюся. На столику біля свого ліжка бачу у вазі червоні тюльпани. Сьогодні 9 Травня – День Перемоги. Цими квітами моя родина вшановуватиме тих солдатів, які загинули на війні. Ні я, ні мої батьки, навіть бабусі і дідусь війни не бачили. Але з розповідей дорослих я знаю, що війна – це велике лихо, бо вона несе смерть, сльози.

Ми виходимо на вулицю. Нам зустрічаються радісні, усміхнені люди. Ми прямуємо до Вічного вогню. Тут уже зібралось багато людей. Вони вітають один одного зі святом. Серед них я бачу стареньких сивих дідусів і бабусь. Я знаю – це ветерани. Вони бачили війну власними очима, вони перемогли її. Я дарую їм червоні тюльпани і бажаю, щоб не боліли їхні старі рани. З мамою і татом підходжу до гранітних плит, на яких висічені імена тих воїнів, які поховані в братській могилі. Їх так багато. Їм я теж дарую квіти і своєю пам'ять.

Проходитимуть роки. Але я вірю, що пам'ять про воїнів-визволителів буде жити в серцях майбутніх поколінь. Вічною буде наша шана тим, кому ми завдячуємо мирним небом над головою, своїм радісним сміхом.

*Левчук Олексій,
2-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

За мир у всьому світі,
Це значить за життя.
За руки працюючі,
За матір і дитя.

Ми, діти, хочемо миру. Як добре жити, коли не чуєш вибухів снарядів та бомб. Я не хочу чути плачу дітей та дорослих. Не хочу бачити страждання людей, яких спіткало велике горе чи біда. Я хочу просинатися вранці і бачити усміхнені обличчя моїх мами і тата. Мене дуже страшить слово війна. Я хочу

миру для людей всієї планети. Я хочу, щоб в кожній родині були спокій і злагода. Нехай сонце миру засвітиться в кожній країні, в кожній родині, в кожного в серці у нас.

*Усик Софія,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир – це коли немає війни. Коли всі радісні й спокійні. Це чисте небо, яскраве сонце, дитячий сміх. Я рада, що у моїй країні мир. Але є країни, де його немає. Там ніхто не помічає краси неба. Я дякую нашим прадідусям і прабабусям за те, що можу жити без війни.

Але є ще й інший мир. Він у наших серцях. Коли не сваряться між собою люди – це теж мир. Бо погані і образливі слова ранять, як і кулі.

Є такі люди – миротворці. Це ті, хто робить так, щоб усі жили в мирі. Солдати-миротворці приїжджають туди, де була війна. Вони слідкують, щоб ніхто не почав її знову. Президенти роблять, щоб різні люди і держави не сварилися між собою. Кожен з нас може бути миротворцем – у себе в класі, з друзями і навіть удома.

Дуже важливо зберігати мир у своєму серці. Якщо ми будемо мати мир у серцях, то не буде і справжніх воєн.

*Омельченко Михайло,
2-Б клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Наша земля – це чудовий корабель життя. На ній живе багато людей. І в кожній людині є своя енергія душі, яку вона повинна направляти на все хороше.

Для мене прикладом в усьому є мій дідусь Михайло і татусь

Віктор. Чому ж саме? А тому, що вони у мене – військові. Часто в сімейному колі тато розповідає про страшне слово – «Війна». Він сам побував у «трьох гарячих точках»: в Афганістані, в Косово та Чечні. І сам дивився в очі війні. Це були страшні для нього роки. Але він чесно ніс військову службу, був відповідальним за молодих солдатів. А на нього в Україні чекали ми: мама, брат та моя сестричка.

За свою службу мій тато отримав багато нагород та подяк. І це не даремно! Мені є з кого брати приклад. Ось і тому я за мирне, щасливе життя, за веселу посмішку моєї мами, братика і сестрички, а також найщасливіші дні всіх людей, які живуть на планеті Земля.

Мир – найкраще слово!

*Велінець Валерія,
2-Б клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

З давніх-давен чоловіки воювали: за жінок, за територію, за здобич. Та й тепер нічого не змінилося. Тільки воюють вже і за владу, за гроші. Стають усе жорстокішими серця, страшнішою зброєю. Люди забувають про любов, справедливість, добро.

А як хочеться бачити скрізь усміхнені обличчя, радіти сонячному дню! Хочеться жити серед добрих душею людей, жити в злагоді та любові. Відчувати себе потрібним, мати чисте серце, в якому немає місця заздрощам, любити і бути любимим.

Я голосую за мир!

*Мулько Ольга,
2-Б клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Кожна людина любить той край, де народилася і живе. У кожного своє поняття про щастя. Хтось мріє про гарну професію, хтось хоче багато грошей. Але часто люди забувають, що велике щастя, прокинувшись рано, побачити чисте небо над головою. І щастя – чути сміх дітей, бачити, як весною цвітуть сади, а не чути як лунають постріли і розриваються бомби. Я живу у мирній країні.

І хочу, щоб усі діти та дорослі на планеті жили у мирі.

*Шаронська Дар'я,
2-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Все починається з дитинства, тому потрібно вчитися бути добрими, лагідними, щирими і щедрими на добро. Тоді на всій землі пануватиме мир. Мир на землі – це дім, де панує спокій і затишок, дитячий сміх. Мир – це сонячне небо над нашими головами, це веселий спів пташок за вікном, це життя без війни. Мир – це ми, діти, малежкі крихітки на цій планеті, які приносять щастя, сміх і радість в цей світ. Я дуже хочу, щоб на землі панувало тільки добро! І тому я голосую за мир!

*Літвінчук Данило,
2-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – коротке слово, але містить в собі так багато: життя, сонячний день, щаслива сім'я. Ми прокидаємось кожного

ранку, посміхаємось і бажаємо собі та рідним гарного дня. Я не знаю, що таке війна, але вона чорного кольору, з горем і сльозами, з нещастям і бідною. А як хочеться щасливо жити, радіти, подорожувати і думати про те, як здійснити свої мрії в майбутньому. Я знаю, я впевнений: я голосую за мир!

*Гомонюк Софія,
2-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Про мир і щастя мріють люди із давніх-давен. Скільки існує людство, стільки й живе в серцях людей мрія про мир. Тільки мир дає можливість кожній людині здійснити всі свої мрії, розвинути таланти, розкрити свої здібності. Людство зробило б багато, якби жило у мирі і злагоді. А ще були б переможені всі хвороби, не вмирили б передчасно розумні люди, а творили б, здійснюючи свої мрії та задуми.

*Олексін Ірина,
2-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Сонечко, промінчик, квіточка – так називають мене мої батьки. Я завжди радію, коли тато і мама щасливі, дружні. Згодом я зрозуміла, що саме дитина приносить мир і спокій в сім'ю. Виходить, що я – маленький ліхтарик миру своєї сім'ї!

Мені дуже хочеться, щоб такі ліхтарики світили у кожній родині і в сім'ї, даруючи мир і спокій всім людям.

*Басюк Катерина,
2-В клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*...Там, де акації пахучі розцвіли,
Там соловейко піснею своєю
Нагадує, щоб в дружбі всі жили
Єдиною щасливою сім'єю...*

Уманець М.П.

Скільки існує світ – стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу. Постійно на земній кулі тривають війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. Для всіх, на жаль, співчуття не вистачить.

Найбільш болючим для дітей, та й узагалі для всіх є те, коли немає миру у сім'ї. Так важко дивитися на своїх однолітків, які просять на вулиці милостиню, які обділені теплом та ласкою. На мою думку, щоб панував мир на світі, потрібно навчитися любити один одного, як самого себе, цінити, поважати... Тільки тоді ми зможемо одногосно сказати: «Ми за мир!».

*Полюхович Іванна,
2-Г клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми, діти – маленькі мешканці великої планети Земля. Кожен день ми хочемо, щоб світило ясне сонечко, було голубе небо, на полях та лугах яскравіли різнобарвні квіти, нічне небо мерехкотіло золотими зірочками. Це все можливо, коли буде мир на землі.

Я, Полюхович Іванна, голосую за мир, щоб голубе небо не застеляла хмара диму від вибухів, щоб не голодували діти на всій планеті, щоб було тихо, мирно та спокійно всім людям на землі.

Війна – це зло. Я голосую за мир!

*Філіпчук Олександра,
2-Г клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Коли я дивлюся на небо, я бачу зорі, голубе небо, жовте сонце. Я дуже люблю маму і тата, бабусю і дідуся, своїх друзів. Я дуже люблю щебет пташок, легенький вітерець, тихий шепіт води.

Мені хочеться, щоб з кожним роком все більше й більше розквітала Україна, щоб її ім'я було відомо в усьому світі, як могутньої країни, що зможе дати відсіч будь-якому з ворогів. Вона буде жити вічно, і тоді, коли я дивитимуся на небо, я завжди буду бачити зорі на українському небі.

Я голосую за мир!

*Совко Антоніна,
2-Г клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це слово означає спокій, радість. Коли всі живуть мирно, дружно, ніхто ні на кого не свариться, не ображається. Потрібно завжди допомагати, не сперечатися. Коли ж люди сваряться і не вміють помиритися, то добра не буде. Може виникнути війна. Це дуже погано. Війна розлучає людей, на війні люди помирають.

Тож, давайте жити в мирі, злагоді, поважати один одного, любити, дружити. Тоді і буде мир на землі.

**Мир і злагодю бажаю,
Всім близьким і людям на землі.
Щоб жили ви довго-довго
Всі на білім світі цім!**

*Миронович Павло,
2-Г клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Гудять дзвони. Гудять вдумливо і суворо. Над всією землею пливе тривожний набат. І в ній звучить і реквієм, і гімн. Реквієм – в пам'ять мільйонів розстріляних, повішаних, замучених. Гімн – людям, які не скорились, не встали перед ворогом на коліна, померли з іменем матері–Батьківщини на вустах.

Сьогодні ці жахливі картини я спостерігаю, дивлячись фільми про війну, слухаючи спогади моєї прабабусі, дивлячись у її бездонні, як мертве поле, очі.

Так, я по-справжньому щасливий. Адже, народився у вільній країні, багатій родині. І я обіцяю, що зможу утвердити навечно мир і спокій на землі.

Я голосую за мир!

*Леміч Анна,
2-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як чудово, коли в країні панує мир і злагода. Зараз у нашій країні мирне життя, а десь на іншій півкулі точаться війни, проливається кров мирних людей. Що ж потрібно для мирного життя? Люди повинні, перш за все, бути чесними, добрими, безкорисними. Я голосую за мир, тому що не хочу, щоб я та мої нащадки опинилися в такому жахітті. Не хочу, щоб вони страждали та нівечили своє життя через війни. Щоб жити мирно, потрібно виховувати правдивих дітей, щоб покоління навчалися один в одного підтримувати лад в своїй країні. І тому я голосую за це.

Я голосую за мир на нашій Землі!

*Бибко Олександр,
2-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я живу у найкращій країні – Україні. Вона для мене найкраща тому, що я тут народився і живу, це моя Батьківщина.

Ми зараз живемо у мирний час. Діти спокійно сплять у своїх домівках, граються, навчаються, мають вдосталь їжі, одягу, іграшок та батьківської любові й ласки.

А були часи, коли Україна зазнала знущань і лиха: татаро-монгольське іго, польські магнати та найбільш страшною була Велика Вітчизняна війна. Були голод, злидні, зруйновані заводи, фабрики, школи, пам'ятники культури. Усе це залишилося позаду.

Тепер вільна Україна має стати міцною та багатою державою. Я хочу, щоб не тільки українці, а й усі люди на Землі жили в мирі, злагоді і були щасливими.

*Максимюк Анна,
2-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, тому що мир потрібен усім. Якщо люди сваряться, то втрачають друзів, а без друзів недобре. Немає з ким спілкуватися, порадитися, ніхто не допоможе в тяжку хвилину. Якщо не буде миру, то буде війна, а війна – це страшно. Війна – це голод, страх, хвороби, сльози, смерть.

Я не хочу війни!

Я хочу, щоб світило сонце, щоб в полях цвіли квіти, щоб в лісах співали пташки, щоб скрізь лунав сміх. Я хочу, щоб завжди поруч були тато й мама, бабусі й дідусі, сестри й брати і мої найщиріші друзі.

Я не хочу чути постріли, не хочу бачити зруйновані будинки, не хочу бачити горя.

Я голосую за мир!

*Маринюк Наталія,
2-Р, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті.

Я хочу, щоб новини були тільки радісні, щоб по телебаченню передавали мультики, а не розповідали про терористичні акти. Хочу, щоб не гинули люди, щоб діти не залишались сиротами, щоб не було голоду. Я за мир у всьому світі!

*Меркотан Єлизавета,
2-Р клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Чому люди деколи хочуть війни? Їм, напевно, не подобається, як світить сонце, як листя повівається на гілках, як художник малює квіти, як співають пташки. Очевидно вони хочуть сірого диму, звуків пістолетів.

Нехай вони подивляться на прекрасну Україну, на злагоду і мир. Тоді вони зміняться у кращу сторону і ніколи не повернуться до теми війни. Нехай всі знайдуть у собі щось добре, просто якусь частинку світла і щодня будуть нести його у світ.

*Максім Тетяна,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир

Мир – це прекрасне відчуття коли розумієш, що воно тебе охоплює з голови до ніг. Коли розумієш, що на нашій землі панує

мир задля нашої Батьківщини. Як добре, що немає війни, коли ми можемо розраховувати один на одного. Коли відчуваєш, що в сумні чи радісні хвилини тебе підтримують твої рідні, друзі, знайомі. Це відчуття радості. Потрібно навчати людей з любов'ю ставитися один до одного, бути доброзичливими, щирими, працьовитими, справедливими. Як хочеться, щоб на землі завжди був мир.

Тому, я бажаю всім здоров'я, радості, терпіння і щоб з вами завжди був мир.

*Моргун Кирило,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир

Мир – яке маленьке слово, а скільки щастя й радості закладено в ньому. Далеко позаду літа минулих війн, жах ворожих вторгнень, і нам здається, що так було завжди. Тільки наші прадіди знають істинне значення слова мир. Наші батьки з дитинства закладають в нас всі цінні якості, які створюють мир: доброту, чесність, співчуття.

Будьмо гідними старань наших рідних! Хай ніяка війна не торкнеться нас! Швидше зростаємо і всі сили присвячимо праці для добра країни, для миру тих, хто живе поряд з нами, а потім житиме й житиме після нас! Мирного неба вам, люди!

*Михайловський Антон,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Спорт і мир

Щороку спортсмени різних країн світу проводять акції «Зірки спорту за мир». Це доводить усім, що люди різних рас, різних країн можуть грати в одній команді, можуть на спортивних

аренах міряться силами і у такий спосіб зближувати різні нації, сприяти розвитку дружби і миру.

Чимало спортивних фондів окремими програмами займаються пропагуванням миру і дружби. Спорт є однією із сторін фізичної культури і специфічною формою загальної культури. Заняття спортом, виступи на різноманітних змаганнях, спілкування між спортсменами, досягнення значних результатів і їх висвітлення в пресі, по радіо і телебаченні роблять людину більш дисциплінованою, зібраною, ввічливою, обізнаною, ерудованою, інтелектуальною, гуманнішою, морально стійкою.

Участь у міжнародних змаганнях та спілкування між спортсменами покращують взаєморозуміння між самими спортсменами, народами, країнами, континентами.

У міжнародній спортивній практиці нерідкі випадки, коли на змагання не допускалися представники тих країн, де порушуються права людини, чи країна веде загарбницьку політику по відношенню до сусідніх країн. У такий спосіб спортивне міжнародне товариство намагається показати неправій стороні, що увесь світ чи більша його частина відкрито засуджує агресію та військові дії.

Через міжнародні змагання, трансляцію цих змагань, люди з різних куточків світу пізнають інші культури, інші народи, починають розуміти, що планета одна і що війни – далеко не найрозумніший і цивілізований шлях вирішення конфліктів.

*Жигadlo Нікіта,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир – це...

Мої батьки навчають мене вірити в Бога, жити в мирі з оточуючими людьми, поважати старших, берегти природу. Звичайно, я ще малий і не до кінця розумію значення слова – мир, але моя бабуся часто розповідає про те, як вона жила

разом зі своїми братами і сестрами під час війни, як люди вмирали від куль, вибухів, голоду і хвороб – це дуже жахливо.

Війна несе смерть, горе і сльози, мир – це радість і щастя, це коли поряд з тобою твої рідні, друзі і головне – всі живі, здорові і усміхнені.

Я розумію, що людина не може жити вічно, але мрію, щоб люди не воювали одне з одним, не застосовували одне проти одного зброю, адже всі конфлікти і непорозуміння можна вирішити мирним шляхом.

*Міськова Божена,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожним четвертим мешканцем нашої планети є дитина. Щохвилини на Землі народжується майже 200 немовлят. Діти – це життєдайна надія планети, їх майбутнє має бути щасливим. Дітям дуже добре жити там, де є доброта і любов та між усіма добрі стосунки. Там, де лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там, де добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі. А ще, коли тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які завжди прийдуть на допомогу.

Та найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Про мир і щастя мріють усі діти. Бо ж лише коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні дитячі мрії.

Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

*Заремба Назар,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Минають дні. Одне століття змінює інше. Щось назавжди йде від нас, щось залишається. Залишаються, на жаль, і війни. Вони ще й досі тривають. Бо є держави, що прагнуть владарювати над іншими. Вони знищують міста, будинки, позбавляють людей життя. Прагнуть цим показати свою велич. Та вони мабуть і не знають, що війна ніколи не веде до поваги та любові. А людська ворожнеча несе за собою лише сльози та розчарування, ненависть і смерть.

До недавнього часу і Україні доводилося переживати лихоліття війни. Її постійно завойовували та підкорювали. Український народ століттями не знав волі на рідній землі. Як добре, що зараз в Україні панує мир. Хочу, щоб так було і надалі. Бо тут живу я, моя родина та друзі.

Я хочу, щоб всі жили в мирі і злагоді. Щоб на нашій планеті лунав радісний сміх щасливих дітей. Щоб яскраве сонце обігрівало всіх своїм теплом, а благополуччя не оминало жодну родину. Хочу, щоб хмари негарздів і війн ніколи не з'являлися на небосхилі планети Земля. Я голосую за мир для всіх.

*Ковалюк Антон,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м.Рівне*

Хай на Землі панує мир

Рідна моя школо! З радістю і любов'ю я щоденно поспішаю до тебе, щоб почути щось цікаве, відкрити якусь таємницю у Країні Знань

Я люблю свою школу, свій 3-А клас, свою вчительку Галину Олександрівну. Вона вчить нас бути добрими, жити у мирі і злагоді, бо ми ж як велика сім'я. А у сім'ї тоді добре живеться, коли поважають і люблять один одного.

«Мир дому твоєму», – чув я таке побажання. Це ж так чудово, коли в домі панує мир!

Наша країна – Україна – це теж велика сім'я, де проживають мільйони людей різних національностей.

Я хочу, щоб всі люди жили дружною сім'єю, щоб у країні був мир і спокій, щоб ніколи не було війни.

Хай же буде мир на всій Землі!

*Лисюк Оля,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шенетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Світить сонечко. Височать будинки. Усі люди веселі і майже безтурботні.

Але колись цього всього не було. Не було тому, що у ті часи йшла війна. Майже у кожній родині молоді та здорові хлопці йшли на війну, але не кожні поверталися. Родини тих, що не поверталися, чекали своїх захисників. Коли дізнавалися, що з ними трапилось, вони плакали. Було багато горя і сліз у ті роки, але пройшла війна, неначе чорна хмара, залишивши смуток і радість.

Дуже добре, що зараз немає війни, що мир і злагода. Діти навчаються, батьки працюють і родини живуть спокійно.

Хай завжди буде мир!

*Олійник Вікторія,
3-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Кожного 9 Травня зажурена бабуся іде на могилу свого тата – мого прадідуся Василя Павловича. Розповіді про нього я чула від бабусі, мами. В моїй уяві це – сильна, хороша і добра

людина. Він любив своє село, свою землю був завжди працьовитим і справедливим. Помер він рано. Здоров'я забрала війна. Що таке війна?.. Бабуся просить Бога, щоб ми не знали цього горя. Це зруйновані села, мільйони вбитих, тисячі сиріт.

Я не знаю і не уявляю, що таке війна. Але жах стискає моє серце, коли я дивлюсь хроніку бойових дій з різних куточків планети.

І коли б запитали мене, за що я сьогодні голосую, я віддала б свій голос за мир, за тихе, спокійне життя, за посмішку дітей, за впевненість в завтрашньому дні.

*Ярмолюк Маргарита,
3-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я, як і тисячі людей на планеті Земля, хочу, щоб був мир. Недавно минуло шістдесят п'ять років з дня визволення український земель від фашистських загарбників. Наші прадідусі і прабабусі, ціною свого життя, подарували нам мир та надію на щасливе майбутнє.

Сьогодні ми живемо в мирний час, чуємо спів та щебіт птахів, дзюрчання струмочків, бачимо веселку, яка зійшла після дощу. Також вдивляємося в небо з усміхненим сонечком. Ми щасливі!

Ми – майбутнє нашої країни. Наш обов'язок – зберегти мирне життя. Тому, я голосую за мир!

*Півень Артем,
3-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це свято на землі. У мирний час і ясніше сонце світить, небо голубіше, життя прекрасне. Народжуються і підрастають

діти у щасливих родин. Зеленіють і цвітуть сади. Біжать струмочки, та весело співають пташки.

А десь далеко – страхіття війни. І вся земна краса темна і сумна. Я хотів би жити у мирі і злагоді зі всіма. І мрію, щоб на нашій землі завжди панував мир. Жити в мирі – це прекрасно. Тому я голосую за мир!

*Вишне夫ська Марина,
3-А клас. РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке мир і війна? Яка між ними різниця? Напевне, вона дуже велика. Коли війна – гине дуже багато людей, руйнуються будинки, школи. А коли мир – ніхто ні з кого не знущається і всі щасливі.

Якщо десь війна – це дуже погано. Наприклад, зараз війна в Ізраїлі. В цій країні народився Ісус Христос, котрий вчить всіх людей любити один одного, а там навіть на Різдво батьки бояться, що більше не побачать своїх дітей. Уявляю, як їм від цього страшно та сумно.

І тому, якби мене спитали, що ти обереш: війну чи мир, то я би впевнено сказала:

– Я голосую за МИР!!! І хочу, щоб він був у всьому всесвіті, а мої діти навіть не знали, що таке війна!

*Зеленська Дарія,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Я хочу жити у мирі та згоді

Мир! Таке маленьке слово, але яке велике значення у нього.

З чого починається мир. Починається він з міцної родини, посмішки, доброго слова, гарного вчинку. Адже тільки людина з доброю душею здатна творити мир.

Хочу розповісти про один недільний день з свого життя. Я з родиною вирушила в ліс. Тато розпалював багаття, мама збирала на стіл, а я з сестрою бігала і розтрушувала осінні листя. Як мені було добре і затишно в тому лісі. Як хотілося б мені, щоб усі діти відчули такий затишок – затишок родинного тепла.

Я щаслива, що у мене є мама, тато, сестричка, що я народилась в Україні, країні де немає війни, розрухи, голоду. Я живу у мирі і злагоді, в своїй родині, в своїй країні. Люди, цінуйте один одного, поважайте батьків, вчителів, однокласників, посміхайтесь, робіть гарні вчинки і мир буде панувати не тільки у вашій родині, а й у всій країні.

*Понна Ярослав,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

*Війна, війна! І знов криваві ріки!
І грім гармат, і шаблі дзвін.
Могили, сироти, каліки.
І сум покинутих руїн!*

О.Олесь.

Війна – це трагедія, лихо народів. Це холод, голод, руїни, хвороби і втрата близьких людей. Це сльози, страждання, біль. Скільки життів забрала війна! Скільки матерів не дочекались своїх дітей. Скільки дітей втратило під час війни своїх батьків!! Українське прислів'я говорить так: «Війна людей їсть, кров'ю запиває».

Як добре, що ми живемо в мирний час! Дай Бог, ніколи не бачити повітряних атак, бомбувань, окопів і руїн. Милуватись квітами, блакитним небом, дорожити рідними і близькими людьми! Цінувати і пам'ятати завжди тих, хто виборов нам право на життя, загинувши смертю хоробрих.

Нехай ніколи не прозвучать тривожні дзвони війни! Хай буде мир на всій планеті!

*Гордєєв Артур,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шенетівка
Хмельницька обл.*

Мир – мрія народів світу

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен. Скільки існує людство, стільки й живе в серцях людей мрія про мир. Тільки мир дає можливість кожній людині здійснити всі найзаповітніші прекрасні мрії, реалізувати себе повністю, розвинути таланти, розкрити свої здібності.

Якби не війни, то людство вже давно могло жити так чудово, що й уявити не можна. Давно б уже люди навчилися використовувати альтернативні види енергії, що не забруднюють атмосфери, а ще б могли літати у найвіддаленіші космічні простори, відкривали б і освоювали нові планети, переміщались миттєво у часі й просторі. Людство зробило б багато, якби жило у мирі й злагоді. А ще були б переможені всі хвороби. Подумайте самі, чого я так впевнено про це кажу, якби не вмирили б передчасно розумні люди, а творили б, здійснюючи свої мрії та задуми. Кожна війна забирає життя мільйонів людей. А скільки серед них найталановитіших, які змогли б багато чого поліпшити на Землі.

Чому виникають війни? Ви замислювались над цим? Звичайно, замислювались. Мабуть, тому що існують між людьми розлад, заздрість, помста. А чому між дітьми виникають сварки і бійки? Хтось вважає себе найкращим, хоче верховодити, не звертаючи уваги на інтереси та бажання оточуючих. Якщо поміж дітьми немає злагоди, то і миру не буде. І до чого це призведе? Чи добре живеться в колективі, де немає злагоди, згуртованості? Тому дуже важливо вчитися жити у злагоді та мирі, дотримуватися норм поведінки, так поводитися, щоб нікого не образити, а особливо – не і скривдити тих, хто слабший або менший. Ввічливість, чемність, уміння слухати людей і чути, поступатись і переконувати словами, а не кулаками – безцінні. Тож нам потрібно вчитись бути

дипломатами, уміти переконливо доводити свою правоту, добираючи потрібні слова. Адже від людей залежить, чи пануватимуть у суспільстві мир та злагода. Для цього слід знати багато правил, законів, заповідей і дотримуватися їх.

*Ярмолюк Віталій,
3-А клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я за мир у всьому світі

Мир... Чи задумувався хтось із нас над цим словом? Мир – це коли світить сонце, це чисте й безкрає небо над головою, це коли лунає дитячий спів, коли шумлять пшеничні поля і всім навкруг затишно і весело.

Мабуть, кожна людина хоче, щоб скрізь і всюди панував мир. Я також цього бажаю. Адже, якщо будуть жити в мирі та затишку мої батьки, близькі люди та всі люди на Землі, то і мені буде добре з ними поряд.

То ж я за мир у всьому світі!

*Семенюк Дарійка,
3-А клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

В нашу епоху гостро не вистачає миру. Його бракує між людьми, між дітьми, навіть в державі. Нас оточують різні проблеми, з якими ми самі не можемо впоратись.

Хто нам допоможе? Де шукати захисту? Християнська мораль навчає нас доброму. Найперше небесні ангели сповістили про примирення людей словами: «На землі – мир!». Свого часу Ісус залишив нам таку настанову: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю!...» І ці слова спонукають нас бути добрими і співчутливими один до одного, допомагати, потішати, не обманювати, прощати, не платити злом за зло, а завжди шукати добра для всіх, хто оточує нас.

Тому я голосую за мир!

*Щербатий Владислав,
3-А клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що хочу, щоб не було в нашому житті ні сварок, ні війни. Я хочу, щоб кожен любив свою Україну і заради неї був готовий на все. Адже українська земля така прекрасна своєю чудовою природою, своїм палючим сонцем і безхмарним небом. Я хочу, щоб люди любили й поважали один одного. Ставились до всього з розумінням і повагою. А діти не ображали молодших, були добрими і розумними та гарно вчилися.

Як це прекрасно, коли і в школі, і вдома, і на роботі нас оточує мир і злагода.

*Дем'янчук Степан,
3-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Часом так буває, що серед морозної зими раптом згадається веселий осінній день. І ось сьогодні, сидючи за уроками і вдивляючись у вікно, розмальоване зимовими візерунками, яскравою плямою пригадався один із чудових осінніх днів, коли ми всією сім'єю поїхали в ліс. Це був понеділок і грибів майже не було, але в лісі було так гарно, дерева вже скинули все листя і стояли сумні, ніби приготувались до довгих зимових вечорів і сніжних хуртовин. Довго чекати до весни, коли знову завирує в лісі життя. Сонечко скупко гріло, в лісі було тихо, тільки часом дятел відбивав своє тук-тук-тук. Приємно було йти по м'якому листю.

Ми з бабусею все-таки назбирали трохи грибів – маслят і зеленух. Ось ми вийшли на сонячну галявину і раптом я побачив таку картинку: під старою сосною лежав їжачок, передні лапки він поставив на стовбур і грівся на сонечку.

– Бабусю! Давай ми йому на голочки надінемо грибочки, щоб він заніс їх в свою хатинку. Зима довга і йому буде, що їсти.

Я почепив йому на голочки два грибка і їжачок мерщій сховався в траві. Мені стало радісно. Я теж дуже чекаю літа, щоб були канікули і ми всі разом, всією родиною, поїхали до моря, в ліс, на рибалку. Коли збирається вся наша родина, то ми щасливі.

Хочу, щоб у всіх дітей були родини, і в них панував мир, спокій, щоб всі були щасливі в своїх родинях. Тоді буде мир на моїй Батьківщині. Гарна родина – сильна Україна.

*Бондар Вікторія,
3-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Я хочу розповісти про своїх прабабусю та прадідуся. Вони живуть в іншій області у селі. До них дуже довго їхати, а пізніше ще далеко йти пішки, тому я відвідала їх всього кілька разів. Багато про життя прабабусі і прадідуся я знаю з розповідей мами. Називаємо ми прадідуся дідусем Юрком, а прабабусю – бабусею Вірою. Це люди, з яких моя сім'я бере приклад, вчиться в них, прислухається до їх мудрих порад. Вони, незважаючи на свій похилий вік, люблять працювати на городі, ведуть домашнє господарство.

Мама розповідала, що коли вона була маленька, дідусь часто згадував як він воював. Йому було вісімнадцять років, коли розпочалася Велика Вітчизняна війна. Уже в дев'ятнадцять забрали його на фронт молодим юнаком, він захищав Батьківщину зі зброєю в руках. Дідусь згадує, як з бойовими товаришами натрапили в лісі на пораненого німецького офіцера. Швидко порадившись, вони прийняли рішення: один іде попереду, аби всі не потрапили в засідку, двоє інших несуть пораненого, а четвертий йде позаду, прикриваючи тил. В дорозі кілька разів зупинялися. Нести пораненого було важко, тому мінялися

місцями. Іти потрібно було тихо і обережно, адже зовсім близько чулися постріли. Дідусь з товаришами переживали, аби самим не стати полоненими. Успішно діставшись до землянки, де розташовувався командний пункт, передали полоненого командирю. Через деякий час з'ясувалося, що інформація, добута у цього офіцера, допомогла здійснити успішний маневр і зберегти багато людських життів. Дідуся та його товаришів відзначили нагородами. Це була перша медаль. За роки війни дідусеві не раз доводилося виконувати складні завдання. Тому всі нагороди, які він отримав, дуже дорогі йому як пам'ять про бойових побратимів, адже не всі повернулися з цієї війни живими.

Дідусь ніколи не забороняв розглядати свої медалі. Мамин меншин брат Володя не раз просив дозволу приміряти їх. Дідусь завжди дозволяв і підсміювався: «Дивись, який поважний. Справжній генерал!».

Святкування 9 травня, Дня Перемоги, для нашого дідуся-ветерана день особливий. Вся родина з повагою і шаную розділяє з ним важливість і урочистість цього свята. Трапляються випадки, коли ми не можемо навідати дідуся. Але надіслати вітальну листівку не забуваємо ніколи. І телефонним дзвінком шлемо вітання, побажання міцного здоров'я, дякуємо за мирне небо над головою.

Любий дідусю, будьте здорові ще довгі-довгі роки!

*Тинчук Мар'яна,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Одне з найчудовіших у світі слів – слово «мир». Всім людям на землі потрібен мир, щоб будувати гарні міста, вирощувати під мирним небом врожаї хлібних культур, смачних овочів і фруктів. А особливо потрібен мир дітям, щоб ми ходили до школи, добре вчилися, співали веселі пісні, малювали гарні картини. Мені потрібен мир, щоб виріс мій маленький братик Тарасик.

Ми з татом завжди дивимось по телевізору новини. В них часто показують страшні війни, де гинуть люди, діти залишаються сиротами. Вони не можуть ходити до школи, залишаються без уваги батьків, там панує голод, безлад, страх. Війна знищує культурні та історичні пам'ятки.

Я хочу миру і злагоди на всій планеті!!!

*Хаврук Михайло,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Мир – це чудове слово. Воно підходить до кожної людини та країни. Але одного слова недостатньо, щоб у світі дійсно панував МИР.

На мою думку, для мирного життя потрібно сумлінно працювати над собою. А також, щоб батьки з раннього дитинства давали дитині належне виховання. Адже недаремно кажуть, що все можна вирішити мирно. Та щоб це дійсно діяло, необхідно мати багато позитивних якостей: доброту, чуйність, врівноваженість, співчутливість. Також треба вміти адекватно сприймати та розумно вирішувати любі ситуації, в які ти потрапив. А головне – завжди треба вміти придушувати у собі гнів та злість, якщо вони раптом виникнуть.

І коли дійсно все це стане атрибутом кожної людини, то, на мою думку, на Землі дійсно запанує МИР!

*Горай Владислав,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Довічна тема – дружба і любов, злагода та мир поміж людьми. Дуже добре жити там, де панують доброта і любов, взаєморозуміння та терпимість, де між усіма налагоджені добрі

стосунки. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати й слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які ніколи не заздрять і завжди прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом розвіють усі негаразди. Найбільше щастя – це те, що ми живемо на рідній землі, на якій розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше багатство, адже так багато цікавого у світі.

*Щур Богдан,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Одне із найдорожчих слів у житті людини – слово «МИР». Нам потрібен мир, щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчились жити довгі-довгі роки.

А війна нам не потрібна, ні для чого не потрібна війна.

Чому ж ми часто згадуємо про війни?

Для того, щоб більше любити і цінувати мир. Я ніколи не знав війни. Мої батьки – тато і мама – теж ніколи не були на війні. А ось ті, хто старший, – ті пам'ятають, ті ніколи не забудуть війну... Скільки прекрасних людей загинуло на війні!

Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. На світі немає нічого страшнішого від війни...

Так, я люблю слово мир. Це прекрасне слово звучить у піснях і у віршах, воно б'ється у наших серцях. Мир – закон нашого життя.

*Тітор Сергій,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Ми ще школярі, але вже нас цікавить, в якій країні ми живемо. Нам дуже важливо, щоб над нашими головами було мирне небо. Щоб в нашій країні завжди панував мир. Щоб люди розуміли одне одного, частіше посміхалися і були добрішими. Бо добро завжди перемагає зло!

Ми ходимо до школи і вчимося там добру. Нас вчать любити навколишній світ, поважати дорослих, а саме головне нас вчать жити мирно, не сваритись з друзями, бо дружба і порозуміння – це найголовніші речі для миру.

Тож нехай на всій землі завжди панує мир і злагода!

*Бондарчук Марта,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом із усіма. Все це можливе тільки в мирному житті.

Тому і наша країна – Україна стоїть на сторожі миру. А мир на планеті – щастя дітям. Тому щасливий той, хто бачить свою працю серед людей. Його вміння, його руки і розум можуть робити красиві речі. Ще й тому щасливий, що його діти вчать, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим.

Мир на землі – це найбільше багатство, адже так багато цікавого у світі.

*Федосеева Катерина,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям

Безліч зірок мерехтять на небі у ясну ніч, так і серця діточок б'ються, бо хочуть жити, жити в мирі. Багато мирних людей, дітей, наша планета втратила, зустрічаючи на своєму шляху найстрашніше – війну. Хіба ж ми, маленькі мешканці цього світу, в чомусь винні? Звісно – ні! Дітлахи мов зорі дружні в сузір'ї, вони вміють бути подільчивими, співчутливими.

Люди! Не розповсюджуйте війни, навчіться вміти пробачати, жити в мирі й злагоді.

Там де мир все цвіте, сонечко зіграє любов'ю наші серця, панує добро і правда. Бережіть це все! Мир планеті – щастя дітям!

*Биковський Данійл,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Скільки існує наша планета Земля, стільки часу люди борються за мир. Змінюються епохи, минають тисячоліття, але Земля сповнена зла і ворожнечі. Скільки життів забрали війни, безглузді чиїсь ідеї, гордість та заздрість. Скільки дітей втратили батьки, а з ними щастя і мир. Життя сповнене страждань та біди, але в житті є багато прекрасного, світлого та радісного. Якби кожна людина, дорослі і діти слідували за собою, за своїм характером та вчинками, словами і ділами, якби кожен змінився, то змінився би світ навколо нас. І ми діти-школярі України – нашої Батьківщини, є маленькими ліхтариками миру!

*Ткачук Анастасія,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це життя, це щастя людей, це радість дітей. Коли мир на землі і не воюють держави, тоді шодня перемога. Перемога над війною. Всі люди трудяться на заводах, на полях, у лабораторіях і шахтах, немає безробітних, діти вчаться у школах, немає неграмотних. Юнаки і дівчата вчаться в університетах. Люди не голодні. Мають свої квартири. Одержують нормальну зарплату.

У кожному домі достаток. Немає в світі такої держави, яка хотіла б воювати. Наша держава – Україна, тільки за мир у всьому світі. У нас немає ядерної зброї. Ми тільки за щасливе життя, за веселий дитячий сміх, за щастя всіх людей планети Земля.

Я голосую за мир!

*Лобчук Каріна,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Мама, тато, бабуся, дідусь – всі мої рідненькі, для яких я як маленький ліхтарик, що освічує їхнє життя, наповнює його різними барвами, робить його різними барвами, робить його живим і веселим. Своїм сміхом, навчанням, незграбними рухами я роблю їх щасливими. З раннього дитинства вони мене навчають добре поводитись з дітками, тваринами, вчать мене гарних слів і поведінки, показують де «добре», а де «погано», щоб у майбутньому я була доброю, ввічливою, і ніколи не підводити своїх рідних. А ще навчають мене всіх любити, бо коли є у твоєму серці любов, то ти не пройдеш повз чуже горе, допоможеш тому, хто цього потребує, порадієш з тим, хто хоче

поділитися радістю. Бо любов – це найвище у світі почуття, від любові народжується усе на Землі! Ми – маленькі ліхтарики миру! Навіть коли десь якісь негаразди трапляються в житті моїх рідних, то ми своїми посмішками і вчинками робимо ситуацію зовсім іншою – негаразди забуваються, всі миряться, посміхаються. Ми робимо знову їх щасливими поряд з нами. Навіть не раз чуємо від них такі слова як «сонечко», «зірочка», «мій ліхтарик», бо справді їхнє життя освітляємо барвистими променями щастя і любові. Ми маленькі ліхтарики миру!

*Сільвай А.,
3-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

З розповідей моєї прабабусі Олі, яка живе в селі Деражно Костопільського району нашої області, я знаю, що війна – це дуже страшна річ. Війна розпочалась на Україні, коли моя прабабуся була зовсім маленькою. Німці майже винищили жителів її села, позабирали в них всю худобу та зерно. То були страшні часи для всіх українських людей, які мушили ховатись від німців та якось виживати.

Я голосую за мир, тому що тільки тоді, коли в країні мир, можна спокійно ходити до школи, вчитись та не боятись, що тебе та твоїх рідних вб'ють. Я хочу, щоб в кожній країні світу був мир.

*Шуляр Маргарита,
3-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

З 1945 року 9 травня багато країн святкують День Перемоги. І для нас, хто не був на війні, цей день святковий, хоча ми не на стільки знаємо і усвідомлюємо, що таке війна. Це страшне слово, тому що війна забирає у людей найдорожче – життя.

У теперішній час ми живемо мирно і щасливо. Кожен день можемо проводити повноцінне життя. Але, щоб люди могли спокійно працювати, навчатися, відпочивати нам потрібен мир.

Багато країн та різних організацій і тепер борються за мир. Адже, у деяких країнах і тепер не має миру. Відбуваються різні непорозуміння і люди вбивають один одного. І також гине багато невинних дітей, які могли б ще жити і насолоджуватися життям.

Я не хочу, щоб гинули люди, а хочу, щоб всі люди жили мирно і щасливо на планеті Земля. Тому я голосую за мир!

*Хмарук Юля,
3-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я люблю, коли світить сонце, яке своїм теплом гріє все живе, особливо я люблю весну. Навколо все цвіте, тихо гуде джмелик. А літом можна погратися з друзями, позасмагати на пляжі. Ще я люблю вчитися в школі.

А війни мені не потрібно, коли панує голод і холод, руйнують села і міста, сонце, місяць і зорі ховає отруєний дим. Не буде зростати трава і квітнуть квітки.

Але зараз ми живемо в Україні без війни. Я голосую за мир, коли дуже приємно жити!

Ми – за світло, за мир!
Ми не можемо терпіти,
Щоб пустошився світ
Паліями війни...
І на захист дітей
Ми підносимо голос –
Хай цвітуть на просторі
Сади та ліси!
Сонце дружби та миру
Хай не гасне ніколи!
І в щасливому хорі
Хай дзвенять голоси!

*Татарин Маша,
3-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

На сьогодні в світі є багато військових конфліктів, де гине багато людей, руйнуються будинки, заводи, підприємства. При військових конфліктах завжди присутні голод, хвороби. Це все сприяє стражданню людей. Людей, які не хочуть воювати, які хочуть жити в мирі, радіти, як сходить сонце, радіти промінчикам сонця, усмішкам інших людей. Робити нові насадження фруктових дерев, лісів, щоб було чисте повітря, незасмічена атмосфера, і голуби, як символ миру та злагоди, парили в чистому, голубому, мирному небі.

Тому давайте всі об'єднаємося, візьмемося за руки і скажемо: «Ні! Війні! Ні! Військовим конфліктам! Ні! Голоду! Ні! Холоду! Так! Згоді! Так! Миру! Так! Чистому небу!»

Голосуємо за мир!

*Бурко Олена,
3-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Моїй прабабусі дев'яносто вісім років. Я дуже люблю слухати її розповіді про минуле. Майже всі вони пов'язані з Великою Вітчизняною війною. Багато вона наробила горя, багато забрала життів. Прабабусі Олені прийшлося перенести і холод, і голод, і злидні. Я думаю, ми повинні пам'ятати про це завжди і не забувати тих, хто загинув заради нашого щастя. Тоді, коли ми виростемо, то все робитимемо для збереження миру. Щоб наші діти теж не дізнались, що таке війна.

Я голосую за мир!

*Каменський Павло,
3-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди!

Життя – це найдорожчий дар людині від Бога. Повноцінне та щасливе людське життя можливе лише у мирі й злагоді з усім навколишнім світом.

Я лише маленька людина у великому Всесвіті, та скільки багато добра я можу зробити. Усім відомо, що у світі все пов'язане між собою. Зробивши одне добро, ми породжуємо інше. Як добре жити, коли ти маєш друзів, живеш у злагоді з рідними, з сусідами, маєш у кого спитати поради. Я щасливий, я живу повноцінним життям. У мене є родина, є мама й тато. Повертаючись зі школи, я милуюсь усім довкола. Мені подобається, коли поряд зі школою будують новий гарний будинок. Десь поряд на майданчику граються діти. На лавці, поряд з будинком, відпочивають бабусі, поклавши на коліна свої зморщені натружені руки. Як любо дивитись на маму, яка так трепетно і ніжно пригорнула до себе малюка. І дивлячись на цю всю красу, яскраве сонечко теплими промінчиками лагідно пригорнуло все довкола. Ось це і є життя. Це справжнє людське щастя. Іноді мені хочеться пустити в небо пару білих голубів, щоб полетіли і рознесли мир і щастя по усьому світі.

На превеликий жаль, на земній кулі хоч десь, але все ж таки є гаряча точка. І як боляче дивитись на зруйновані людські життя. Як стискає серце дитячий плач від болю та страждань. Та все ж, я вірю, що всі біди колись закінчуються. Господь зглянеться над усіма скривдженими і їхнім поневірянням прийде кінець. Звичайно, що в таких бідах винні самі люди. Їхня жадоба влади, їхнє бажання досягти чогось, за рахунок інших, породжує злість, ненависть, насильство і веде до краху. І щоб змінити таке положення у суспільстві та у світі в цілому, потрібно починати з самих себе. Потрібно вдосконалювати

власні людські якості. І коли ми усі почнемо жити не лише своїми проблемами, а й вникати у проблеми інших, допомагати їх вирішувати, тоді у нас все буде добре. Тоді усе людство буде жити у гармонії між собою.

Отож, нехай буде мир і злагода у всьому світі!

*Мартинюк Римма,
3-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Часто на устах людей ми чуємо слово «мир», чуємо, що живемо у мирний час. Але кожен раз, коли я з родиною дивлюся новини, то жахаюся. Скільки в мирний час багато лиха та кривди, нещасних людей.

Моя прабабуся жила в часи війни. Вона розповідала, як їй тяжко жилося, як вона голодувала, як залишилася сиротою, Як у повоєнні часи робила на панщині за блаженську свитку та кусень хліба. Але вона не падала духом і сподівалась на краще життя, яке є зараз у нас.

Я дуже хочу, щоб з нами і нашими рідними ніколи не було біди. Щоб діти раділи кожному дню, щоб в них було бажання вчитися не тільки в школі, а вчитися бути гарною, гідною людиною нашого суспільства. Щоб сусідський хлопчик не бив вуличного пса, а дав йому поїсти. І тоді цей пес стане його найвідданішим другом. І коли кожна дитина, чи доросла людина зробить гарне діло, стане краще жити. А коли припиняться війни, розбрат і розруха, настане мир у всьому світі. Я дуже на це сподіваюся, бо без миру немає надії на майбутнє. А наше майбутнє в нас – людях планети Земля.

*Матіяш Тетяна,
3-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Тема дружби і любові, злагоди і миру поміж людьми – одна з найважливіших тем людства. Завжди добре жити там, де є доброта і любов, терпимість і взаємодопомога. Там тебе оточують твої друзі, твоя сім'я, яка тебе не зрадить і не осудить, прийде на допомогу.

Та найбільше щастя – це мир на землі. Коли світить сонечко, співають пташки, вчаться діти, люди живуть спокійно. Коли є мир, то можуть здійснитись усі мрії, надії людей.

Я хочу, щоб усі люди жили в мирі і згоді, щоб земля не здригалась від вибухів. Щоб ніколи, в жодній країні не було війни. Війна – найжорстокіша річ у світі. Людина завжди стоятиме проти війни. Якби не війни, що прогрімліли над землею за всю історію, то людство давно могло жити чудово. Я дуже щаслива дитина, тому що живу у мирний час, не чую вибухів, не бачу закривавлених людей.

Якщо усі люди будуть чуйними, доброзичливими, поважати і любити інших, робити добрі справи, дотримуватись елементарних правил поведінки, то в нашій країні завжди буде мир і згода.

*Тіцький Валерій,
3-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Що значить голосувати за мир?

Голосувати за мир – це не значить, що потрібно йти на мітинги і демонстрації з плакатами та лозунгами. Не треба навіть голосувати, як на виборах. Головне, кожною своєю дією, кожним вчинком чи навіть думкою прагнути миру. Це значить, що кожен з нас повинен створити умови для мирного життя. Адже ми

знаємо з розповідей наших близьких та вчителів, з кінофільмів і книг скільки горя і страждань приносить людям війна. Війна – це розруха, голод, сльози. Нам, підростаючому поколінню, не потрібні війни, голод, страждання, сльози наших близьких. Ми повинні жити, будувати і покращувати збудоване нашими дідами і прадідами, думати про щасливе майбутнє своє і наших нащадків. Ми повинні з розумом і з повагою ставитися до всіх людей, оберігати і цінити природні ресурси, а не ділити їх зі зброєю в руках.

Якщо кожна людина буде це розуміти і цінити те, що має, то у світі завжди буде мирне життя. Ось що значить голосувати за мир і чому я голосую за мир.

*Качуровська Каріна,
3-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

В моєму розумінні мир – це спокій в сім'ях та в усьому світі. Я дуже хочу, щоб на всій Землі був мир. Зараз так багато ворожості між країнами та в сім'ях. Якщо згадати про війну, про яку мені розповідав і дідусь, і тато, то стає дуже страшно. Як страждали матері без своїх дітей, а діти – без батьків. Як важко було вижити в тих умовах. Зараз в нашій країні є все, але люди, чомусь, стали дуже злими, непривітними. Хотілося б змінити цей світ на такий, щоб люди більше посміхалися, були привітніші, щиріші. Щоб батьки не їздили на заробітки за кордон, не залишали своїх дітей, щоб в сім'ях був достаток і не було сварок через брак грошей, відсутність власного житла. Тоді люди будуть щасливі, будуть щасливі їх діти. Я хочу, щоб був мир на Землі, щоб не було війни! Я голосую за мир!

*Кузнєцова Дарія,
3-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Який свіжий, легкий вітер. Як приємно прокидатись під радісне щебетання пташок та ніжних пестошів сонячних промінців. Ідеш по вулиці, а назустріч – радісні, усміхнені люди. Батьки пильним та ласкавим поглядом слідкують за допитливими дітьми. Як приємно жити, знаючи, що завтра буде новий день, повний радості, щасливий день. Щоб не трапилось поруч є твої рідні. Лагідною посмішкою, теплими обіймами вони можуть заспокоїти будь-яку біль в серці, душі. Знаючи, що рідні поруч, у твоїй душі завжди пануватиме мир та спокій.

Я не хочу, щоб люди плакали від болю. Нехай сльози будуть лише від радості. Тому я голосую за мир, за щастя.

*Білан Валерія,
3-Р, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Якби мене запитали – чи я за мир, я б гордо сказала: «Я голосую за мир».

Кожна людина хотіла б жити щасливо. Чи війна приносить щастя? Ні! Голод, смерть, скрута заважають нам досягти цього. А що ми можемо зробити, щоб на Землі панував мир?

На мою думку, потрібно починати з малого. Не потрібно ображати інших ні словами, ні діями. Як кажуть: «Зроби добро і тобі тим ж віддячать». А також потрібно слухати батьків, бо вони не тільки допоможуть уникнути суперечок, але й допоможуть їх розв'язати.

Отож, я за мир не тільки у всьому світі, але й між нами.

*Васько Владислав,
4-Д клас, СШ № 17,
г. Барановичи,
Республіка Беларусь*

Я голосую за мир!

Я выбираю мир, потому что мир – это понимание и добро. Хочу чтобы мир был везде и всегда! Чтобы он был в моей семье и в отношениях среди людей. Но конечно не все люди мирные и добрые. Мне хочется, чтобы таких людей было меньше. А самое мое большое желание, чтобы никогда не было войн и насилия.

Голосуйте за мир!!!

*Петровська Аліна,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир – мрія народів світу

У гурт зберімося всі: різні, чужі.

Плече до плеча, національності!

Наліталися ми поза хмарами.

Насміялися так, аж трісе.

І дедалі затягіше маримо.

Що ж нам завтрашній день принесе!

Мир – це щастя дітей. Без миру немає дитинства. Немає майбутнього.

Ми, юне покоління, піднімаємо свій голос проти війн, бо знаємо, якими жорстокими і страшними вони бувають. Ми за мир, хочемо, щоб мир став невід'ємною частиною життя на всій планеті, щоб у кожній країні нас зустрічали дитячі посмішки, щасливі очі і блакитне безхмарне небо. Одне на всіх.

У кожного з нас, незалежно від національностей, є найбільший скарб – це наше життя. Ми не можемо його комусь дати, а, отже, і забрати. Життя – це цінність, яку не можна оцінити. Ми думаємо, що кожна людина прагне щастя. Його загрозою, ми вважаємо, є мир.

І тому, ми мріємо, щоб люди жили у мирі, щоб дорослі любили дітей, а діти шанували старших, щоб між людьми була взаємоповага, вірність слову і ділу, твердість у принципах. Нехай люди не знають горя, страху і голоду.

Ми голосуємо за Мир!

*Микульська Ліза,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Війна – це лихо і ганьба народів

Скільки існує світ – стільки й існують війни. На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Стільки історій існує про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття.

А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. Найбільше болять людині війни на її території. Слава Богу, ми вже 65 років без війни. Нещодавно святкували річницю перемоги. Який незвичайний цей день! Саме 9 травня все буяє і кипить у цвіту; у цей день найкрасивіша весна, найбільший цвіт, найчарівніші квіти, наймиліша музика і найдобріші люди. Цей день на всіх накладає печатку милосердя, доброти, якоїсь патріотичності, урочистості.

Наш народ не любить сам розпочинати війни, він ніколи цього не робив.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Це дуже добре, нехай хоч матері наші спокійно сплять.

Війна – це лихо і ганьба народів.

Я хочу звернутися до людей всього світу:

– Прикладемо усі зусилля, щоб ніколи ні наші наступні покоління не бачили це лихо і щоб наш народ разом з іншими народами жили у мирі і злагоді!

*Муза Ольга,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир – таке коротке слово, але як воно багато важить. Всі люди на планеті мають спокійно спати, а не прокидатися від свисту куль та вибухів.

Наші дідуся та бабусі пережили страшну війну. Майже в кожну сім'ю прийшла страшна і жорстока смерть. Війна – це жах і біль в серцях матерів, які не дочекалися своїх синів та дочок. В наш час не багато залишилося людей, які пережили війну. Часто ми чуємо розповіді ветеранів, дивимося фільми про війну. Та не жоден фільм не може передати біль і крик душі людей, які йшли на вірну смерть.

Тому потрібно боротися за мир будуючи нові школи, будинки, чинити трудові подвиги, адже і в мирний час можна стати героєм. Потрібно вміти поважати та прощати людей, які знаходяться поруч з тобою. Завжди треба допомагати слабшому, прислухатись до розумних порад.

Мир – це і є щастя. Що може бути важливіше за усміхнені дитячі обличчя, за світлі тихі ранки, за веселий пташиний спів.

Хай буде мир і радість,
І забезпеченою старість,
Щасливе дітям майбуття
І процвітаюче життя.

*Татаровська А.,
4 клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир! Яке маленьке слово, а скільки в ньому доброго, чарівного, рідного... Воно звучить як спів пташок, як мамина пісня, як бабусина казка.

Мир – це голубе небо, спокійне життя, дитячий сміх, радість в очах дітей та впевненість в завтрашньому дні. І яке страшне слово – війна. Війни залишають кожную дитину без дитинства: тепла і затишку батьків, родини, спілкування друзів.

Мир – планеті! Мир – країні! Ось що потрібно кожній дитині! Кожна дитина має право на щасливе дитинство. Якби не дорослі суперечки, то на нашій планеті завжди панували б мир і злагода.

Ми, школярі, і головне для нас сьогодні – це навчання, а для цього потрібно, щоб був мир, щоб ми були впевнені у завтрашньому дні. Мир ніколи не приносить зла, тільки добро. Тому я голосую за мир!

*Шевчук Юрій,
4 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир! Таке маленьке слово, а таке важливе. Що воно означає? Мир – це коли немає війни, коли люди щасливі.

У 1941–1945 роках людям потрібний був мир. Це була страшна і моторошна війна. Ці чотири довгих роки завдали людям багато болю. Тисячі людей загинуло, ще більше залишилося без чоловіків та батьків, братів та сестер, синів та дочок. Страждання, сум, сльози, страх замість радості відчували люди. А ще голод, розруха. Та ми вистояли й перемогли. Війна закінчилася, люди раділи і святкували.

Чому люди бувають такі жорстокі? Невже їм приємно бачити страждання інших?

Я голосую за мир
І ви голосуйте за мир.
Сонечко, радість і щастя
Панує нехай у кожній хаті.
Хай будуть добрі люди на землі.
Такі, як я, такі, як ти.
Добро і радість всі творить.
І без війни усі живить.

*Сорока Марія,
4 клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

За мир, за колоски налиті!

Війна – це проліті сльози і кров, смерть, хвилювання, горе, сум, біль, біда. Скільки дітей залишилось сиротами, скільки мам поховали своїх синів. Адже можна просто налагодити конфлікти і проблеми.

Війна відбулась 65 років назад. Дуже важко говорити про війну, як жінки робили бомби, копали окопи тощо.

«Ми хочемо миру!» – кричали всі люди. Їхня мрія була мати повноцінну сім'ю, дім, здоров'я, поле, город, сад, яскраве сонце, а головне «Мир» на землі.

Дякувати богу, що я не бачила як розпочалась і закінчилась війна, але знаю, що відбулась вона два рази.

Я хочу, щоб мир на землі був тільки мир, щоб люди назавжди забули слово «війна».

Слава богу, що ми живемо зараз без війни. Моя країна не любить війн, вона не така.

Це дуже добре!

За мир, за колоски налиті! Ні війни! Я голосую за мир! Я хочу миру і злагоди!

Хай буде мир на всій землі!
Хай буде щастя людям і мені!

Хай здоров'я мчить по всій планеті!
Хай мир летить до нас в ракеті!

*Рубіна Наталія,
4-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людина народжується, щоб прожити щасливе та мирне життя. Тільки в мирі і злагоді може продовжуватися рід та процвітати наша Батьківщина. Мир – це коли немає війни, коли один народ допомагає іншому при подоланні певної проблеми.

Мир – дуже коротке, але величне і значиме слово. В нього вкладено багато щастя, радості, доброти, любові та спокою. Двадцять першого вересня відзначають Всесвітній День Миру. Нам дуже пощастило, що ми живемо в мирний час. Дуже приємно жити і радіти кожному дню. Радіти першому снігу, посмішкам близьких людей, співу пташок, блакитному небу та яскравому сонцю. Починати будувати мир потрібно з сім'ї. Коли з дитинства багато вкладено в дитину добра і тепла, вона не може вирости жорстокою. Ця дитина, а надалі доросла людина буде позитивним маятником для оточуючого середовища.

Я приєднуюсь до тих людей, які голосують за мир і приєднуюсь, голосуючи двома руками. Бажаю, щоб голуб Миру облетів весь світ, постукав у кожную домівку, несучи розуміння і спокій, радість і надію, любов і злагоду, мир і щастя.

Я голосую за мир і закликаю всіх підтримувати мене! Бо без миру немає майбутнього. За нього потрібно боротися всім і кожному.

*Базака Анна,
4-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

За мир!

«За мир у всьому світі!», «Хай завжди буде сонце!» – ці гасла залишаються назавжди в серцях і пам'яті людей. Наше покоління не знає війни. Ми бачимо її тільки в кінофільмах, читаємо в книжках. Але й побачене викликає жах. Навіть важко уявити, як страшно, коли почалася війна, як страшно було виборювати мир. Гинули тисячі людей: і діти, і жінки, і чоловіки. Але вони не припиняли свою боротьбу із загарбниками. Виборювали мир не тільки для себе, а й для нашої Батьківщини, для майбутнього покоління – тобто для нас. Як страшно дивитися на ті жахіття, які були, і як зараз добре жити. Без війни, без вибухів, без голоду. Як добре, коли світить сонечко, ростуть квіти, весело сміються діти. Мир – це одне з найвеличніших благ, яке дає людині можливість жити, працювати і творити. Без миру не можуть жити ні сім'ї, ні держави, ні суспільство. Мир повинен впроваджуватися розумом, терпінням і любов'ю. Люди, які бажають досягнути щастя, повинні домагатися миру. «Щастя – це мир, а мир – це щастя». Тому всім людям треба берегти мир, щоб на планеті Земля всі жили в мирі і спокої на всі віки.

*Кукуруза Микола,
4-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде!

Мені дуже подобається їздити до бабусі. Я з радістю чекаю зупинки поїзда, але коли виходжу на стежку до лісу, мене огортає сум.

При дорозі росте дві берези, а між ними стоїть хрест та пам'ятник, якщо можна так назвати ті руїни.

У страшні роки Великої Вітчизняної війни молоді юнаки-партизани хоробро захищали свою маленьку Батьківщину – рідне село. Але доля відвернулася від них і вони були жорстоко закатовані ворогами. Їх поховали у братській могилі, поставили пам'ятник, на якому було викарбовано їх імена. Старші люди розповідають, що завжди могила була уквітчана квітами. Що ж сталося зараз? Чому зачерствіли душі людей? Чому пам'ять про захисників Вітчизни стерлася так швидко? Ніхто не забутий, ніщо не забуте? Немає відповіді на ці питання. Стоїть самотньо зруйнований пам'ятник та похилий хрест. Тільки берези нахилилися одна до одної, ніби хочуть захистити часточку пам'яті про героїв. Адже, пам'ять – це найтриваліше з усього, що є у людини.

*Моргун Тетяна,
4-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир... Яке гарне та миле слово. Скільки в ньому добра, тепла, душевного спокою. Це слово малюється яскравими та веселими фарбами. Чого не скажеш про слово – війна. Я бачила, як рвуться бомби, палає земля у кінофільмах, чула із розповідей прабабусі і прадідуся. Це жахливо! Це біда! Я буду все робити для того, щоб не повторилося це жахіття, щоб на землі був мир та спокій. А за мир у всьому світі – це значить за життя, таке прекрасне, таке чудове, яке дається людині лише один раз.

У моєму розумінні мир – це також дружба між однокласниками, товаришами у дворі, взаєморозуміння між батьками та вчителями.

Хоча я маленька, але добре знаю, як хороше, коли мир у родині.

А родина у нас невеличка:
Я, мама, тато і сестричка.
Дружно всі сім'єю ми живемо.

Щоденно мову таку ведемо:
«Будь мирним, славним, працьовитим»
Тоді приємно буде жити.

*Кондратюк Тетяна,
4-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Найжахливіше в історії життя людства – це війни. Війна – це завжди сльози матерів, руїни, голод та холод. А кому від цього користь? Нікому. Люди хочуть жити у мирі та злагоді на прекрасній планеті Земля.

Щодня хочеться просто радіти яскравому сонечку, вдихати свіже повітря на повні груди, милуватися ніжними різнобарвними квіточками, слухати щебетання та спів пташок, відчувати матусину любов, турботу і ласку та татусеву допомогу. Діти повинні завжди посміхатися, радіти і в мирному світі жити, тому я голосую за мир.

Хай завжди буде сонце!
Хай завжди буде небо!
Хай завжди буде мама!
Хай завжди буду я!

*Чмир Богдан,
4-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Як чудово, коли в країні панує мир і злагода. Мир необхідно здобувати. Земля – наш великий дім, беззахисна кулька, яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Якщо придивитися, на ній видно континенти й океани. Ще ближче країни, гори, моря. На землі живуть найрідніші люди, і тут усе близьке і миле.

На мою думку, пролітаючи безповітряним простором, Земля відчуває на собі кроки кожного з нас. Куди ми йдемо? Цього, мабуть, не знаємо ні ми, ні вона. Якщо придивитися до нашої планети, можна побачити, як на тлі загального спокою синяви та зелені, спалахують червоні вогники. Вони вбивають іншу людину лише за те, що вона має іншу віру, інший колір шкіри. Існувала колись така теорія, що війни регулюють чисельність людства. Насправді нічого вони не регулюють. Дійсно, як може давати лад світові організоване вбивство?

Немає нічого милішого за рідну землю. Від неї віє особливими чарами. Лагідно світить сонечко, голубіє небо. А десь високо в небі літають птахи, падають стрімголов на землю, ніби цілкують її, і знову підносяться у височінь. А там калина у лузі, тополі на околиці, лелече гніздо, криничка на перехресті доріг, терпкий запах лісових квітів – усе це наша рідна Земля, наш духовний світ, з яким ми маємо вирушати в життя. І тому я голосую за це все.

Я голосую за мир на Землі!

*Степасюк Діана,
4-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мир треба берегти

Одне з найдорожчих слів у нашій країні – слово “мир”. Нам потрібний мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті поля. Щоб діти ходили до школи, щоб чути як звучать веселі пісні

А війна нам не потрібна, ні для чого нам не потрібна війна.

Для чого ж ми тоді так часто згадуємо війну? А для того, щоб більше любити і цінувати мир.

Ми діти і наші батьки ніколи не були на війні ! А ось ті, хто старші, ті пам’ятають, вони ніколи не забудуть війну... Скільки хороших людей загинуло на війні! Скільки згоріло міст, скільки полів розгоптала гусениці танків!

Щоб зберегти мир, потрібно пам’ятати про війну. На світі немає нічого страшнішого за війну... Так, ми любимо слово

Мир. Це прекрасне слово звучить у піснях, у віршах, воно б'ється в наших серцях.

Мир – закон нашого життя!

*Корнозевич Наталія,
4-А клас,
НВК школа-лицей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні знову по телевізору показували фільм про війну. Ось бомби і снаряди падають на будинки і вулиці, руйнуючи їх. Люди біжать рятуючись з маленькими дітьми на руках. Який жах! Як добре, що можна вимкнути телевізор і не бачити цього страхіття. Невже це комусь подобається?

Я хочу щоб ніколи на світі не було війни, бо війна – це лихо, смерть дорослих і дітей. Я хочу бачити тільки сонячне небо, усміхнені обличчя, чути спів пташок і радісні голоси людей.

МИР – це найважливіша річ на світі. Саме тому я голосую за МИР!

За МИР, щоб сміятись,
За МИР, щоб трудитись,
За МИР, щоб троянди цвіли,
Щоб жито буяло і діти росли.

*Шамоніна Каріна,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

В нашому місті проживає величезна кількість людей, серед них є мирні і немирні, злі і незлі, добрі і недобрі. У мирних, добрих, незлих завжди порядок на роботі, вдома, і навіть у спілкуванні. В цих людей мало коли виникають сварки вдома, заздрощі, лють на інших людей. Вони проводять дні яскраво і насичено. А в злих, недобрих, немирних завжди безлад на роботі, вдома і в

спілкуванні. В них дуже часто виникають заздрощі, люті, сварки. Дуже часто ці люди можуть завести сварку при розмові або бійку. Цим людям дуже важковлаштуватися на роботу, і вони майже весь час відплачують борги. З такими людьми дуже небезпечно знаходитися, таких людей не хочуть приймати у компанію. А найголовніше те, що ці люди залишаються самотніми.

Зробіть, будь ласка, висновки, подумайте, що краще. А я вже подумала і вирішила, що для мене краще.

Я голосую за мир на всій Землі, на всій планеті!

*Кравець Марта,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожен ранок я прокидаюся і дивлюся у вікно. Там я бачу блакитне небо, під яким кожен з нас народився, зробив свої перші кроки, промовив вперше «мама». Батьки зустрічають своїми чудовими посмішками мене щодня і я відчуваю їхню любов і тепло. Я їду до школи і несу це тепло своїм друзям. В класі нас зустрічає вчителька, яка вчить нас бути чесними, добрими, безкорисливими, а найголовніше – з душевним теплом.

Ми любимо свою сім'ю, свій край та свою Батьківщину і бажаємо, щоб в усіх дітей на Землі було щасливе дитинство. Але, на жаль, не в усіх країнах панує мир. Ми живемо в тривожний час, коли жахлива тінь війни нависає над Землею, стукає у двері мирного дитинства, намагається назавжди затулити від нас блакитне небо. Ми, діти, не байдужі! Земля – наш великий дім! Ось чому я голосую за мир! Нехай панує мир і злагода на всій Землі!

*Кричильська Юлія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на світі панував мир, діти та дорослі не робили навіть крихітного зла. З народження дитина добра, підростаючи, вона може залишитися доброю, а може й ні. Але я вважаю, що у кожної людини в душі є крихітка добра. Дехто розвиває її, але чому тільки дехто, чому не всі? Це питання залишається загадкою для всіх. Всі на світі хоч раз зробили зло, але ж це гріх.

Кожен повинен робити свій внесок в збереження миру на Землі. Починати потрібно з себе. Ми повинні намагатися, щоб мир, злагода панували в нашій родині, класі, школі, місті...

Я голосую за мир!

*Онушко Євгенія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мене звати Женя, я учениця 4-А класу, підтримую акцію «Я голосую за мир». Коли виросту, обов'язково організую благодійний фонд для тих сімей, які вижили, витерпіли війну. Сьогодні я знаю такі сім'ї. Але мрію, щоб в усі віки, в яких житиме людство, не було війни. Щоб люди ніколи не ховалися у підземеллях, не руйнувалися будинки, не було вибухів. Слова: бомба, зброя, граната, вибухівка – викликають у мене страх. Добре було б, щоб діти ніколи не знали цих слів.

Я мрію жити в доброму світі, в мирній країні, в дружній сім'ї, де кожен любить один одного!

спілкуванні. В них дуже часто виникають заздрощі, люті, сварки. Дуже часто ці люди можуть завести сварку при розмові або бійку. Цим людям дуже важковлаштуватися на роботу, і вони майже весь час відплачують борги. З такими людьми дуже небезпечно знаходитися, таких людей не хочуть приймати у компанію. А найголовніше те, що ці люди залишаються самотніми.

Зробіть, будь ласка, висновки, подумайте, що краще. А я вже подумала і вирішила, що для мене краще.

Я голосую за мир на всій Землі, на всій планеті!

*Кравець Марта,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожен ранок я прокидаюсь і дивлюсь у вікно. Там я бачу блакитне небо, під яким кожен з нас народився, зробив свої перші кроки, промовив вперше «мама». Батьки зустрічають своїми чудовими посмішками мене щодня і я відчуваю їхню любов і тепло. Я їду до школи і несу це тепло своїм друзям. В класі нас зустрічає вчителька, яка вчить нас бути чесними, добрими, безкорисливими, а найголовніше – з душевним теплом.

Ми любимо свою сім'ю, свій край та свою Батьківщину і бажаємо, щоб в усіх дітей на Землі було щасливе дитинство. Але, на жаль, не в усіх країнах панує мир. Ми живемо в тривожний час, коли жахлива тінь війни нависає над Землею, стукає у двері мирного дитинства, намагається назавжди затулити від нас блакитне небо. Ми, діти, не байдужі! Земля – наш великий дім! Ось чому я голосую за мир! Нехай панує мир і злагода на всій Землі!

*Кричильська Юлія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб на світі панував мир, діти та дорослі не робили навіть крихітного зла. З народження дитина добра, підростаючи, вона може залишитися доброю, а може й ні. Але я вважаю, що у кожної людини в душі є крихітка добра. Дехто розвиває її, але чому тільки дехто, чому не всі? Це питання залишається загадкою для всіх. Всі на світі хоч раз зробили зло, але ж це гріх.

Кожен повинен робити свій внесок в збереження миру на Землі. Починати потрібно з себе. Ми повинні намагатися, щоб мир, злагода панували в нашій родині, класі, школі, місті...

Я голосую за мир!

*Онушко Євгенія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мене звати Женя, я учениця 4-А класу, підтримую акцію «Я голосую за мир». Коли виросту, обов'язково організую благодійний фонд для тих сімей, які вижили, витерпіли війну. Сьогодні я знаю такі сім'ї. Але мрію, щоб в усі віки, в яких житиме людство, не було війни. Щоб люди ніколи не ховалися у підземеллях, не руйнувалися будинки, не було вибухів. Слова: бомба, зброя, граната, вибухівка – викликають у мене страх. Добре було б, щоб діти ніколи не знали цих слів.

Я мрію жити в доброму світі, в мирній країні, в дружній сім'ї, де кожен любить один одного!

*Кедрук Володимир,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наша рідна планета Земля. Немає нічого милішого за неї. Червона калина у лузі, верба, що схилилася над рікою, струмка берізка на лісовій галявині, рожеві мальви біля бабусиного будинку – все це наша земля.

Як добре, коли в країні панує злагода і мир. Щоб жити мирно, потрібно бути добрими, справедливими, чемними.

У нашій країні зараз мирне життя, а десь далеко – війна. Багато людей можуть піти на злочин, аби отримати гроші. Все це через заздрість. Люди повинні жити мирно та любити один одного.

Війна несе горе та смерть, вона все фарбує в чорний колір. А я люблю безхмарне блакитне небо, теплий літній вечір – це моя мирна земля.

Я голосую за мир!

*Слива Роман,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людина створена природою для миру, а не для війни, народжена для радості, а не для горя. Ми вчимося в школі, садимо дерева, подорожуємо, катаємося на лижах, купаємося в морі. Та це все можливо під спокійним мирним небом.

Всім без винятку, і дорослим, і малечі, потрібен мир в траві і в росі, в усміненому дитинстві і в спокійній старості, в сутінках і на світанку.

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли і ліється людська кров, необхідно пам'ятати про страшенні наслідки і трагедії війни. Бажаю, щоб кулемети і танки ми бачили лише в музеях.

Тільки тоді, коли люди навчаться любити і надіятися, бути правдивими і добрими, лише тоді ми будемо жити у мирному Всесвіті.

*Шеремет Назарій,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як хороше, як же гарно на світі в мирі жити, коли навколо все цвіте, все живе звеселяє око!

Зелений ліс, квітучий сад, пахучий луг, безмежний степ, високі гори, блакитні ріки та моря радіють сонячному промінню, краплинам роси, зоряному небу.

Барвиста веселка на синьому небі, після теплого дощику зачаровує своєю неповторною красою. Соловейко на кущі калини, жайвір над зеленим житом співають про щастя і про мир. І кожен мешканець прекрасної планети думає про мир та порозуміння між людьми.

Коли мир на землі, тоді не гинуть люди, не руйнуються міста і села. Не знищується рослинний світ і не гинуть тварини, птахи і морські жителі. Тоді держави можуть діяти спільно і домовлятися про співпрацю. Люди можуть подорожувати в різні країни, континенти, знаходити собі друзів. Можуть знайомитись з історичними пам'ятками, скульптурами, відвідувати музеї, обсерваторії, милуватися природними дивами. Добре, коли мир та спокій на землі.

*Канюк Діана,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Тому, що всі наші бійки, сварки шкодять не тільки природі, а й нам. Ми кидаємо на нашу рідну землю всілякі вибухові речовини, які можуть в будь-який момент

зірватися. Дехто з нас може покалічитися і залишитися інвалідом на все життя. А також, коли вони вибухнуть, повітря забруднюється шкідливими газоподібними речовинами, якими ми дихаємо. Ми забруднюємо навколишнє середовище. Це загрожує нашому поколінню. Уявіть собі, коли наше покоління виросте, то їм не буде чим дихати, що пити, бо ми не піклуємося про наше майбутнє.

Після першої і другої світової війни залишилося багато небезпечних спогадів. Щодня у різних містах вибухають будинки і навіть навчальні заклади. Через це помирає багато людей, а особливо дітей.

Якщо ми не скаменемося, то просто вб'ємо наш світ. Тому давайте діяти разом і намагатися врятувати наш світ від загибелі.

*Величко Анастасія,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наша планета Земля – це великий дім. Якщо придивитися до цього дому, тодесь на цій маленькій планеті можна віднайти країни, гори і моря. Тут живуть найдорожчі і найближчі мені люди, таке все рідне і миле.

Ось тече річка Горинь, а на ній ми з татом ловимо рибу. Адесь в місті вдома спить моя маленька сестричка, біля неї мама. Мила сестричка навіть не знає, що не всюди на Землі панує такий спокій і злагода, як у нашій країні. Десь точаться війни. Там одна людина вбиває іншу лише за те, що та має інший колір шкіри, іншу віру. А разом з війною ідуть страх і голод, біль і розпач, море крові, жорстокість, катування і страти. Так, сестра про це ще нічого не знає, а я довідалась із фільмів, новин і розповідей своїх дідусів і бабусь про війну. Їхні батьки воювали на нашій рідній землі за те, щоб зараз ми могли спокійно і щасливо жити. Я почала розуміти чим є для людини мирне життя. Немає нічого милішого за рідну землю.

Лягідно світить сонце і голубіе небо. Високо в небі літають птахи, пахнуть лісові квіти – усе це наша земля і тому я голосую за це, я голосую за мир.

Я голосую за мир тому, що я не хочу, щоб мої рідні опинилися в чорному горі, щоб страждали і нівечили своє життя через війну. Нам, усім людям, потрібно бути чесними, добрими, безкорисливими, щоб жити мирно, цінувати кожную хвилину щасливого життя.

*Виговський Микола,
4-Б клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Війна – найбільше лихо

Історія людства рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна?

Війни міждержавні і громадянські, локальні і світові, справедливі і загарбницькі. Ще за печерних часів люди воювали за їжу, за зручнішу печеру, за жінку. Пізніше – за іншу здобич, за дорогоцінне каміння, перли і золото, за невільників. Потім загарбували території заради корисних копалин, світового панування... Війна – це лихо, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері і вдови, зростають сиротами діти. Багато горя несли війни. І хоч Україна загарбницьких воїн ніколи не вела, її народ був змушений оборонятися, не легше було тим, хто втрачав найближчих і найдорожчих. Найбільшим лихом ХХ століття була для України, як і для багатьох інших країн світу Друга світова війна. Українському народові, напевне, як ніякому іншому на цій планеті, доводилося постійно воювати, щоб жити в мирі. Для нас це вже історія. Минуло майже 65 років як закінчилася ця страшна подія, але і сьогодні ця війна вривається часом у наше життя ‘іржавими мінами і снарядами, що досі не втратили своєї зловісної сили.

Я хочу, щоб був мир на всій планеті, щоб таке страшне лихо, як війна, ніхто ніколи більше не знав. Щоб сонце світило тепло та яскраво. Щоб завжди був мир на землі.

*Зайчук Ангеліна,
4-Б клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Мир...

Ми часто бажаємо нашим близьким, друзям миру і злагоди. Та навіть і не задумалися, а що ж означає це слово. Чи панує мир у теперішньому сучасному світі?

Напевно, ми діти, не зможемо дати відповіді на ці питання без допомоги дорослих. Коли я запитала про мир і війну у своєї бабусі, то в її очах з'явилися сльози. Розповідь була дуже сумною. Прабабусю війна застала дитиною. В той нелегкий час діти не думали про іграшки, красивий одяг. Головними темами були – їжа відсутність житла, смерть рідних. На війні у прабабусі Марії загинув тато, дівчинка росла сиротою без власної домівки, навчання та тих багатьох речей над якими, ми, підлітки, навіть не задумуємося. Велика війна давно закінчилась. І здається, мир панує на планеті. Та на жаль це не так. Дивлячись телевизор, я бачу та чую, що слова війна, теракт, жертви повторюються часто. Гинуть невинні люди у мирний час. Ми – діти, маємо зрозуміти, що мир, злагода, любов є великою нагородою. Давайте жити мирно і дружно пам'ятаючи, що нам дуже пощастило бачити сонечко, безхмарне небо і безтурботне дитяче Життя!

*Губін Михайло,
4-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Війна... Невже люди не розуміють: якщо Бог дав життя, то Він його й забере. Жодна людина не має права вбивати іншу.

Чи є на світі такий куточок, до якого не дісталось би слово «війна», «вбивство»? Я думаю, що нема.

Мир – це таке легке та зрозуміле відчуття. Тоді чому люди не можуть сказати один одному: «Вибач». Може дійти до того, що кращі друзі будуть проклинати одне одного. Тож давайте зробимо так, щоб такого не було. Спробуйте сказати ворогу «Привіт», «Давай дружити знову». Адже, ворог в минулому друг.

Давайте спільними зусиллями берегти мир. Можливо, не в усьому світі і не в цілій Україні, а хоча б у нашому невеликому місті, в наших родинях. І тоді пануватиме мир.

*Тимофесенко Павло,
4-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

У квартирі, де я живу є велика бібліотека. Мені завжди подобається роздивлятися деякі з книг. Адже з них пізнаю світ. Але одного разу я побачив невеличку книгу, назва якої «Друзі мої партизани». Підійшов до бабусі і спитав: «Чому ця книга підписана як подарунок тобі?» І вона мені розповіла, що книжку написав її тато, мій прадідусь, який у роки Великої Вітчизняної війни був командиром партизанського загону. Бабуся мені розповіла про страшні події, які сталися в роки війни. Розповіла про страждання народу, про жорстокість фашистів. Вони нищили все, не жаліючи ні дітей, ні старших. Дідусь теж розповів мені про роки війни – це просто жах. Я – покоління, яке не знає, що таке війна. І це щастя. Про війну розповідається в книжках, ми

бачимо страшні сцени в кіно, але це лише розповіді та спогади, а насправді це були роки пекла.

Що робити, щоб такого вже не сталося? Відповідь є – любити свою країну, не забувати минуле, не бути до нього байдужим.

Треба жити в мирі один з одним, тоді маленький мир між людьми стане великим миром на планеті. Бог каже, що ми щасливі, коли цінуємо мир навколо себе. Я голосую за мир!

*Ремез Людмила,
4-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте!

Цієї весни ми святкували 65-річницю Перемоги над фашизмом. Який незвичайний цей день! Саме в цю пору все росте та квітує. 9 травня нас огортає почуття милосердя, патріотизму. Зустрічаємо свято зі сльозами на очах. Ми пишаємося нашими ветеранами.

Ця жорстока і кривава війна залишиться не тільки в історії, а й у думках і серцях нащадків. Ми не знаємо війни, але ми щиро дякуємо, і не забуваємо подвиг ветеранів. Подвиг живих і мертвих героїв Великої Вітчизняної війни. Адже вони віддали своє життя не тільки за Батьківщину, а й за нащадків, щоб ми жили у мирі.

Дідусь моєї мами, коли вона просила розповісти про війну, завжди говорив: «Не дай Боже, тобі, внучко, чути і бачити таке лихо!». Тому що за п'ять років він побачив і відчув багато лиха. На війні був із першого дня. Коли загін переправляли з Прибалтики морем в Ленінград, їх судно розбомбили. Прадідусь три дні на дощі був у морі. Коли вибрався на берег, то тіло було мов губка, від солоної води. Там він пережив блокаду Ленінграду. Вночі під обстрілами німців, вибирались на поле, де збирали мерзлу капусту і варили з неї суп-баланда. Давали хліб-дуринда, зверху тісто, в середині тирса з дерева. По воду ходили до річки Нєва. Скрізь були мертві тіла, які не встигали ховати. У 1945 році не дійшовши до Берліну, він поранений і демобілізований повернувся додому

на рідну Україну. Був нагороджений орденами та медалями. Зараз його немає серед нас, але ми завжди будемо пам'ятати про нього.

Для нашої родини свято дев'ятого травня не тільки визволення, а свято пам'яті, любові, шани і болю в серці до тих, хто захищав, вижив і хто загинув у грізних випробуваннях війни.

Я бажаю всім нам мирного неба над головою, пам'ятати подвиг наших захисників Вітчизни і ніколи не знати лиха, війни.

*Вовк Юлія,
4-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Чому плачуть солдатські матері

Війна – це горе, сльози. Вона постукалася у кожний будинок, принесла лихо: матері втратили своїх синів, дружини – чоловіків, діти залишилися без батьків. Тисячі людей пройшли крізь горно війни, витримали жахливі муки, але вони вистояли і перемогли. Перемогли у найважчій із всіх війн, перенесених до тепер людством. Шістдесят п'ять років відділяє нас пам'ятного травневого дня – дня Перемоги, який ознаменував велич народного подвигу на віки.

Україна поклала на вітвар Перемоги найдорожче – життя, понад семи мільйонів своїх синів і дочок. Є немало родин, де війна забрала найрідніших. Море сліз пролито солдатськими матерями, вдовами та сиротами, і нічим не виміряти його глибину та гіркоту. Та Перемоги не було б без віри людей у себе, свій народ, свою державу.

Минають роки, відлітають у вічність, все далі відходять ті грізні роки, але не згасає пам'ять про тих, хто віддав заради Перемоги своє життя. Ніхто не забутий і ніщо не забуде! Бо тільки той, хто пам'ятає минуле, вартий майбутнього.

Не одна мати так і не дочекалася синів з війни, не одна вдова ще й сьогодні виглядає чоловіка, а діти чекають батьків, хоч давно стали батьками.

*Штогріна Ірина,
4-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Скільки існує світ – стільки існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Стільки історій існує про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу і так важко зупинити кровопролиття. А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто немає права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя. Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. Для всіх навіть співчуття не вистачить. Найбільше болять людині війни на її території. Слава Богу, ми вже шістдесят п'ять років без війни. Нещодавно святкували річницю перемоги. Який незвичайний цей день! Весна вже давно почалась, але саме дев'ятого травня все буяє і кричить у цвіту; у цей день найкрасивіша весна, найбільший цвіт, найчарівніша музика і найдобріші люди. Цей день всіх закликає до милосердя, доброти, якоїсь патріотичності, урочистості. Щемить на серці, коли дивишся на ветеранів, яких залишилось зовсім мало.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Наш народ сам не розпочинає війни, він ніколи цього не робив. Це дуже добре, нехай хоч, матері наші спокійно сплять.

Люди вдаються до сили лише у випадку, коли не здатні вирішити проблеми за допомогою інтелекту, а я вважаю, що ми вже давно на це здатні.

Я впевнена, що ненависті можна покласти кінець не ненавистю, а лише любов'ю. Та любити цей світ таким, який він є не так просто, і жити в мирі з усіма надзвичайно складно, але досить показувати свою слабкість. Ми можемо вирішувати

складні проблеми без допомоги насилля. Потрібно лише цього хотіти. Ми повинні покласти край ненависті на війні!

Мир – мрія народів світу

Скільки існує світ – стільки й існують війни. Жодна держава не існує вічно. Світ нескінченно ділять. Кожен день хтось десь воює, помирає.

Війна – це лихо, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері, зростають сиротами діти. Вони бачать жорстокість, страждання, біль і навіть смерть. А для чого це? Хіба люди не можуть спокійно жити, працювати, радіти кожному промінчику сонця, кожній краплині дощу, кожній усмішці. На жаль, так легко розпочинаються війни – і так важко зупиняються кровопролиття. А життя у людини лише одне і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

В дитинстві мені мама читала фантастичне оповідання про казкову країну. В ній люди весь час вели війни між собою. Жінки ж від горя не знали, що робити і попросили чарівника зупинити всі війни. Чарівник забрав у людей всю зброю. Але люди почали вирубати молоді дерева і робити з них списи. Чарівник забрав усі молоді дерева. Люди почали виготовляти зброю з металу. Чарівник забрав метал, а згодом і все. Війни не закінчилися. Чарівник розгубився, а тут підійшов до нього один хлопчик і каже: «Зроби так, щоб люди робили один одному добро. Коли ж хтось причинив біль другому, то нехай він відчуває ту ж саму біль». Чарівник і зробив. З того ж дня у казковій країні люди живуть у мирі, радості. На жаль ми живемо у іншому світі. Але думки про мир, дружбу з усіма народами, щастя дітей завжди з нами.

Нехай тепер для жодного народу питання найголовнішого, важливішого, ніж збереження миру. Бережімо мир на всій планеті.

*Півень Олександр,
4-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Болять рани у ветеранів

Війна ... Яке це страшне слово. Слово, яке спричиняє біль, сльози, втрати і страждання. Коли мені ще не було на світі в 1941 році на нашу чудову країну напали німецькі загарбники і розпочалася злюща Велика вітчизняна війна.

Моя прабабуся багато розповідала про ті жахливі події, адже вона також була учасником війни. А ще мій прадідусь воював і дійшов до Берліну, де і був поранений кулею. За відвагу і мужність у боротьбі за рідну Батьківщину, він отримав нагороди та медалі, які і досі зберігає моя бабуся.

Німецькі загарбники знущалися, катували наш народ. Скільки людей загинуло у той лихий час. Але на щастя клята війна закінчилася, і вже у 1945 році святкувала перемога.

Сьогодні ми дякуємо і низько вклоняємося нашим ветеранам, які злучені стражданнями, болем і смутком. Вони воювали і загинули у важких боях за те, щоб ми сьогодні мирно жили і спокійно спали.

Все більше спогадів і менше сподівань...

І на чолі утрат сліди глибокі...

Як непомітно ближчає та грань,

Що жде за нею прикінцевий спокій.

*Харлова Ніка,
4-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найбільший скарб, який подарував нам Бог – це життя. Отже, потрібно цінувати й берегти не лише своє життя та всіх рідних і близьких, а й усіх без винятку.

Страшне горе на землі – війни. Ще не було жодної війни без жертв, без смерті, без кровопролиття і горя. Є люди, які борються за мир, вважають війну неприпустимою. Інші – вирішують конфлікти зі зброєю в руках, які не цінують не лише чуже життя, а й своє. Про це не можна мовчати, мовчання – це згода на злочин. Скільки людей могли бути щасливими, але гинула молодь у розквіті сил, війна забирала дітей, які тільки починали жити. Сім'ї втрачали батьків, матерів, гинули цілі родини, села, міста...

Я голосую за мир! Нехай всі люди живуть у злагоді, у спокої!
Нехай насолоджуються тим, що подарував їм Бог!

*Кузнецова Марія,
4-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна. Що таке війна? Це коли немає миру вдома, коли всі сваряться на вулиці, коли брат повстає на брата, а народ на народ.

Скільки воєн було в історії людства! Скільки людей вони забрали, щоб порухвати не вистачило б і цілого життя. Узяти хоча б нашу історію – славних козаків. Скільки померло їх за свою землю, за свій народ. А Велика Вітчизняна війна – найбільша і найстрашніша війна в історії людства.

І зараз ідуть бої, у наш час, у країнах Далекого Сходу. Люди помирають від куль, помирають від голоду і від горя.

Тому нехай буде мир. Коли немає сліз і смутку, а чується тільки радісний дитячий сміх. Коли бачиш посмішку на кожному обличчі. Коли під безхмарним сонячним небом співають пташки.

Нехай буде мир! Коли батьки не залишають своїх дітей сиротами, а діти не залишають самотніми своїх батьків. Коли ніхто не забере останній шматок хліба, а на полі буде колоситися не потолочений лан золотої пшениці.

Тому я голосую за мир!

*Примич Анастасія,
4-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що людині потрібно для життя? Це здоров'я, щастя, любов і мирне небо над головою. Стає дуже страшно, коли дивлячись телевизор ми бачимо, що в різних куточках нашої планети лунають постріли і проливається людська кров. Так не повинно бути. Війна тягне за собою знищення всього живого і прекрасного, тягне розруху і безлад. А людина створена не для того, щоб знищувати, а для того, щоб створювати і берегти. Діти повинні зростати і вчитись у мирному і щасливому світі. Тільки у такому світі виросте морально здорове покоління. Щорічно 21 вересня ми святкуємо День Миру. В цей день кожна людина повинна замислюватись над тим, що вона особисто може зробити, щоб зберегти мир на землі.

Особисто я голосую за мир на нашій прекрасній планеті Земля.

*Дикало Катерина,
4-Б клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Історія людства налічує велику кількість війн. Український народ і територія нашої держави також неодноразово була захоплена ворогами. Проте кожна людина знає, що війна – це найбільша трагедія людства, це шлях у прірву.

Древній китайський мислитель та філософ Конфуцій навчав: «Мир у державі починається з порядку у родині. Люди, які люблять і поважають своїх батьків, ніколи не наважаться висловити ненависть чи неповагу до інших». Людина повинна пам'ятати, що добро починається з виховання. Тому мої батьки з дитячих років навчають мене робити хороші вчинки, пробачати образи, цінувати дружбу, шанувати старших, допомагати ближнім, бути терплячою та милосердною до інших, любити

людей. Я хочу, щоб кожен озирнувся навколо і замислився: що я можу зробити аби люди стали добрішими? Пам'ятаймо, що іноді ласкава посмішка і люблячий погляд здатні зцілити душу, вселити надію чи врятувати чиєсь життя! Тому я обираю добро! Я голосую за мир!

*Михайлов Владислав,
4-В клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Скільки існує світ – стільки існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили. Про війну я знаю тільки з екрану телевізора. Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожний день хтось воює, помирає. На жаль війни провокують не народи, а окремі постаті. Вони підбурюють народи на національну ворожнечу.

Наш народ вже шістдесят років живе без війни. Коли весна буває і кипить у цвіту, ми вшановуємо ветеранів. Саме вони воювали за батьківщину, за нас. Їх уже зовсім мало. Гірко і соромно дивитися їм у вічі, бо держава забула про них, вони стали жебраками.

Моя Україна не любить воювати, але наші хлопці беруть участь у миротворчих місіях і часто не повертаються з гарячих точок. Я часто задумуюся над тим, чи можна зупинити світові конфлікти. Мабуть можна. Тільки треба людям всього світу об'єднатися, взятися за руки і сказати: «Геть війну! Нехай буде мир».

Життя у людини лише одне, ніхто не має права забирати його.

*Півень Михайло,
5 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Бо ж лише коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли, тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Аби не війни, що прогрімали над землею за всю історію, то людство вже давно могло жити так чудово, що ми й уявити не можемо. Бо давно б вже люди навчилися використовувати інші види енергії, здатні змінювати клімат, а ще б могли літати у далекі космічні простори, відкривали б і освоювали нові планети і переміщались миттєво у часі і просторі. Багато б змогло людство, якби жило у мирі і злагоді... А ще перемогло б хвороби, і жили б усі здорові та щасливі, тому що не вмирили б талановиті, дуже розумні хлопці і дівчата, а творили б, здійснювали свої мрії і задуми. Кожна війна забирає мільйони людей, а серед них і найталановитіших, які б змогли багато чого поліпшити на землі.

*Юхимчук Каріна,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Мир і дружба, злагода і любов – це найзаповітніша мрія дітей і батьків. Бо завжди дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватися, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди,

твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять добрим словом, розвіють усі негаразди. Та найбільше в світі щастя - це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

Якщо не буде миру і злагоди, то не буде посмішок, радості і щастя. Ми любимо слово мир. Воно б'ється в наших серцях. Мир – це закон нашого життя. Кожній людині з різних країн потрібен мир.

І я теж хочу миру і злагоди, бо мир – це найважливіше, що є на планеті.

*Канарський Олександр,
5-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир

Я б дуже хотів, щоб усі люди жили мирно, щоб не було ніякої війни. Моя прабабуся була на війні і вона розповідала мені, як їй у ті часи було важко, як вона голодувала і що їла, як люди боролися з фашистами. Але ця війна скінчилася. Тоді загинуло дуже багато людей, вони віддали своє життя. Щоб на землі панував мир. Я щасливий, що зараз немає ніякої війни і люди допомагають один одному. Навіть маленька мурашка хоче, щоб на землі був мир і спокій. Адже коли буде мир, то й буде спокій. Тому я голосую за Мир.

*Деревняк Оксана,
5-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир

Мир – це коли на небі світить ясне сонце, радісно граються діти, співають пташки. Я хочу, щоб усі люди, які живуть на світі, жили мирно, допомагали один одному в біді. Коли люди не сваряться, не говорять поганих, грубих слів, тоді вони живуть у мирі.

Я хочу, щоб усі діти, які живуть на світі, ніколи не побачили тієї страшною війни. У кожної дитини є своя мрія. У мене вона також є. Я хочу, щоб у світі панував мир, щоб усі діти, дорослі говорили один одному тільки добрі слова. Любіть свою родину, своїх друзів, і у вас буде мир.

*Христюк Вікторія,
5-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир

Якщо запитати людей, якими вони бачать своє майбутнє, тоді б вони відповіли, що хочуть бачити мир на всій землі. Бо тільки тоді країни можуть економічно зміцнюватися, а добробут націй буде зростати, розвиватиметься культура і вся планета розквітне як чудовий сад.

Мир – це коли ніхто не ображає своїх друзів, знайомих і взагалі усіх інших людей. Мир – це коли люди уміють знаходити спільну мову, вдало вирішують усі конфліктні ситуації, бажають один одному добра.

Мир - це коли розуміння, що загальна злагода набагато важливіша, ніж вирішення своєї особистої дріб'язкової проблеми, це коли люди можуть пожертвувати малим заради великого.

Коли буде мир, тоді усі люди направлять свої зусилля не на ворожнечу, а на створення прекрасного майбутнього. Лише в

мирний час люди можуть почуватися щасливими. Усі жителі нашої планети хочуть цього. І я теж цього хочу.

*Степанюк Владислав,
5-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Шістдесят п'ять років як закінчилася Велика Вітчизняна війна. У кожную сім'ю вона принесла багато горя й лиха. У тій страшній війні загинуло більш як двадцять мільйонів людей. За наше майбутнє прадідусі та прабабусі у боротьбі з ворогом відстоювали Батьківщину ціною свого життя.

Моя прабабуся Марія відчула на собі увесь страх тієї війни. Тоді їй було сімнадцять років. Разом зі своїми подругами вона мріяла про щасливе життя, а її примусово відправили до Німеччини. Тяжко працювала на заводі, іноді по дві зміни. З яким захопленням вона розповідає про визволення німецького міста Швібус нашими воїнами-визволителями! Коли бабуся згадує ті дні, я бачу в її очах сльози, бо вона знову переживає страшні часи, коли пішки ве йшла, а летіла на свою рідну Україну.

Зараз моїй бабусі вісімдесят п'ять. І кожного року дев'ятого травня у День Перемоги ми дякуємо їй за мирне небо і вітаємо зі святом.

Мало залишилося ветеранів сьогодні. Роки беруть своє. Тому вони так хочуть відчувти нашу підтримку й повагу до себе. Болять бойові рани у ветеранів, але не менше болить душа, бо потребує нашої уваги й розуміння.

Шануймо цих великих визволителів, тому що саме їм ми завдячуємо своїм народженням.

*Андрощук Юрій,
5-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Я ніколи не бачив війни і не знав її. Але коли прочитав першу книжку про війну, то зрозумів, як це страшно, і вжахнувся.

Ми вже 65 років без війни. Який чудовий цей день – День Перемоги! Він викликає у мене почуття урочистості, доброти, милосердя, особливо тоді, коли я бачу ветеранів. Це вже люди дуже похилого віку, але погляд у них світлий, відкритий моїм сучасникам.

Скільки горя пережили ці люди, скільки сліз виплакали! В ім'я миру та щастя вони були готові йти на смерть.

Війна увірвалась у їхнє життя несподівано. Застелила небо димом пожеж, стала нестерпним болем від похоронок. Війна забрала найкращих, найулюбленіших людей: батьків, братів, синів, дочок...

Ми маємо пам'ятати тих, хто ціною власного життя захистив наше майбутнє.

Багато років сплигло, а й досі знаходять вибухівку часів війни. У місті нагадують про війну обеліски, пам'ятники, братські могили, вулиці, названі на честь безсмертних героїв. Я живу поряд такої живої історичної пам'ятки – бункера Коха. Він кожної хвилини нагадує про людей, які боронили свій отчий дім.

Я думаю, що кожний із нас повинен відчувати відповідальність не тільки за себе, а й за нашу землю. Лише тоді ми матимемо майбутнє.

Ми -- не діти війни, ми зростаємо в мирі й щасті, але пам'ятаємо про тих, хто віддав своє життя, вічно живе у наших душах.

*Степанюк Олександр,
5-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Я навчаюся в 5 класі. Люблю уроки історії, адже це пам'ять про минуле мого народу. Завдяки історії я дізнаюся, як жили мої предки, як вони захищали свою землю від ворогів, як в 1945 році відвоювали мир моїй Батьківщині.

Мені подобається те, що українці ніколи не нападали на інші народи, бо вони миролюбна нація і хочуть жити з усіма в мирі й злагоді. Я твердо усвідомив, що коли на Землі мир, тоді щасливі люди.

Я не знаю, як мені, маленькому, боротися за мир. Але твердо переконаний, що мир у моїх руках. Ця впевненість прийшла ще тоді, коли батьки розповіли про мого прадідуся Віталія, який брав участь у Великій Вітчизняній війні. Він повернувся додому пораненим, але з часом помер. У нашій сім'ї його часто згадують, на його могилі завжди лежать живі квіти. Тому я не хочу, щоб сьогодні хтось із рідних мені людей повторив долю дідуся Віталія. Я кажу війні – ні!

Хай буде МИР, бо його хочуть діти всієї планети!

*Супрунюк Максим,
5-А клас,
Кузнецовська ЗОШ I–III ступенів № 2,
Рівненська обл.*

Хай буде мир на всій Землі!
Мир на землі – це росяні світанки,
Краса і творчість, пісня у гаях.
Мир на землі – це вечори і ранки
Із радістю і щастям у серцях.
Мир на землі – це дім, і мама, й тато,
Й любові стільки – що аж через край!
Це та земля, де щастя є багато

І в кожному домі – хліба коровай!
Це та земля, де сміх і пісня лине,
І діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там господар – щастя і любов!

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен. Скільки існує людство, стільки й живе в серцях людей мрія про мир. Тільки мир дає можливість кожній людині здійснювати всі найзаповітніші прекрасні мрії, реалізувати себе повністю, розвивати таланти, розкривати свої здібності, робити нові та потрібні людству відкриття. Якби не війни, то людство вже давно могло жити так чудово, що й уявити не можна. Давно б уже люди могли літати у найвіддаленіші космічні простори, відкривали б і освоювали б нові планети, переміщались миттєво у часі й просторі. Людство зробило б багато, якби жило у мирі й злагоді. А ще були б переможені всі хвороби. Кожна війна забирає життя мільйонів людей. А скільки серед них найталановитіших, які змогли б багато чого поліпшити на Землі

Я часто замислююся над тим, чому виникають війни? Мабуть, тому що існують між людьми розлад, заздрість, помста. А чому між дітьми виникають сварки і бійки? Хтось вважає себе найкращим, хоче бути лідером, не звертаючи уваги на інтереси та бажання оточуючих. Якщо поміж нами дітьми немає злагоди, то і миру не буде. Нам дуже важливо вчитися жити у злагоді та мирі, дотримуватися норм поведінки, так поводитися, щоб нікого не образити, не скривдити тих, хто слабший або менший. Ввічливість, чемність, уміння слухати людей, поступатись і переконувати словами, а не кулаками — безцінні людські чесноти. Тож нам потрібно, уміти переконливо доводити свою правоту, добираючи потрібні слова. Адже від нас залежить, чи пануватимуть у суспільстві мир та злагода. Для цього слід знати багато правил, законів, заповідей і дотримуватися їх.

Хай буде мир на всій Землі!
І сонечко – привітне і ласкаве

Нехай співають птахи у дворі
І в серці маминім любов та спокій лине
Забуть не в змозі ми, ті страшнії години
Холодної, безглуздої, та згубної війни.
Коли заради миру, солдати йшли під кулі
Щоб радісно та безтурботно могли ми нині жить.
Тож хочу я голосувать за мир в усій країні,
Добробут, злагоду та спокій в Україні.
Щоб хліб родив на нивах наших
І син щоб батька шанував.

*Шимків Ірина,
5-А клас,
НВК № 2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Війна... написала і жахнулася. Це слово навіює на мене сум.
А в людей похилого віку воно завжди викликає біль, тому що
війна – це обірвані мрії про довге та щасливе життя.

Війна затьмарила небо димом пожеж, стала нестерпним
болем для матерів, які хоронили своїх синів. Скрізь було чути
людський стогін та плач. Тисячі матерів чекали повернення
своїх синів, виплакуючи останні сльози. Але війна знівечила не
тільки людські серця, а й природу. Здавалося, що плакали росою
трави, плакали й чорні обгорілі дерева з кущами.

Та хіба ж про знищення думав український народ? Він лише
хотів мирно працювати. Які б жахливі плани не були у фашистів,
все ж зло було покаране. Наш народ витримав найтяжчі
випробування протягом тих довгих днів і ночей жахливої війни,
яка забрала стільки людських життів.

Люди мають пам'ятати тих, хто захистив майбутнє покоління
ціною власного життя.

Кожен, хто не пожалкував життя заради незалежності та
свободи своєї Батьківщини, – справжній герой.

Невже це було патріотично допустити цю війну? Можна навіть сказати, що це – ганебно. У тлумачному словнику української мови слово патріотизм означає любов до своєї Батьківщини, відданість своєму народу. Невже це любов до рідного народу: допустити стільки понівечених доль?!

Я вважаю, що історію війни потрібно передавати з покоління в покоління, щоб така жахлива подія більше не повторилася ніколи.

Осницька Ірина,

5-А клас, РКГ «Престіж»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Чому я так вирішила? Тому що я хочу, щоб небо було синє-синє, а сонце світле-світле, щоб ніхто не мав зла в собі, щоб всі були вільні як пташки.

Я народилася в мирному місті, в мирній сім'ї, і в мирній країні, які нікого і ніколи не скривдили. Але в лихі часи наші прапрабабусі і прапрадідусі потрапили на війну, під фашистські кулі, які безжально на нас нападали. В ті часи не було, де сховатися, кожна сім'я була в небезпеці. Скільки воїнів, скільки людей померли на захист України. А щоб ці часи знову не настали, я пропоную, закликаю, голосую за мир, щоб ніхто більше не зазнав лиха. Якщо ви голосуєте за мир, за добро, за свободу всіх людей, знайте, що ви добрі, сміливі та відважні люди. які люблять всіх людей на світі. А хто не голосує за мир і за свободу всіх людей, то я не знаю, що вам сказати!

Денисюк Юлія,

5-А клас, ЗОШ № 1 ім. В. Короленка,

м. Рівне

Лист у вічність

Мій прадідусь Іван, захищаючи кордони нашої держави, дійшов аж до Кінізберга.

Я тримаю нагороди, які стали реліквією нашої родини. Вони нагадують нам про ті лихоліття, що залишили тяжкий слід у багатьох серцях.

Я пишу листа у вічність, Вам, прадідусю, і всім тим, хто віддав найкращі роки життя за наше сьогоднішнє.

Любий дідусю, дуже шкода, що не Ви зі своїми орденами на грудях, а я їх тримаю в руках, на цій зустрічі. Але для мене це велика честь нести нашу родинну реліквію з покоління в покоління. Я знаю, що ви мене зараз почувете і я хочу вам сказати, я пишаюсь, що в мене такий дідусь і я не осоромлю вас. Я буду добре вчитись, здобуду професію і павчатиму своїх дітей та внуків. Я дуже люблю Вас і 9-го травня на Вашу могилу я занесу найкращі квіти і помолюся за Вас.

Нехай цей лист зрине у блакитне небо журавлем, нехай донесе на своїх крилах слова скорботи та щирої вдячності всім тим, хто залишив для нас посмішку мирного сонця та свіжий подих вільного вітру.

*Івасюк Арсеній,
5-Б клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Коли була війна, навколо була лише смерть. Вона приходила до всіх, як у казках – страшна і жорстока, і забирала життя: в дітей батьків, в родині близьких. Моторошно і страшно.

Земля була поранена, вона плакала, бо їй було боляче дивитись на страждання своїх дітей. У фільмі про війну один солдат сказав: «Я чув як стогне земля». Хіба вона може стогнати? Я думаю, може. Бо вона жива, в неї є душа так само, як і в людини. Коли мені когось жаль, то на очі навертаються сльози, а в середині ніби щось стискається і чомусь важко ковтати. Я думаю, що саме це і є душа.

Війна – це жах, біль і сльози. У наш час мало залишилося людей, які пережили війну, їх називають ветеранами. Ці люди були на війні і знають, що таке виживати, деякі з них навіть не шкодували свого життя заради інших. До нас у школу інколи приходять ветерани і розповідають різні історії про війну, інколи навіть

кумедні. Але коли згадують своїх друзів, показують фотографії, вони завжди плачуть і в них тремтять губи. Деякі діти з цього сміються, а я ніколи, тому що з них не можна сміятися – вони дуже багато пережили, їх треба поважати, допомагати їм. Всі ветерани – герої! Але я думаю, що нехай краще не буде таких героїв в майбутньому, бо просто не буде війн. Люди не повинні воювати, не повинні вбивати, не повинні страждати, бо душа Землі цього не витримає.

Мені здається, що героями можна стати і без того, щоб воювати. Можна зробити подарунок місту, допомогти хворим, надати бездомним житло та інше. Коли я виросту, я зроблю так, щоб моє місто стало самим чистим і яскравим, щоб не було бідних, а хворих стало менше, щоб усі діти мали змогу гратися на чудових спортмайданчиках. Хоча мама каже, що такого не буває, але я впевнений, що потрібно вірити. Може я і фантазер, мене всі так називають, але в одній книжці я читав, що хлопчик мріяв увесь час, щось вигадував, майстрував, вчився, а потім його мрія здійснилася. Тому я теж вірю у свої мрії. Коли всі щасливі, коли посміхаються і говорять приємні речі, душа Землі теж щаслива.

*Красовський Володимир,
5-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я і моя сім'я живе в мальовничому селі з цікавою назвою – Городок. В ньому є багато місць для прогулянки.

Ми з моїм другом Максимом захотіли прогулятися і взяли мого собаку Джека. Ми вирішили доручити вибрати маршрут Джеку і відпустили його. Він одразу попрямував до лісу.

Собака то відбігав від нас, то зупинявся. Але одного разу він зупинився, не чекаючи нас, почав відкопувати щось з землі. Ми підійшли ближче і побачили зелені ящички. Ми розламали перший ящик, там були патрони. Там були ще ящички, але

задоволені знахідкою, ми схопили по жмені патронів і побігли до Максимового тата.

Ми дуже здивувалися, що замість того, щоб радіти разом з нами, він занепокоївся. Дядько Андрій довго розпитував нас про нашу знахідку і подзвонив кудись. Він розповів нам, що мало статися, якби ми зачепили ті ящички – ми могли б загинути.

Згодом над Городком пролунав вибух, бо як виявилось, в ящичках, крім патронів, були ще й снаряди, які могли забрати багато життів навіть через десятки років після війни.

Я не хочу, щоб це трапилось з будь-ким, тому я голосую за мир.

*Петровський Артур,
5-Б клас, ЗОШ № 10,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Минуло шістдесят п'ять років як закінчилася Велика Вітчизняна війна. Ми живемо у двадцять першому столітті і нам важко уявити через що пройшли люди в роки війни. Про це ми можемо дізнатися з кінофільмів, книжок, розповідей людей, які пройшли цей тяжкий шлях. Багато кому незрозуміло, чому дев'ятого травня на святковому параді у людей, які захищали нашу Вітчизну, бринять сльози на очах.

Ми народилися, живемо, вчимося в чудовій країні – Україна, де мирно світить сонце, зеленіє трава, цвітуть садки, дзюрчать струмки. Співають птахи. За цю красу і затишок ми повинні низько вклонитися людям, які захистили нашу Вітчизну від ворогів. Адже, немає нічого ціннішого ніж мир та спокій на Землі. Навіть у наш час в деяких країнах люди воюють. Помирають невинні, страждають діти, їхні матері. Вони не знають спокою, милосердя, співчуття. Вони не чекають радості від завтрашнього дня.

Ми – діти України, наші батьки, дідусі і бабусі, дякуємо Богові за те, що народилися і живемо в квітучій країні з мирним небом і теплим сонцем. Дякуємо Богові за спокійний сон, за теплі оселі, за гарну освіту, за всю красу, що нас оточує. Але, щоб ми мали

мирне життя, люди повинні стати добрішими, робити більше добрих справ, протягувати руку на допомогу один одному, не бути байдужими до чужого горя, проявляти чуйність і милосердя, жити з вірою. І тоді буде панувати на Землі мир та спокій. Не даремно ж говорять: «Добро врятує світ».

Я хочу висловити подяку своїй країні віршем Валентини Новомирової «Україна».

На білому світі є різні країни,
А в них – і ліси, і лани...
Та тільки одна на землі Україна,
А ми – її доньки й сини.
Усюди є небо, і зорі скрізь сяють,
І квіти усюди ростуть...
Та тільки одну Батьківщину я маю,
її Україною звать.
Моя Україно, тебе я кохаю -
Тут дім мій, тут друзі живуть.
Тут мовою рідною пісня лунає
І мальви по селах цвітуть.

*Скібіцька Олена,
5-Б клас, ЗОШ № 10,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

На жаль, тепер такий час, що в світі відбувається нечуване. Майже не існує гармонії між людиною та природою, між самими людьми, між державами і, навіть, між громадянами однієї держави. Люди немов забули, що нам Бог дав планету для того, щоб проживати на ній свій вік в мирі та злагоді. Виходить, що настав час забуття.

Я голосую за мир! Я голосую за те, що вкрай потрібне людям. Наша Земля вже виснажена страшними безглуздими війнами, в яких брат іде на брата, син на батька, батько на сина, кривавими жакливими терактами. Подумати тільки, скільки невинних людей, які бажали миру, а не війни, загинуло,

скільки людей страждало за чужі необдумані радикальні дії. І це неймовірно! З кожним роком все більше здійснюється світ повстанні. З кожним роком ненависть стає менш стриманою і світ вже не пізнати. Люди забули про закони любові, поваги, братерства, дружби. А це – найстрашніше. Страшно усвідомлювати, що завтра може не наступити, а війна чи теракти у чужій країні – можуть стосуватися тебе. Хтозна, можливо завтра ти чи хтось із твоїх рідних стане жертвою війни.

Хочеться закликати всіх: «Люди, схаменіться! Живіть у мирі та злагоді, адже планета Земля – наш спільний дім. Нам треба зберігати мир на планеті, а не вести жажливі війни, в яких страждають зовсім невинні люди...»

*Лагута Наталя,
6 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Війна ...

Скільки вона наробила горя, скільки життів забрала, скільки страждань примусила винести? Але наші люди, наші ветерани, колишні воїни – все винесли, все витерпіли. Що їм прийшлося перенести? І холод, і голод, і злидні, і страх. Вони мужньо пройшли цей етап в історії, ніколи не опускаючи очей, ніколи не падаючи духом.

Я завжди любила слухати спогади мого дідуся про війну. І війна уявлялася мені зовсім не страшною. Дід любив згадувати своїх фронтових друзів, перемоги в боях і часто, за моїм проханням, розповідав про те, як наші війська увійшли до Берліна. Пригадував почуття, які охопили його в той незабутній ранок – 9 травня 1945 року, коли він довідався, що настав День Перемоги.

Але переглядаючи фільми про війну, я зрозуміла, що багато про що дідусь замовчав, мабуть, не хотів мене засмучувати.

Замовчав про страх, про голод, про біль, про розпач і про річки крові, що заповонили в ті роки пів-світу. Не розповів він мені про табори військовополонених, про жорстокість німецьких солдатів, про катування, про втрати. Я довідалась про все з фільмів, із підручників історії, з творів письменників, що пройшли війну...

Довідалась, щоб ніколи не забути. Такі речі врізаються в пам'ять назавжди. Я вважаю, що ніхто не повинен забувати про ту війну і про те, якою ціною далася нам перемога. Кожен зобов'язаний пам'ятати, що зараз він живе завдяки тим, хто загинув у той страшний час. У багатьох з них були діти і вони залишилися сиротами, багато хто просто нічого не встиг зробити в житті, бо пішли на війну просто зі шкільної лави. А багато хто до цього часу лежить десь у лісі не похованим. Забути про це – всеодно що вчинити злочин.

Ідуть із життя ветерани Великої Вітчизняної – останні живі свідки тієї війни. Їх уже зовсім мало залишилося. В їхньому серці слово «війна» – рана, яка ніколи не загоїться. Болять рани у ветеранів за обірвані, на самому початку життя, мрії про майбутню професію, про довге і щасливе життя. А зараз, їх турбують ті старі поранення, які з віком ще більше про себе нагадують. Вони погано сплять ночами, бо не можуть забути своїх друзів, які загинули на фронті. В них болять рани за майбутні покоління. Ветерани хвилюються, щоб в ніякому разі ми не забули про ті страшні роки, які пережили вони, щоб ми не допустили такого страхіття у майбутньому. Бо війна, якою б вона не була, – це найбільше зло на землі.

Потрібно піклуватися про наших стареньких ветеранів, допомагати їм у всьому, не забувати за них. Завдяки їм, у нас тепер чисте і мирне небо. Дякуємо Вам, дорогі наші ветерани!

Мир – мрія народів світу

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, прислуховуватись до шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливо тільки в мирному житті.

Всі люди повинні старатися жити дружно, без сварок і суперечок. Вони мають, перш за все, бути чесними, добрими, безкорисними, а найголовніше – з душевним теплом. Тоді буде мир на планеті. У всіх нас є мрія – щоб народи світу жили в мирі. А що ж таке мир? Мир – це відсутність ворожнечі, злагода між людьми, тиша і спокій.

Я щаслива, що народилася і проживаю у мирній державі. Я вірю, що на Україні завжди буде панувати мир, добро і злагода. Але я також мрію, щоб в країни, які страждають від страшно́ї війни, прийшов мир, бо війна – страшне слово. Війна все знищує на своєму шляху: навколишню природу, побудовані міста і села, забирає людські життя. Маленькі діти залишаються без батьків, страждають від голоду і холоду. І той, хто пережив це лихоліття, знає це краще нас усіх. На війні панує лютя. Там виявляються всі приспані в людині звірині інстинкти. Той, хто втратив домівку, сім'ю, друзів, стає сам «звіром» і при нагоді ладен помститися, можливо, ще з більшою жорстокістю. Калічаються життя, калічаються долі.

На міжнародній емблемі миру зображений білий голуб із маслиною гілкою в дзьобі. Білий голуб – це птах миру. Він символізує прагнення всіх народів планети жити без війни, у дружбі та злагоді.

З давніх часів в українських оселях часто зображували голубів серед квітів на печі, рушниках. Вони були оберегами від пожежі. Люди вірили: у кого в оселі є голуб, того супроводжуватимуть у житті успіх, щастя. Ці птахи і зараз є символами любові й ніжності. Тому люди ставляться до них, сподіваючись на добро й мир на планеті.

Існує свято – Міжнародний День миру, яке відзначається 21 вересня. В цей день люди в багатьох містах беруть участь у Ходьбі Миру і цим виражають свою підтримку в установленні миру в усьому світі. Ходьба Миру – це можливість для людей усіх національностей, культур виразити свою готовність об'єднати зусилля для встановлення міцного миру. У цей день люди мовчки крокують, підтримуючи найцінніше на цій планеті – мир, людське життя, право мати над головою мирне небо.

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, – це свято особливе.

Мир дає можливість розвиватись, вдосконалюватися в усьому навкруги. Давайте цінувати і берегти мир!

Війна – це лихо і ганьба народів

Війна. Коли чуєш це слово, то одразу уявляєш собі щось велике і страшне. Навіть не страшне, а жахливе.

Історія людства рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна!? Скільки існує світ – стільки й існують війни. Війни міждержавні і громадянські, локальні і світові, справедливі і загарбницькі. Ще за печерних часів люди воювали за їжу, за зручнішу печеру, за жінку. Пізніше за іншу здобич, за дорогоцінне каміння, перли і золото, за невільників. Потім загарбували території заради корисних копалин, світового панування....

Чи в минулому, чи зараз, так чи інакше, війна – це лихо, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері і вдови, зростають сиротами діти.

Найбільшим лихом ХХ століття була для України, як і для багатьох інших країн світу – Друга Світова Війна. Народ України був змушений оборонятися від німецьких загарбників. Ми повинні низько схилити голову перед нашими доблесними воїнами, це вони зупинили ворога і розгромили його. Ця війна не обійшла стороною жодної родини, загинуло багато наших прадідів. 7 мільйонів українців віддали своє життя за свободу і незалежність країни.

Війна – це ганьба, насильство, жорстокість. Де б вона не була, від неї страждають всі. Україна була розтерзана фашистами, знищена полум'ям, але вона вистояла, вижила. Україна все винесла на своїх плечах, піднялася з руїн, перемогла!

Мужній і сильний український народ буде робити все, щоб війна ніколи не прийшла в наші домівки, буде боротися за мир в усьому світі, бо українці ніколи не розпочинали війни, це мирна нація.

Та не останньою була Велика Вітчизняна війна. І сьогодні ще лунають вибухи і постріли. Зараз в багатьох країнах продовжують гинути люди. Світлі, красиві, сповнені живих барв містечка перетворюються на купу руїн.

Люди повинні схаменутися і пробудитися з цього страшного сну і задуматися. Чи потрібно їм це горе і страждання, чи все-таки світле небо, де сяє сонечко, хліб на полях дозріває?

І хочеться звернутися до усіх людей словами відомої пісні: Убийте війну, Прокляніть війну, Люди Землі!

Чому плачуть солдатські матері?

На світанку 22 червня 1941 року, коли активне життя країни ще не почалося, мирний сон перервали вибухи німецьких авіабомб. Без оголошення війни фашисти перейшли кордон нашої країни. Це початок страждань жінок України.

Був мир, була родина, було звичайне людське життя. Все потрощила жорстока війна. Пішли на фронт чоловіки, за ними – сини, лишаючи матерів, сестер, наречених. Якими довгими були дні і ночі, місяці, роки чекання того солдатського трикутника зі звісткою, що живий. Молилися день і ніч матері за синів своїх, щоб вижили і повернулися додому здорові.

Річкою текли сльози, коли солдатські матері отримували прислані з фронту похоронки. Вони до останнього вірили, що їхні сини живі, і вернуться з війни.

Ми маємо низько вклонитися жінкам, за їх нележку жіночу долю. Саме їм довелося переховувати і ростити маленьких дітей не в хатах, а в землянках, темних льохах, біля зруйнованих будівель. В чорні дні фашистської окупації жінки жили надією, що скоро настане мир і їхні чоловіки і сини нарешті повернуться. Голодні, виснажені горем, жінки тримали на своїх плечах тягар війни. Жорстоко кривдила їх війна. Недоїдаючи, недосипаючи вони мужньо боролись з загарбниками, тяжко працювали, щоб вижити.

На їхньому обличчі все більше з'являлося зморшок, все більше грубішали руки, з'являлася рання сивина, вони старішали від горя і смутку. Замість веселого і безтурботного життя вони

отримали все саме страшне, що тільки можна уявити. Жінки бачили смерть кожний день і боролися з нею, як тільки могли.

Материнські очі, сповнені тривоги, дивляться на дорогу... Може ж живий, може помилилися? Так материнське серце розривається на маленькі клаптики від горя і до останнього подиху воно живе надією на повернення рідної кровинки. Мати плаче, болісна сльоза обпікає її серце, вона чекає і вірить. Ох і гірка, немилосердна доля солдатських матерів. Тяжко і зухвало над ними погдумилася війна.

Кожному населеному пункту, навіть маленькому хутору, війна принесла матерям болючу звістку. І хоч з роками горе притомилося, воно мабуть теж стомлюється, але не забулося прожити і пережити. Бо то біль особливий, він не зникає, не стихає. Пече весь час розпеченим вугіллям, ніколи не дає зарубцюватися болючим ранам.

Хай ніде не буде війни, і тоді не будуть плакати солдатські матері. Вони будуть щасливі і веселі. Хай буде мир на всій Землі!

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Війна залишає після себе багато страждань, горя і болю. Вона не лише забирає життя її учасників, але і руйнує майбутнє тих, хто вижив. Адже вони у спадок отримують повну руїну і бідність в країні.

Все далі відходять від нас воєнні роки. Ми повинні пам'ятати тих, хто поклав життя за щастя майбутніх поколінь, за мирне життя на Землі. Нам потрібно передати своїм дітям ту священну пам'ять про загиблих воїнів–визволителів, які врятували світ від «чорної смерті».

Найбільше болять людині війни на її території, на щастя ми вже довгий період живемо без війни. Кожний рік ми святкуємо День Перемоги. Який не звичайний цей день! Весна вже давно почалася, але саме 9 травня все буває і кипить у цвіту, у цей день – найкрасивіша весна, найбільший цвіт, найчарівніші квіти, наймиліша музика і найдобріші люди. Саме в цей день ми вітаємо наших дорогих ветеранів, які воювали за Батьківщину,

за нас. Даруємо їм квіти, вітальні листівки, співаємо пісні. Героям війни встановлено пам'ятники, на їх честь назвали вулиці і майдани.

В нашому місті ми відвідуємо Меморіал Слави, Меморіал жертвам фашизму, Дубенське кладовище. Це місця, де ми шануємо пам'ять тих, хто загинув за Україну.

Скільки крові пролито! Скільки сліз виплакано!

Хіба це можна забути? В кожній сім'ї зберігаються старі фотографії, пожовтілі листи, прислані з фронту, похоронки тих, хто ціною свого життя рятував життя мільйонів людей.

Давно відгриміли останні залпи гармат, зарубцювались на деревах рани від куль і осколків, обвалились партизанські землянки, зсунулись окопи, позаростали криваві стежки, відновились міста і села, але не стерти з пам'яті подвиги народів. Вони задушили фашизм, вибили зброю з його чорних рук.

Ніхто незабутий! Ніщо не забуте! Ці часи оспівані в багатьох піснях нашої країни. Їх подвиги, здійснені у дні війни, детально описані в кращих творах української літератури. Ці твори живуть і нині, відтворюючи великий народний героїзм. Знято багато фільмів, війна описана в підручниках історії.

Вічна пам'ять їм, переможцям! Слава всім тим, хто зробив наше життя мирним і щасливим!

*Кочкар'ов Владислав,
6-А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Я віддаю свій голос за мир

За свою славетну і героїчну історію Україна неодноразово переживала тяжкі війни.

Сторінки історії знайомлять нас з проблемою першої світової війни, розкривають нам болючу правду про ті нелегкі часи. На початку ІХ століття Україна була поділена на дві частини: одна була під владою Польщі, а інша – під впливом СРСР. Так склалося, що ці дві сторони опинилися у різних союзах і

ворогували між собою. Це коштувало дуже дорого, бо у силу різних обставин брат ішов на брата, друг стріляв у друга, патріоти стикались у кривавих сутичках. Варто згадати битву під Крутами. Я б назвав її боротьбою патріотів і справжніх героїв, адже студенти і старші школярі свідомо йшли на смерть за Батьківщину, вони знали, що приречені, але своїм подвигом зуміли довести, що українці будуть битися доти, доки б'ється їхнє хоробре серце.

Це був важкий період у житті України...

Здавалося, що гірше уже не буде, але як грім серед ясного неба людей вразила звістка про Велику Вітчизняну війну, коли фашисти безжально, жорстоко вбивали та знущалися над людьми. Ця війна була незвичайною, тому що ніколи не перестане хвилювати людей, роз'ятрюючи старі рани й душу болям серця. Незвичайна, тому що пам'ять і історія в ній злилися воедино. Я, як і всі мої ровесники, не знаю війни. Жахливо подумати, що в цій трагедії брали участь наші однолітки – діти дванадцяти–чотирнадцяти років.

Якщо підсумувати всі людські втрати за період воєн – вийде дуже велика кількість смертей, яка вимірюється мільйонами життів.

Враховуючи усе сказане вище, я віддаю свій голос за мир. Я хочу прокидатися щасливим і бути впевненим у тому, що під мирним небом мене чекає щасливе майбутнє.

*Іванців Христина,
6-А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Важливість існування миру

Я голосую за мир,
Тому що я хочу щастя.
Щоб був уселенський пир,
Та ми забули про нещастя.
Ці слова промовляю недаремно,
Бо хочу я світла, тепла.

Щоб було вже не темно.

І ми сказали: «Ура!»

Своїм голосом я стараюсь стверджувати важливість існування миру на світі.

Якщо забути про фантастику й дивитись якомога реалістичніше на світ речей, то очевидно, що наші можновладці зайняті не вирішенням справ у своїй державі, а з'ясуванням особистих стосунків одним з одним. Я впевнена, що якби країною керували істинні патріоти своєї держави, які щиро любили свою батьківщину і український народ, тоді нове століття почалося б щасливіше.

Ми важко пережили війну, та ми забули, що страшніше: війна чи сварка в дворі? Тому обираємо друге.

Вважаю, що помиритися дуже легко. Потрібно знайти між собою спільну мову. «Чому ж тоді ми не миримось?» – виникає запитання. А тому, що нам просто лінь шукати те, що є на відстані руки.

Войтюк Віка,

6-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Що таке мир?

Для мене мир – це спокій в наших домівках, радість в наших серцях, усмішка на устах.

На жаль, зараз в світі панує хаос. Десь було землетрясіння, десь виверження вулкана, десь зсув ґрунту, а десь масові пожежі лісів або війна. Всі ці аномалії наводять на думку, що це відбувається не просто так. Моя прабабуся каже, що невдовзі буде кінець світу. Чим далі, тим більше я переконуюсь у цьому. Адже люди самі винні у своїх бідах. Їхнє надмірне втручання в природне середовище, як правило, закінчується бідною.

Отож, будьмо добрішими, милосерднішими, ввічливішими один до одного. Адже життя людині дається один раз. Тому

його потрібно прожити достойно і правильно. Щоб нащадки наші могли нами пишатися і гордитися.

Бережімо один одного, шануймося – бо ми того варті.

*Боровець Христина,
6-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

У світі в кожній людині є мрії, плани на майбутнє.

Мир – це важлива умова для того, щоб здійснювалися мрії кожної людини. Хтось хоче дослідити космос, хтось хоче покорити найвищу вершину світу, хтось планує опуститися на дно океану.

У світі, в якому немає миру, всі ці мрії недосяжні, тому що війна ламає долі та сподівання.

Моя мрія – працювати з дітками, дарувати їм турботу та тепло.

Я надіюсь, що коли виросту, моя мрія здійсниться. Тому я голосую за мир. Цінуйте мир в Україні і світі. Цінуйте й усе робіть, щоб його зберегти!

*Іванюк Марія,
6-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям
*Нехай на світі спокій буде
Сьогодні! Завтра! Назавжди!
І хай літають завжди журавлі,
І колоски видзвонюють наліті,
Ми за те, щоб мир був на землі,
Для всіх дітей на цілім світі.*

Ці поетичні рядки мені зустрілися зовсім випадково, але запали в душу назавжди. Вони розкривають головну мету дітей усієї планети – Мир на всій Землі.

Кожним четвертим мешканцем нашої планети є дитина. Діти – це життєдайна надія планети, їх майбутнє має бути щасливим. Але, на жаль, далеко не всім їм судилося пізнати щастя, мати добре здоров'я і безхмарне завтра.

Сьогодні, для кожного одним з першочергових завдань є забезпечення належних умов для того, щоб кожна дитина в нашій країні і загалом, діти в усьому світі, росли щасливими і здоровими. Кожен день привертає увагу дорослих до проблем порядку дітей від небезпек, з якими вони стикаються у нашому світі.

Від чого потрібно захищати дітей? У різних країнах на дітей чатують всілякі небезпеки. Якщо в благополучній Америці – це негативні наслідки телебачення й комп'ютерних ігор, то в країнах Африки та Азії дітям загрожує голод, СНІД, не писемність і військові конфлікти.

У державній політиці сучасної України проблеми захисту підростаючого покоління від небезпек є головними.

Але і діти нашої країни, не стоять осторонь від проблеми щасливого життя дітей своєї країни та інших країн світу.

Нещодавно я повернулася з Міжнародного табору «Артек», де 2 листопада відбулася завершальна акція проекту «Голос дитини». 1800 артеківців XII зміни «Країна, дружня до дитини», яка проходила в ці дні в дитячому центрі, написали лист-звернення до Президента України Віктора Януковича. У ньому ми поділилися своїми думками про те, якою повинна бути наша країна.

«Ми хочемо бачити нашу Україну сильною державою, економічно стабільною, з міцними міжнародними зв'язками, здоровою нацією і високим соціальним рівнем життя. Ми звертаємося до Вас, шановний Вікторе Федоровичу, з проханням звернути увагу на проблему дітей та молоді, тому що здорові, благополучні, гармонійно розвинуті діти – це гарантія гідного майбутнього України».

Лист–звернення до Віктора Януковича артеківців вручили постійному Представнику Президента України в АР Крим Віктору Плакиді.

Саме від дорослих, від їхньої уваги, любові виховання залежить, яким буде становлення маленької людини та якою буде її доля. І якщо ми будемо рости у злагоді, змалечку оточені любов'ю та милосердям дорослих, ми будемо намагатися змінити наше життя на краще!

*Петрик Яна,
6-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир в країні – про це мріє кожна людина. Та для багатьох народів мир залишається лише мрією.

Про мирне небо мріяли і наші дідусі та бабусі. Ще й досі події минулого викликають у них сльози на очах. Час не зітре тих подій із пам'яті людей похилого віку. Час війни, час голоду, час бідності та поневолення – таку ціну заплатили наші люди за мирне небо.

За мир та спокій заплатили наші дорогі шановні ветерани. Це вони пережили лихоліття війни та голоду, проявили хоробрість, коли вступали у боротьбу з німецько-фашистськими загарбниками. Це вони мають почесне право святкувати День Перемоги. Це вони мають право нагороджені орденами та медалями. Але ці люди не прагнули отримати медалі та ордени. Вони боролися за мир, спокій, волю та благополуччя нашого народу. Своєю смертю та кров'ю ветерани завоювали волю для країни.

А як важко було отримувати матерям, жінкам, сестрам, коханим звістку про смерть рідної людини. Віддаючи найрідніше та найцінніше – люди здобули перемогу та мир у всьому світі.

Пам'ятаймо, мир – це головне бажання всього народу, якою ціною ми здобули його та цінуймо те, що дісталось нам кров'ю та смертями.

*Романюк Іванна,
6-В клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Мені вночі приснилася війна,
Було так страшно, ніби все насправді,
Від вибухів здригалася стіна,
І котик заховався на веранді.
Тому я хочу, щоб всі танки й кулемети,
Ніколи не діждалися війни,
І їхнє місце було тільки у музеї,
А дітям снились лише гарні сни.

У наш час в різних куточках світу лунають постріли та вибухи, гинуть невинні люди, тому боротьба за мир – це проблема всієї планети, всього людства.

Адже мир потрібно здобувати.

Тому я голосую за мир на планеті, щоб у всіх була радість в очах, щоб не було війни і терактів, щоб ті нелюди, які чинять різні війни були покарані, щоб нарешті в серцях людей оселився мир і спокій.

«Я голосую за мир» – ці слова об'єднують мільярди людей по всій Землі.

Я б хотіла звернутися до всіх: «Не допускайте, щоб люди гинули».

Якщо всі будуть ворогувати і ворувати, то від нашої планети нічого не залишиться.

Я голосую за мир – за наше щасливе майбутнє!

*Дем'янчук А.,
6-В клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Земля – наш великий дім, у якому кожному секунду щось відбувається.

Мені не подобається, коли люди безсердечні. У деяких сучасних людей так зачерствіла душа, що крім власного благополуччя, у своєму окремому світі, їм нічого більше не потрібно. Сучасній людині, я вважаю, треба навчитися співчуття. А воно поки ще рідкість у нашому житті.

Мені не подобається, коли люди ставлять себе вище за те, ким воно є. У нашому світі є категорії людей, які думають, що вони всесильні, що вони можуть піти проти матінки-природи. Такі люди були, є і будуть.

Що ж потрібно для мирного життя? Люди повинні, перш за все, бути чесними, добрими, а найголовніше – бути з душевним теплом. Я голосую за мир, тому що не хочу, щоб я та мої нащадки страждали. Щоб жити мирно потрібно виховувати правдивих дітей, щоб покоління за поколінням навчалися одне в одного підтримувати лад в країні.

Багато сучасних людей ладні піти на злочин, на будь-що, аби отримати гроші. Це все приводить до злоби, чвар, міжусобиць. Такі невеличкі життєві негаразди переростають у більш серйозні неприємності.

У різних куточках світу про мир знає лише частинка людей. Невже люди не можуть жити мирно та любити один одного? Можуть, але не хочуть. Як я хочу миру на Землі!

Немає нічого милішого за рідну землю. Особливими чарами віє від неї. Лягідно світить сонце, голубіє небо. А десь високо в небі літають птахи. А там калина у лузі, тополя на околиці, лелече гніздо, терпкий запах лісових квітів – усе це наша земля, наш духовний світ, з якими ми маємо виринути в життя. І тому я голосую за мир на Землі!

*Денищук Карина,
6-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна, війна, війна – це слово повторюється дуже часто. Люди не розуміють, якої біди вона нам приносить. Можливо, дехто хоче жити у злагоді, добрі, і мирі та запобігти того щоб нове покоління росло й не бачило, які бувають жорстокі люди. А бувають і такі, що хочуть війни, бо вони збагачуються, коли виготовляють зброю.

Уже частіше можна побачити на стінах будинків, на парканах балончиком намальовано фашистські знаки. Їх малюють підлітки, не розуміючи, як боролися українські вояки, щоб цей ганебний малюнок більше ніколи не з'являвся на території України. Війна з 1941 року по 1945 рік нанесла дуже великої шкоди людям. Багато невинних повмирало через катування, і через те, що вони захищали рідну Батьківщину. Але деякі люди вижили і вони зараз ветерани ВВВ. Пам'ятаймо про це. Так хочеться, щоб не повторилася ця історія...

Людина, яка хоче спокійно жити, завжди буде вірна своїй країні. Якщо ти допоможеш одному, то він допоможе ще одному, і ще, і ще... І так утвориться ланцюжок. Більше ніхто не захоче сваритися. Всім буде добре. Я вас закликаю: живіть дружно і мирно! Я голосую за мир!

*Вольський Олександр,
6-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. На мою думку, нема нічого важливішого, ніж мир на землі.

Потрібно цінувати кожен прожитий день, кожную посмішку і дарувати людям радість. Щоб зберегти мир, необхідно пам'ятати про війну. Війна – це страшне лихо, яке стукало у

кожен дім. Матері втрачали синів, дружини – чоловіків. Тисячі людей пройшли через це горе. Дуже мало залишилося тих, хто у боях відстоював права Вітчизни. Для них війна дуже гіркий спогад. Ми не маємо права забувати цих людей.

Ми розуміємо, що щасливими будемо тоді, коли на світі буде мир. Я дуже щасливий, що народився і живу у мирний час, що світить ясне сонечко, цвітуть прекрасні квіти, лунає дитячий сміх. Поважаймо один одного і тоді мир, щастя та добро буде панувати на землі. Я хочу, щоб у серці кожної людини була любов, щирість і повага.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі. Я голосую за мир. Мир робить кожну людину і родину щасливою, приносить добробут і благополуччя.

*Цинко Марія,
7 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Я – за мир

Моє серце, душа переповнюється великою любов'ю до Землі, на якій я живу, до її безмежних степів і лісів, до унікальної неповторної архітектури, до щедрого і доброзичливого народу. Але потрібно любити не тільки своє, а й чуже: інші країни, інших людей – тобто всіх жителів Землі.

Мені хотілося б, щоб підвищився рівень духовності, повага до людей, а особливо до людей старшого віку. Щоб настала економічна стабільність, адже за умови нестачі коштів відбуваються крадіжки, вбивства, насильство. Велике значення для миру мають політичні інтереси людей, але, на жаль, у цьому питанні немає порядку. Потрібно, щоб багаті допомагали бідним, матері не залишали немовлят у дитячих будинках, а ще гірше підкинутих під вікна будинку або на смітниках. І коли покинута дитина живе серед суспільства, вона не знає, що таке мир, любов, турбота, ласка, підтримка. Але вона в цьому не винна.

Мир буде панувати тоді, коли кожна людина буде думати не тільки про себе, а й про інших, адже духовність – то вічне і значна частина населення повинна це розуміти.

*Коваль Андрій,
7 клас, Городищенська ЗОШ,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Кожна людина сприймає світ, що її оточує, по-різному. Але всім однаково добре, коли панує мир та спокій.

Мир у моїх очах – це щасливе дитинство. Коли моя мама усміхнена, коли у моїй сім'ї всі здорові, коли у мене багато друзів, коли немає війн. Тоді серце наповнюється радістю та щастям. Здається, весь світ посміхається до тебе, і сонце світить набагато яскравіше. Я думаю, що кожен мене зрозуміє, коли сам відчує цю радість.

І як іноді буває прикро, коли чуєш про ворожнечу народів, про випробування зброї. А скільки лиха несе людина, навіть не задумуючись, що забруднює довкілля, завдає шкоди нашій і без того «стомленій» планеті. Мене обурюють люди, які, турбуючись лише про власні блага, не помічають страждань ближнього. А він, можливо, саме зараз потребує людської уваги, тепла, доброго слова... Тоді моє серце сповнюється смутком, все навкруги стає похмурим та безрадісним. І я думаю про те, як часто людина не цінує того, що має. А ми маємо саме головне – мир.

Ми – діти, які народжені в мирний час. Лише з розповідей бабусь і дідусів дізнаємося про важкі роки війни, лихоліття Голодомору. Страшно уявити, як їм жилося! Хіба нам зараз важче? Тому люди повинні докладати всіх зусиль, щоб таке більше не повторилося.

Ми проти всіх війн на планеті! Хочеться достукатись до серця кожної людини, попросити жити у мирі, злагоді та взаєморозумінні. Адже життя – це Божий дар, що дається лише один раз. Хочеться прожити його щасливо й корисно. І щоб кожен знайшов себе у цьому світі, знайшов своє місце під сонцем на нашій мирній планеті.

*Мороз Оксана,
7 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Я голосую за мир у всьому світі тому, що я бажаю, щоб війна ніколи не прийшла на нашу землю, не покалічила, не залишила без близьких людей.

Війна – це дуже страшний період для кожної людини. Хто пережив війну, той ніколи не забуде це лихо в своєму житті. Але все одно народ боровся за свою свободу, за свою країну, за своє майбутнє. Кожен, хто воював за свободу свого народу і за правду, повинен бути увіковічений в пам'яті майбутніх поколінь. Всі ветерани, які дожили до шестидесятип'ятиріччя визволення від фашистських загарбників згадують про ці дні зі сльозами на очах. Для них були гіркі часи війни і солодкі миті перемоги.

З кожним роком на головах ветеранів стає все більше сивих волосинок. І ті, хто вистояв на полі бою, залишаться в пам'яті нашого народу, ми пам'ятатимемо їх і будемо шанувати те, що вони подарували нам мир, спокій, злагоду і щасливе майбутнє.

Я голосую за мир! І всіх закликаю до цього!

*Маленький Костянтин,
7 клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Вивчаючи історію, ми переконуємось, що у світі існує чимало воєн. Їх простежуємо ще із Стародавнього Єгипту, хоча на сьогоднішній, 2011 рік, цю країну знову охопила біда під назвою «революція за справедливість». Війни продовжуються у всі періоди життя людства на Землі.

Вони тривають і досі, виникають із різних причин – це і міжусобиці, і суперечки..., але піддрунтя у них одне – це бажання мати силу влади і грошей. Найбільше шкода простих людей, які часто втягнуті у

боротьбу не із власної волі, так як верхівка суспільства не зважає на засоби та ресурси ведення воєн. А результатом усього є розруха, голод, сирітство...

Я вважаю, що найдорожчим у людини є життя, адже для того, щоб з маленького дитяти виросла доросла людина – потрібні довгі-довгі роки, а знищити людину – одна єдина мить. Нам потрібно, за будь-яких обставин, берегти мир на землі, не ображати і поважати один одного.

Я хочу, щоб на світі завжди панували мир, злагода і спокій. Саме тому, Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

*Дерна Роман,
7-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Бідна війна та багатий мир

Скільки злості у слові «війна»! Скільки вмирає людей під час війни, скільки проливається крові та сліз, а скільки залишається сиріт? Війна приносить рани, жорстокість і величезну ненависть. Люди, які починали війни, мали велику жорстокість і ненависть до інших людей. Проте не всі люди, які воювали, були жорстокими. Ось, наприклад, наші прадіди, тобто радянські солдати, які захищали нашу Батьківщину, щоб ми зараз жили в мирі, а не у війні, були добрими. Вони не хотіли воювати, не хотіли проливати кров, але робили це заради нас.

Я вважаю, що «війна» – це зле та бідне слово. А скільки ж радості та щастя в слові «мир»! Коли у світі мир, то наскільки менше сиріт, бідних та нещасних сімей і, звичайно, менше жорстокості. Немає полонених. Багато людей працює і збагачує свої сім'ї, а, разом з цим, збагачується вся країна.

Звісно, коли люди живуть в мирі, вони завжди будуть шанувати тих, хто був на війні, хто дав нам щастя жити.

Є люди, які кажуть, що живуть не в мирі. Проте, я вважаю, щоб жити в мирі, потрібно, щоб кожна людина внесла у світ маленьку часточку миру, тобто потрібно бути життєрадісним, не сваритися, допомагати іншим і шанувати тих, хто дав тобі життя. Тому я голосую за МИР.

*Карпенко Вікторія,
7-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Живімо в мирі

Війна... Це слово навіть страх у наших бабусь та дідусів. Нам воно здається не таким страшним тому, що ми не відчули цей страх на собі.

Цікаво, а яке життя було у наших батьків, коли вони були у нашому віці? Насамперед, вони жили без війни, в більш мирні часи.

А життя в теперішні часи...? Війни немає, але з'явилися агресивність, ненависть, зло:

...Пропали мудрість, доброта, і до людей любов свята, Взамін прийшли жадоба й злість, Невже один одного з'їсть? (В. Дідух. «Укоотре вже будуємо державу»).

У слові «Мир» відчуваєш спокій, і значення цього слова краще, ніж слова «війна». Тому живімо у мирі, любові та дружбі і не згадуймо війни.

*Красько Дмитро,
7-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Більше ніж півстоліття відділяє нас від страшних подій Великої Вітчизняної війни. Кожен рік неблаганно забирає своїх героїв, все менше й менше залишається ветеранів. Але ті, хто в змозі, у святкові травневі дні збираються разом, сивочолі, втомлені життєвими негараздами, але міцні духом, щоб згадати рідних, однополчан, які віддали своє життя за свободу. Скільки крові й поту пролляли вони, захищаючи і звільняючи рідну землю від ворога.

І болять у ветеранів рани, дають знати про себе осколки, що пронесли вони у своїх грудях все життя. Та найбільше болять душа, бо мало уваги і турботи їм відведено державою. Не в

кожного є родина, яка б піклувалася про старість. А так хотілося б частіше почути лагідне слово, побачити дорогі обличчя, просто поговорити зі спорідненими душами.

Ветерани – це наша жива історія. А народ повинен не тільки знати свою історію, а й гідно шанувати її героїв.

*Абдуллаєв Рустам,
7-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Кожна людина творить свою долю сама, будує своє життя, а отже, й життя інших людей, і за це в глибинах історії залишає чіткий слід. Тому з часом згадується і політичний діяч, і борець за волю, і звичайний селянин – всі, хто творив свою історію, складав по маленькому камінчику майбутнє для нас. Я впевнений, що і наші імена будуть у ряду з тими, хто прискорив щасливі хвилини для наступних поколінь.

Ми проживаємо дні за днями, які відкладаються у довгу скриню історії та нашої пам'яті. Така в нас свідомість – все, що чуємо, ми запам'ятовуємо. Моментами здається, що ніхто нам не потрібен, і ми ні про що не хочемо знати, але це не так: ми будемо шанувати й пам'ятати свою історію, минуле, воїнів-визволителів.

Здавалося б, персонажі минулого для нас просто історичні особи, проте варто лише задуматися, хто вони, і розумієш, що це великі люди, які подарували нам прекрасне майбутнє. Звісно, можна зауважити, що наше майбутнє не досить легке, але тільки згадати, скільки воєн та конфліктів пережили наші предки, скільки сил вони віддали за свою землю, – хочеться низько їм вклонитися і сказати «дякую» за те, що подарували нам найдорожче – життя. Ми дихаємо, радіємо і насолоджуємося кожним днем – і це головне.

Люди можуть не згадувати про минуле, а жити лише майбутнім, можуть чогось не пам'ятати, але забути не мають права. Скільки історій та переказів дійшло до наших днів, скільки

сльз щастя та горя було пролито – і ми це можемо забути? Напевно, нашим прародичам було б приємно, аби ми знали, за що вони проливали кров, за що ми зараз ходимо по землі, яка не раз чула гуркіт пострілів і стогнала від горя людей? І ми знаємо, що будемо пам'ятати це завжди...

Як кажуть, історія закарбувала все: кожного загиблого воїна, кожному усмішку дитини, кожен кленовий листочок, що падає на могили предків... Ми це знаємо, ми ніколи цього не забудемо!

*Кухарець Богдана,
7-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Сьогодні молоде покоління живе у мирний час і навіть не зовсім уявляє, що колись, у другій половині ХХ століття на теренах нашої країни вирували дві криваві світові війни.

Звичайно, про Першу, а ще більше про Другу світову війну ми знаємо з підручників історії, художніх і документальних книг, кінофільмів, кінохронік. Завдяки цим джерелам інформації ми розуміємо, який жах, біль і страждання пережило покоління людей у той тривожний час, але ще більше можуть нам про це розповісти очевидці й учасники тих подій, тобто ветерани. І немає значення, чи це ветерани – бійці Червоної армії Радянського Союзу, чи ветерани – воїни Української Повстанської Армії, чи цивільні мешканці окупованих ворогом територій. Усі вони разом і кожен зокрема по-своєму пережили трагедію війни та всю її руйнацію.

Про ті буремні роки може розповісти кожен ветеран, який у кривавому вирі війни відважно боронив свою Батьківщину, свою родину й дім, відстоював зі зброєю в руках на ланах або біля заводського верстату право мирно жити і працювати у своїй країні. За ці ідеали та цінності вони проливали свою кров, віддавали своє життя, щоб наступні покоління, тобто ми з вами, спокійно жили в мирній країні.

Ось тому до сьогодні болять рани у ветеранів і нам важливо це пам'ятати. Ми маємо любити й шанувати людей, які ціною власного життя захистили Мир!

*Клачун Анна,
7-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

*За синє небо,
За жовте колосся
Боротися треба,
Щоб щастя було.*

Ф. Тишко.

Минуло шістдесят п'ять років із того часу, як закінчилася Велика Вітчизняна війна. Настав мир, вистражданий криками людського болю, зойками відчаю, стогонами розпачу, оплачений найвищою ціною – ціною життя, крові, сліз.

Мир! Це слово по-різному звучить мовами народів світу, але всюди воно означає можливість спокійно жити під ясным небом, впевнено дивитися в майбутнє, а для нас – це щасливе дитинство.

Боротьба за мир і єдність людей доброї волі хвилювала українських поетів. Коли віяли небезпечні вітри «холодної війни», тоді за мир треба було боротися. Проте ми живемо у XXI столітті – у вік атомної катастрофи, тому маємо необхідність спільних зусиль у боротьбі за мир. Застерегти людство проти страхіть війни – обов'язок кожного із нас:

Мамо! Доле моя! Україно!
Біла хато, пір'їно моя!
Як на нас позирає зміїно
Лейкемія з очей палія.
Мамо! Доле моя! Україно!
Слово рідне мое! Захисти!
Перед привидом лиха й руїни
Ви беззахисні, люди-брати
С.Чернілевський.

Саме моему поколінню випадає вирішувати важливі проблеми миролюбності між людьми, втілювати в життя величну Програму миру. Я закликаю всіх берегти Мир! Я славлю цей світ без воєн і крові!

*Нагорнюк Назарій,
7-А клас, Здовбицька ЗОШ,
Рівненська обл.*

Я хочу миру і злагоди

Мені тринадцять років. Я навчаюся у школі у сьомому класі. У мене багато мрій. Але, щоб здійснилася хоча б одна з них, потрібно, щоб був мир на землі.

Мені стає страшно, коли по телевізору ідуть фільми про війну, коли показують мертвих солдатів, розстріляних фашистами. Адже вони були всі такі молоді та юні. Наші діди, прадіди віддавали своє життя за те, щоб ми могли бути щасливими, насолоджуватися чистим небом і світлим, теплим сонечком. Багато хто з моїх знайомих цього не розуміє.

Я радий, що живу в Україні, над якою уже багато років мирне небо. Якби можна було загадати бажання і так само допомагати тим людям за кордоном, які весь час знаходяться у зоні бойових дій, я б це зробив. Коли помирають від наслідків війни невинні люди, особливо діти, які так і не побачать щасливого дитинства, не відчують всю турботу і любов своїх батьків, рідних; ніколи не бігатимуть босоніж по траві, мокрій від дощу; не будуть прокидатися раненько з усмішкою на обличчі; не отримуватимуть подарунки на дні народження; не будуть мріяти про майбутнє; не гратимуть у футбол, інші ігри – стає страшно.

Я хочу, щоб на землі був мир, була злагода між народами усього світу, щоб ніколи наші оченята не бачили, що таке ядерний вибух. Щоб ми, всі люди на землі, не помирали від хвороб, а дихали чистим повітрям, милувалися ясным сонечком, безхмарним небом над головою. Я за мир у всьому світі! Якби я мав шанс і був чарівником, то знищив би всю збрюку на планеті Земля, скасував би всі теракти і насильства.

*Радовенчик Вікторія,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – дуже коротке слова, але скільки воно означає в житті. Про мир пишуть пісні, вірші, прислів'я і ще багато різного. Кожна людина на нашій планеті прагне миру, але не всі цього досягають. Країни, в яких триває війна, мріють про мир, але невідомо, коли він настане. В нашій країні є мир, але є люди, які прагнуть різних пригод, які порушують навколишній спокій. У народних казках ті герої, що виступають за мир, завжди одержують винагороду, досягають бажаного. Так високо оцінювали люди Мир!

Між Миром і Безладом постійно точиться боротьба, яка за народними устремліннями, бажаннями повинна закінчитися перемогою першого. Усна народна творчість і зараз розглядає Мир і Зло як антиподи, віддаючи перевагу першому. Наприклад: «Миру мир», «Миру не чекають, його завойовують».

Водночас Мир і Війна нині – це моральні категорії, в яких дається позитивна і негативна оцінка людям, явищам, подіям. Протягом багатовікового розвитку історії Миру і Війни пояснювали як від природи і незалежні від людини сили, як вираження лише емоцій людини, як історичні поняття, що мають конкретний зміст і відображають реальні умови життя у суспільстві.

Мир ушляхетнює життя, його шанували та возвеличували мислителі давнини. Нині, коли ритм життя набуває шаленого темпу, коли не вистачає часу для спілкування, коли скрізь звучить: «Я голосую за Мир!»

*Кравчук Анастасія,
7-А клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Війна... Смерть... Два найжахливіші слова, які є в мові людства. А якщо вони об'єднуються...

Скільки існує світ і люди – стільки ж існують війни. Певно в людині вже так закладено, ще з самого початку – війна за виживання. Недарма багато людей і зараз і в стародавні часи керуються девізом: «Виживає найсильніший».

Люди тільки навчилися мислити і добувати їжу, а вже вели війни за кращу печеру, місце коло вогню, не задумуючись вбивали за кращий шмат м'яса...

Пізніше люди вели все ті ж війни, але вони стали більш масштабнішими, кривавішими. Люди почали завойовувати не кращий шмат їжі, а вже території, землі, пригноблювали інших людей. Це все робилося заради влади. Одна з війн в ті часи тривала аж сто років – війна Білої і Червоної троянд, але вона не була настільки кривавою...

Найбільше жахіття сталося в першій половині ХХ століття. На цей час припала друга Світова війна. Здається, людство ступило в епоху винаходів. Придумало багато цікавого і корисного – автомобілі, кінематограф та інше... Але разом із тим людина ні на мить не забувала про зброю – танки, автомати, гранати, гармати... Здається, для чого? Відповідь проста – для війни.

Світові війни. Мій прадід і прабабуся воювали на цій війні, їм вдалося вціліти... Але, скільки б не заходила мова «про війну», вони розповідали про все скупко, зі сльозами на очах...

А що робиться зараз. Коли б не включив телевізор, завжди чути про збройні конфлікти і війни. Чечня, Афганістан, Ірак, Іран. Скільки «гарячих точок» по всьому світі – стільки смертей та сліз.

Життя і мир – це два найжаданніших слова, найбільший скарб людства, який воно ще не навчилося цінувати. Я ж хочу

просинатися тихого ранку, дивуватися яскравому небу, палаючому сонцю, щебету пташок. Це все можливо лише тоді, коли люди зрозуміють, зрештою, себе. Вони придуть до гармонії у сприйнятті зовнішнього світу, зрозуміють, що так жити краще, то може, у майбутньому назавжди зникне слово «війна».

А зараз хай людство пам'ятає про війну, щоб зберегти мир.

*Грекул Вікторія,
7-А клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Жовті поля під голубим склепінням неба, могутня велич гір, сині річки та глибокі озера, яскраві зірки в нічній тиші, спів пташок в яскравих променях сонця, тихий спів веселих струмків, щасливий сміх маленької дитини на руках у матері – це все моя планета. Радіє Земля – немає війни на планеті.

Та ось задзвиччали кулі, почувися постріли гармат, в повітрі запахло димом, почувся плач дітей та стогін матерів... Здригнулася планета. Невже знову? Ну, чому ці дорослі постійно шукають сварок та конфліктів? Чому потрібно обов'язково в руки брати зброю? Чому не можна домовитися? Чому постійно потрібні чийсь чужі землі, а з ними і влада? Чому? Чому? Чому?

То перша світова війна, то – друга, то війна в Афганістані, то – в Чечні, то – в Іраку, а то – в Грузії. За якісь безглузді думки політиків страждають і дорослі, і діти. І тут Земля не витримала, вона вирішила показати людям, що і вона має силу. В одному куточку планети стався землетрус, з океану принесло торнадо, в горах прокинувся вулкан – все зашуміло, закипіло.

І лише в одному куточку Землі, захищені від усього світу, у густій та рясній траві нічого не помічали. Це були діти. Вони гралися.... Дівчинка розповідала своїй ляльці, як весело буде в школі навчатися, скільки нового і цікавого вона дізнається, два хлопчики розмовляли про далекі зорі та мріяли про те, як побачать Землю з космосу. Лише один був похмурий, він тримав в руці пістолет, намагаючись в когось вистрелити. Зрозуміла

планета, що робити: попросила сонечка усміхнутись до хлопчика, на стебельце прилетів метелик, і яскрава квіточка, захищена від людського ока, розпустилася. Забув хлопчик про зброю, він милувався красою.

Затихла Земля, заховала глибоко в свої надра всі негативні явища природи. Вона вже знала для кого потрібен мир, кого потрібно робити щасливими. Погляньте навколо: ви бачите метелика, що розмовляє з квіточкою? А ось струмок – він грайливо біжить між своїми берегами, соловейко не може зупинитись, насолоджуючись власним співом, бо знає, що приносить радість. Діти бігають один за одним з веселими зойками та не бояться, що в повітрі запахне війною. А небо! Небо! Яке воно голубе! Яскраве сонечко огортає своїми променями найпрекраснішу у всьому Всесвіті планету. Ви це побачили? Це – щастя. Це – мир на планеті Земля.

*Харченко Катерина,
7-А клас,
ЗОШ № 1 ім. В. Короленка,
м. Рівне*

Незабутні сторінки сімейного альбому

Я завжди з нетерпінням чекаю канікул, бо маю гарну нагоду зустрітись з моєю бабусею, яка розповідає цікаві історії з життя нашої родини та України. Коли перегортаю сторінки сімейного альбому, ніби відчуваю на собі лагідний погляд мого прадідуся Якова Івановича. Нелегким було його життя, проте сповнене гарних вчинків та подій. Яків Іванович – ветеран Великої Вітчизняної війни. Воював на фронті, дійшов до Німеччини, був тричі поранений, із них двічі тяжко. Прадідуся готували до операції, але він не погодився і прожив все життя з осколком у руці. Бабуся пам'ятає, як її тато завжди говорив: «Нехай лихоліття війни буде захищено в надійних руках».

З трепетом і ніжністю ми відносимося до сімейної реліквії – нагород дідуся Якова. Він був нагороджений медалями «За

відвагу», «За перемогу», двома орденами Вітчизняної війни та двома Орденами Слави II та III ступенів.

Помер Яків Іванович 26.10.1993 року. Діти, внуки та правнуки вшановують його пам'ять.

*Білінська Ірина,
7-Б клас, НВК «Мізоцька ЗОШ
I-II ступенів-ліцей»,
Рівненська обл.*

Я голосую за мир на землі!

Земля – наш великий дім, беззахисна кулька, яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Якщо придивлятися, на ній видно континенти й океани. Ще ближче – країни, гори, моря. Дуже просто на цій маленькій Землі відшукати свій дім. Тут живуть найрідніші мені люди, тут усе до болю близьке і миле.

Немає нічого милішого за рідну землю. Лагідно світить сонце, голубіє небо. А десь високо в небі літають птахи. А там калина у лузі, тополя на околиці, лелече гніздо, криничка на перехресті доріг, терпкий запах лісових квітів – усе це наша земля, наш духовний світ, з яким ми маємо вирушати в життя. І ми всі прагнемо щоб це життя було дуже цікавим, красивим і головне мирним! Я голосую за мир!

*Кітан Тетяна,
7-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мабуть немає в світі такої людини, яка б не мріяла про мир на всій планеті. Війни жадають злі, безчесні, ненависні особи.

Мир та злагода. Це два слова, від яких відлунує щось тепле, м'яке та затишне. Ці слова означають усмішку на щасливих обличчях, дзвінкий дитячий сміх, впевненість у майбутньому. Якщо все це буде, буде, де жити, що їсти, то щасливе життя не омине кожного з нас.

А що несе в собі таке поняття як війна та злидні? Це плач, ридання, муки, страждання, втрата, біль, осиротілі діти та багато, багато зла.

Мир і війна – це два антоніми, які проходять повз століття епохи. Світло і темрява.

Що станеться, якщо чиясь фантастично велика й безжальна рука схопить нашу планету? Зникне все що знайоме кожному з першого подиху:

Світло сонця, синява неба, шепіт вечірнього листя. Хтось скаже, що нам, підліткам, не варто обтяжувати себе такими думками. Якщо станеться лихо, то весь його тягар ляже на плечі дорослих, а ми ще діти. Помиляється той, хто вважає, ніби підлітковий вік – то тільки підготовка до справжнього життя, яке почнеться потім, колись пізніше. Ні, життя вже почалося! Про це свідчать пам'ятники дітям-героям, моїм ровесникам, які, не шкодуючи свого життя, боролися за волю й щастя своєї Вітчизни. Вони пліч-о-пліч зі старшими йшли в бій, широко відчиняючи двері в мирне майбутнє. їм було стільки, скільки зараз мені, їхня юність згоріла у полум'ї війни. Вони не звідали першого кохання, не здобули професію, про яку мріяли.

Тому я ненавиджу війну. Вона несе горе, смерть, вона все фарбує в чорний колір. А я люблю світ, радість. І тому я голосую за мир! Адже як чудово, коли в країні панує мир та злагода.

Я голосую за мир, тому що, не хочу, щоб я та мої нащадки опинилися в такому лихолітті. Не хочу, щоб вони страждали та нівечили своє життя через чорне горе, що його приносять війни. Щоб жити мирно, потрібно виховувати правдивих дітей, щоб покоління за поколінням навчалося одне в одного підтримувати лад в країні.

Я голосую за мир!

*Тарасова Дарія,
7-Б клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир у моїх очах? Хм... Я хочу розпочати з того, що означає слово мир, і взагалі, яке значення він для мене має.

На мою думку, мир - це коли люди спокійно й без остраху ходять по вулицях і над їхніми головами яскраво світить сонечко, весело посміхаючись промінцями.

Коли панує мир, людей набагато рідше охоплює розпач. Так, деякі з них помирають, але це природно. А ще коли додати великі втрати війни! Це був би великий смуток для багатьох родин. Ви ж уявіть, скільки горя у матерів, що втратили синів і дочок, і як тяжко залишитись без коханої та близької людини. Я б ніколи не хотіла такого пережити!

Мир для мене – це коли рідні поруч. Немає війни, голоду, недостатку у чомусь. Хіба ж це не чудово? Але чому ж люди обирають війну? Невже мир і злагода їм не подобаються? Та навряд чи це може не сподобатись. Вся справа у грошах, авторитеті. Ще здавна людина хотіла збагатитися за рахунок когось. Країни змагались одна з одною за земельні володіння. Але і в ті часи були люди, які хотіли миру. Вони прагнули це донести до інших, та ніхто їх не слухав.

Отже, на сьогоднішній день у нас є можливість донести до інших, що краще жити у мирі і спокої, ніж воювати. І хоч людині тяжко змінитися, але вона повинна намагатися це зробити.

У моїх очах мир – це все те добре, що є на землі, і ми маємо його зберегти.

*Павловська Ірина,
7-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Я та моя родина хочемо жити у країні, де панує мир та злагода. На жаль, у нашій країні багато людей, які думають лише про себе. По телевізору ми бачимо, як між депутатами виникають суперечки й бійки за владу. Політики тільки обіцяють людям, що покращать наше життя, дбатимуть про нас. Зараз настали такі часи, що на вирішення проблем потрібні гроші. У нашій країні стало багато безробітних людей, тому що позакривалося багато заводів та фабрик. Люди змушені покидати рідні домівки і шукати роботу за кордоном. Ми, діти, ще навчаємося у школі, але розуміємо, що мир і спокій на землі є найголовнішим. Щоб війна знову не повторилася у нашій країні, потрібно бути дружелюбними, ввічливими, добрими та поважати старших людей.

Я надіюсь, що наше життя згодом зміниться у кращий бік. Адже кожна людина мріє жити у такій державі, де про неї будуть піклуватися. Також я не хочу, щоб маленькі діти залишалися покинутими, не відчували батьківської теплоти та любові. Кожна дитина хоче щоб у неї були мама й тато, які будуть любити її завжди.

Тому я бажаю жити у такій країні, де панує мир та злагода.

*Волчук Валентина,
8-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері

У світі є багато слів, та єдине, перед яким схиляються усі, – Мати. Бо це слово називає ту, хто дарує нам життя, хто, ніжно голублячи, пригортає нас до серця з перших днів і усе життя.

Та коли усе, здавалося б, добре, по радіо оголосять: «Розпочалася війна».

І як білі ромашки у безкрайому полі ідуть дівчата на війну, покидаючи матерів, які крізь сльози скажуть: «Прощай». Вони ідуть, аби допомогти тим, хто потребує допомоги.

А хлопці мужньо тримаються, розуміючи, що ідуть на смерть, що назад дороги немає, що потрібно захистити беззахисних людей.

А на війні – страх, голод, біль, розпач і ріки крові, що заповнили півсвіту. Та ще й табори військовополонених, жорстокість, катування, страти.

І та, чиї руки ми знаємо змалечку, страждає, сумує, плаче. Сні її лише про тих, хто залишив її, тих, про кого змалечку дбала, – про своїх дітей. І ждучи біля воріт дїгочок, «вмивається слїзьми», не знаючи, що ті давно вже не живі.

Тому ми не повинні забувати про ту війну і про те, як юнаки, дівчата віддали своє життя за нас, за матір, за Батьківщину. Не згасає людська пам'ять, не зникає материнська сльоза.

*Федорчук Євгенія,
8-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері

Я вважаю, що кожен із нас задумувався над цим питанням. Адже війна принесла багатьом сім'ям страждання, біль, сльози.

Ще зовсім молодими наші солдати йшли воювати. Захищаючи Вітчизну, вони віддавали свої життя. Матері, які проводжали своїх синів, вже, напевно, знаючи, що ніколи не побачать їх, говорили собі, що все буде гаразд. Сльози на очах, але що поробиш?

Страхїття, насильство, холод, голод чекало на наших людей. Черствїсть душ, численні смерті... Що, все закінчилось?

Нї! Наші воїни, збираючи всю свою останню силу в кулак, тримались до кінця, захищаючи своїх рїдних, свою Батьківщину!

Коли закінчилася війна, біля кожного порога в очікуванні стояла Мати. Ледь тримаючись на ногах, виглядала свого синочка. Але не всім щастило побачити свою дитину знову.

А час не ждав... Сивіла Мати, плакало її серце, росли обеліски...

Приснилось Матері, що ожили солдати... і син вернувся. Материнське серце линуло назустріч рідній дитині, але душа вмира...

Не вмере ніколи пам'ять про людську гідність, відданість, любов до Батьківщини і рідних!

*Малиновська Оксана,
8-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Мабуть, у кожного із нас бабусі й дідусі воювали на фронті, захищаючи честь країни, воювали за мирне життя і щасливе майбутнє нащадків. Достеменно не знає ніхто, скільки наших земляків загинуло на війні, скільки солдатів і добровольців не повернулося додому, скільки сліз пролили матері, чекаючи хоч якоїсь звістки з фронту...

Війна – це безжалісна боротьба, вона не щадить нікого... На своєму шляху вона нищить все: врожаї, будівлі - там, де ступила нога ворога, не залишилося нікого, гинули навіть діти.

Кожен ветеран при згадці лише слова «війна», не стримує, пускає сльозу, згадуючи страшні часи.

Щороку 9 травня на День Перемоги хвилиною мовчання по всій країні ми вшановуємо пам'ять про загиблих воїнів, покладемо вінки до могил солдатів, доводячи цим, що ми справді не забули про їх подвиги.

Пов'язавши георгіївську стрічку, ми нагадуємо людям про тих, хто особливою сміливістю і мужністю боронив країну. Кольори ж стрічки підібрані даремно, адже чорний і помаранчевий означають дим і полум'я, та є ознакою особистої доблесті солдата на полі бою.

Я дуже сподіваюся, що наші нащадки не забудуть хоча б раз у рік вшановувати пам'ять про загиблих воїнів хвилиною мовчання. Зовсім не хочеться, щоб знову розпочалася війна. Яка б ситуація не склалася у світі, я все одно буду голосувати за мир.

*Івашук Т.,
8-А клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Історичне минуле нашого українського народу яскраво свідчить, що наші предки багато крові проливали за свободу, незалежність, мир своєї держави. Вони знають ціну миру та й нас навчають берегти його.

Що ж таке мир? Це спокій та повна безпека тої чи іншої держави, яку гарантують цілий ряд підписаних договорів, статей, яких, мабуть, можна нарахувати близько ста, які укладені між багатьма країнами, що і дає нам підставу спокійно почувати себе і жити. Проте світ на сьогоднішньому етапі свого розвитку веде хитку, нестабільну політику (гонка озброєння, боротьба за панування в світі, прерогативи деяких держав реалізувати свої плани лише на свою користь) змушує нас хвилюватись за завтрашній день.

Тому я закликаю усіх голосувати за мир в усьому світі. Мені та й, мабуть, і вам не хотілося б відчутися собі подібні національно-визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького, Першої та Другої світової війни, врешті-решт геноцид. Давайте всі разом докладемо зусиль зберегти найвищу ціль на землі – життя людини, її спокій та повну безпеку її Батьківщини.

*Машилай Ю.,
8-А клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Шелестить ліс. Над головою блакитне небо. Останнім часом я часто замислююся скільки крові треба було пролити і скільки людських страждань треба було знести, щоб ми могли спокійно спати, навчатись і жити. За наше щастя віддали життя багато відомих і невідомих людей.

Прошло вже понад шістдесят років, чималий час, а незагоєна рана на серці колишніх воїнів залишилась. Залишилась, мабуть, на все життя. Бо чи можуть вони забути криваві згарища, полум'яні бурі.

Мабуть, кожен із нас знає про білоруську Хатинь. Саме тут, на цій багатостраждальній землі, ще досі чути глухий стогін спалених людей, важкий

стукіт кованих чобіт ворога, які жорстоко знущалися з беззахисних людей.

Отож, нехай перед кожным із нас постануть образи тих, хто наближав світлий день Перемоги. Вклонімося сивим ветеранам, що живуть поряд з нами.

Люди! Зупинимо всі війни на землі в ім'я майбутнього, щоб щасливо жила наша Україна, всі народи на землі. Хай буде на нашій планеті мир і спокій, хай зникне зброя, що нищить красу створену людиною. Це необхідно для нас і для наших нащадків. Пам'ять про полум'яні роки повинна стати пересторогою новим паліям війни.

Проголосуймо за мир разом! Я, голосую за мир!

*Маркін В.,
8-Аклас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

День Миру

Всесвітній День Миру було запроваджено Генеральною Асамблеєю ООН у 1981 році. Згідно резолюції було постановлено щорічно святкувати День Миру 21 вересня, як день відмови від насилля і припинення вогню.

Мир – маленьке слово з великим значенням! Його необхідно берегти. Земля – наш великий дім, беззахисна кулька, яка з шаленою швидкістю мчить навколо Сонця. Тут живуть найрідніші мені люди, тут усе що я люблю.

Як чудово, коли в світі панує мир і злагода. Зараз у нашій країні мирне життя, а десь точаться війни і проливається кров. Багато сучасних людей ладні піти на злочин, на будь-що, аби мати омріяне. Це і є початком війни – спочатку маленької, внутрішньої, а коли потреби ростуть, біда іде світом. І все через людську заздрість і жадібність. Щоб цього не сталося, люди повинні, перш за все, бути чесними, добрими, безкорисливими, а найголовніше – з душевним теплом.

Я голосую за мир, тому що не хочу, щоб я та мої рідні зустрілись з такою бідою. Не хочу, щоб вони страждали та нівечили своє життя через чорне горе, що його приносять війни. Щоб жити мирно, потрібно виховувати правдивих дітей, щоб покоління за поколінням навчалися одне в одного підтримувати лад в країні. Нелегкий шлях України до правової демократичної держави, в якій ми прагнемо жити, починається сьогодні. І від нас залежить, як ми його пройдемо. Ліна Костенко написала такі рядки:

«Хай буде все небачене побачено.
Хай буде все побачене пробачено.
Єдине, що від нас іще залежить –
Принаймні вік прожити як належить.»

Як же я хочу, щоб на Землі панував мир!

*Білінська Юлія,
8-Б клас,
НВК «Мізоцька ЗОШ
I-II ступенів-ліцей»,
Рівненська обл.*

Мир

Мир! Ну що ж, не буду сперечатись – миру хочеться всім і усюди. Але давайте не будемо говорити про глобальне – про мир в усьому світі, давайте про найменше – про мир між нами в сім'ї, адже, кожна сім'я – це навіть не країна, це – своя планета: зі своїми законами, звичаями, президентами і підлеглими. Ось до чого я веду: інколи бувають у сім'ї міжусобиці або громадянські війни, думаю, зі мною погодиться кожен. Найголовнішою зброєю є слова, які ранять прямо в серце. Для когось у цій ситуації допомагають таблетки, а для когось найкращим засобом є любов і теплі слова вибачень; і знаєте, як на мене, не було б миру без любові! І от після тих слів, які говорять тобі або ти, дивлячись в очі з любов'ю (напевно це кожен знає) настає велике перемир'я і приходить хороший Мир! Отож, коли буде мир в сім'ї – буде мир в країні. Бережіть сім'ї – ваш вогонь миру, щоб його тепло зігрівало все, або хоча б старайтесь робити так, – це важливо!!! І хто його знає, можливо, завдяки цьому ми називатимемось не Землянами, а Мирянами!

*Максимюк Тетяна
8-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте!

Війна – найстрашніший для людства час, коли всі сили віддаються перемозі, коли забуваються старі образи і люди стають пліч-о-пліч єдині в своїй ненависті до ворога, коли немає сторонніх, коли всі є дійовими особами одного великого

кривавого дійства. Шістдесят п'ять років минуло відтоді, коли пролунав останній постріл, який завершив другу світову війну. Повернулись додому солдати, почалась відбудова мирного життя, і тільки численні пам'ятники загиблим не дають нам забути про одну з найжорстокіших воєн, які знало людство.

Щороку дев'ятого травня ми святкуємо одне з найбільших свят – День перемоги. В ці дні все вбирається квітами: земля, міста, люди. Скрізь чути радісний сміх. У такі дні вся наша увага зосереджена на ветеранах, на цих постарілих, вкритих сивиною бабусях і дідусях, які здаються нам все такими молодими та жвавими, як у далекі сорокові, наче й час їх не бере. І радісно, і болісно на душі у такі дні: радісно, бо ми все ж таки вистояли, перемоги, зламали хребет фашистському звіру, а болісно тому, що багато із тих хлопців і дівчат, яким випало в сімнадцять років лізти під кулі за смертю, так і не повернулись назад. Багато їх залишилися безіменних, але таких рідних і близьких, лежати на полях Європи

Не всі вони дійшли до Берліна, багато з них поклато голови за наше щастя, життя і любов; і ми не маємо права їх забувати, забувати їхні жертви, цей біль повинен жити з нами завжди, і вічний вогонь людської пам'яті не повинен згаснути.

То ж треба встановлювати пам'ятники, запалювати нові Вічні вогні, щоб люди не забули, не зачерствіли, не втратили з роками гірких спогадів про мільйони спалених, скалічених на примусових роботах, які своїми тілами перегородили шлях ворогові. Якщо про це забудуть люди, якщо про це не знатимуть діти, то страшне полум'я війни може знову обпалити нашу землю.

Багато можна говорити, багато можна написати, але не можна забувати. Бо немає на війні іншої правди, крім правди життя – найціннішого скарбу, що є в людині і який вона так не цінує. Не так це важливо знати: хто став першопричиною цієї війни. Для мене і, мабуть, для багатьох інших назавжди святими залишаються горе і біль людей, які пройшли цю війну, винесли її на своїх плечах і вийшли з неї переможцями. Ця правда і цей біль завжди будуть в наших серцях.

*Герасимова Ольга,
8-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Війна – це лихо і ганьба народів

Історія людства рясніє війнами.

Ще за печерних часів люди воювали за їжу, за зручнішу печеру, за жінку. Пізніше – за іншу здобич, за дорогоцінне каміння, перли і золото, за невільників. Потім загарбували території заради корисних копалин, світового панування. Так чи інакше, війна – це лихо, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері і вдови, зростають сиротами діти.

Найбільшим лихом ХХ століття була Друга Світова Війна. Не обминула вона і нашої рідної землі. За часи окупації України 1941–1945 років гітлерівці знищили більше п'яти мільйонів людей; 2,4 мільйонів вивезли на роботу до Німеччини. В роки війни загинув кожен шостий житель України. У німців були тисячі гармат, літаків, танків. Вони розстрілювали, вшали, спалювали, вбивали старих і жінок, дітей і поранених. Довгою дорогою війни йшли солдати до Перемоги. На захист Вітчизни встали всі: чоловіки, жінки, діти. Внесок українського народу у перемогу над фашизмом неоціненний. Перемога була одна на всіх, ніхто не постояв за ціною.

Від переможного травневого салюту минуло вже чимало часу та в нашій пам'яті живуть і житимуть безсмертні подвиги наших людей. Там, де точилися колись запеклі бої, поставили пам'ятники,obelіски. Не забувають люди своїх героїв. На жаль, не останньою була Велика Вітчизняна війна. І сьогодні ще лунають вибухи і постріли. Скільки життів покладено в Афганістані, ллється кров у Чечні, Ірані, Ізраїлі, Палестині... Скрізь гинуть чийсь батьки, чоловіки, брати, сини... Іде по всьому світові нова війна – тероризм. У ній взагалі немає ніяких правил. Воюють не солдати проти солдатів, а злочинці проти всіх, не виключаючи дітей і жінок, хворих і старих. І це на

сьогодні велика проблема, велика біда всіх народів, що проживають на планеті земля.

Війна – найбільше з лих. І немає тепер для жодного народу питання важливішого, ніж збереження миру. Забезпечення для кожної людини права на життя, можливість щасливо жити і радіти життю.

*Носов Олександр,
8-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру і злагоди

Ми не знаємо війни. І в цьому наше щастя. Велика Вітчизняна відійшла у давнину. Зустрічаємось із нею, коли читаємо книги, відвідуємо музеї, виставки, готуємось до уроків історії. Стає моторошно після перегляду фотографій, документів, картин. Мимоволі стаєш свідком того пекельного жаху – і тоді ніби відчуваєш, як вибухають бомби, гуркотять гармати, гинуть мільйони людей.

А коли читаємо про людський подвиг і ім'я мирного життя. То розуміємо, яку високу ціну заплатив наш народ за спокій, які страшні поневіряння пережив, скільки болю, смутку, страждань виніс.

Кажуть, що історія – життя пам'яті, найкращий наш вчитель. Тому скульптори увічнюють пам'ять про героїв обеліском, художники – пензлем, письменники ж, як проголошувала Леся Українка, словом.

Багато років минуло з того часу, як відгриміли залпи салютів на честь Перемоги над лютим ворогом. Але і тепер свято Перемоги для кожної людини є хвилюючим, із присмаком сліз. Воно болем відгукується в серці, бо немає, мабуть, жодної української сім'ї, якої б не торкнулася війна, хто б не втратив під час неї близьку людину. Сміливі воїни-патріоти в ім'я миру та щастя Батьківщини готові були йти на смерть, бо їхня

смівливість ні за яких обставин не могла прийняти думку, що рідна земля буде уярмлена фашистами:

*В нас клятва єдина і воля єдина,
Єдиний наш клик і прорив
Ніколи, ніколи не буде Україна
Рабою фашистських катів. (М. Бажан «Клятва»)*

Важка доля випала і на плечі наших однолітків. Ліна Костенко належить до покоління, дітей війни. Вона згадує про своє дитинство в поезії. Сповненій смутку та болю:

*Мій перший вірш написаний в окопі,
На тій сипкій од вибухів стіні,
Коли згубило зорі в гороскопі
Моє дитинство, вбите на війні.*

Про страшні роки воєнного лихоліття йдеться і в творі О. Довженка «Повість полум'яних літ». Перед нами постає величний образ Івана Орлюка, який мужньо виступає проти фашистів, без жодних вагань викликає вогонь на себе. Так може зробити тільки справжній патріот.

Як і всі мої ровесники, я хочу миру та злагоди, не хочу війни та знущань! Адже її зовсім не хотіли і ті, хто загинув за нас. І сьогодні саме ми, молоде покоління, маємо свято берегти пам'ять про героїв Великої Вітчизняної: живих і загиблих. Нехай ця пам'ять буде священною, як Вічний вогонь. Ми відповідаємо і за сьогодні, і за мирне майбутнє. Цьому нас навчає і Микола Луків:

*Ми в одвіті за своїх синів,
За батьків і їхню тиху старість,
За роздолля луків і ланів –
За усе, що в спадок нам дісталось.*

*Ващук Юлія,
9 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити

Мир і злагода – щастя всього народу. Мир не вибирає нас, а ми вибираємо його. Мир – таке коротке, а таке величне слово. Скільки вкладено в нього щастя, людського взаєморозуміння, радості та спокою. Питання миру було і залишається актуальним у всі часи. Адже і в наш час на планеті спалахують конфлікти, які переростають у воєнні дії.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів. Проблема миру хвилює нас, молодь, так само гостро, як і старші покоління. Адже, людина може прожити лише одне життя. Байдужа людина не спроможна ані любити, ані ненавидіти. Вона не здатна служити покликанню, віддаватися почуттям. Протягом свого історичного розвитку людство зазнало багато горя, змушене було боротися за свої сім'ї, за державу, за всю планету.

Я – українка, і пишаюсь тим, що живу у вільній незалежній країні. Моя Україна – мирна держава. Я думаю, що всі люди мають боротися за те, щоб наша країна була мирною. Адже найбільший скарб для українця – мирний труд і щастя в мирнім домі. Ми створені для мирної праці, а не для війни. Люди завжди жили із мрією про мир. Навіть на війну вони йшли з думкою про її закінчення і повернення до мирного життя. Мир – це відсутність незгод, ворожнечі, відсутність збройної боротьби між народами, державами.

Немає жодної родини, яка б не втратила у цій безжалісній війні батька або брата, сина, доньку, матір, сестру. Скільки їх залишилося на фронтах Великої Вітчизняної! А скільки людей віддали своє життя за Батьківщину, за свій рідний край! Сотні, тисячі, мільйони. Щоб не сталося, ми не маємо права їх забути. Кожен рік 9 травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за

рідну землю. Слухаємо розповідь ветеранів, які увесь цей жах бачили на власні очі. І сьогодні ми розуміємо: яке ж це щастя – безмежне і чисте небо над головою! І завтрашній день ми чекаємо із задоволенням, і з спокійною душею вранці прокидаємось і посміхаємося ясному сонечку.

На мою думку, щоб запанував мир на землі, необхідно знайти внутрішню гармонію, зрозуміти сенс життя і своєї життєвої позиції. Я впевнена, що кожна людина робить щось для того, щоб збудувати мирне суспільство, де б не було воєн, конфліктів і збройних нападів. На жаль, сучасний світ не дивує мене своєю стабільністю та добром. Щодня з екрану телевізора я бачу сутички, війни. Це все ніколи не приведе до людського щасливого життя. Я хочу жити в злагоді з суспільством, хочу краще пізнати світ.

Я вважаю, що ми повинні втілювати в життя наші бажання, сподівання, адже ціна цих бажань допоможе нам здобути мир у нашій країні. Ми повинні робити все можливе, щоб війнам не було місця у нашому житті. Саме тому я хочу миру і злагоди на землі!

*Соловей Вікторія,
9-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир

На мою думку, мир – це найголовніше у світі. Мир – це ласкаві промінчики сонечка, тепла материнська любов, підтримка тата, щастя, радість, взаєморозуміння з близькими та рідними людьми. Мир – це сила, яка може перетворити ворога на друга. Але, нажаль, існує ще таке страшне, лиходійне явище – війна.

Війна... Це слово несе в собі сльози, біль, безневинне кровопролиття мужніх солдатів, материнські страждання. Вона знищує все живе на своєму шляху. На мою думку, війна і мир не можуть співіснувати. Там, де кровопролиття, біль, паніка, сльози, втрати рідних та близьких, не чути дитячого сміху,

радості та щастя. Всі люди хочуть бути щасливими, але самі спричиняють війни.

Тому я голосую за мир! Я хочу, щоб люди на всій землі були щасливі!

*Лащук Тетяна,
9-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир у всьому світі

Мир у всьому світі! Але де ж його взяти цей мир? Як зробити так, щоб він дійсно панував у всьому світі, так щоб нікому і на думку не приходила така фраза, щоб ніхто його не потребував, бо він всюди, його вдосталь.

Прочитавши історію існування людства, починаємо розуміти, у чому суть життя і яке місце займає мир у житті кожного з нас. Чим рідкісніший ресурс, тим дорожче за нього треба заплатити. Постає питання: «Яку ж ціну має заплатити сучасна людина, щоб забезпечити собі мир? Довіру? Турботу? Відданість? Дружбу? Любов? Чи життя?» І чомусь в еру високого комфорту і великих можливостей люди не можуть забезпечити собі мир? Невже вбиваючи мертвих людей, ми налякаємо інших і цим самим забезпечуємо мир у всьому світі? Невже для того, щоб здобути цей рідкісний ресурс, ми маємо іти на такі великі жертви і байдуже, що вони не свої, вони ж наші!

Щодня я ходжу «дорогами свободи», я називаю їх такими, бо впевнена, що цією дорогою мені ніхто не заборонить ходити, ніхто не поставить знак, що тут розміщений його військовий штаб, ніхто не припаркує свій танк і не вб'є мене через те, що я вступила на його територію. Тут живуть люди нібито мирно, ніхто ні з ким не воює, ніхто не відчуває щоденної тривоги і тому не потребує настільки рідкісного ресурсу, наскільки його потребує людина, яка ніколи не ходила «дорогами свободи».

Ця людина мала Довіру, вона хотіла обміняти її на мир, але її сказали, що ціна замала. Прагнучи якнайшвидше його отримати,

вона перескочила Турботу і Відданість і запропонувала Дружбу. Але і цього разу обмін не відбувся. Занадто вибагливим виявився продавець, мовляв: «Знаю я вашу Дружбу! Вам би тільки мир отримати! Тут вже й світом володіти почнете». Любов пропонувати не стала, залишилось чекати, що заберуть життя...

Чи довго так триватиме? Коли нарешті люди зрозуміють, що потрібно шукати нові родовища видобутку миру?

Не війну, не помсти, не замирення, а допомогу, переконання в тому, що тобі можна довірити, на тебе можна покластися, з тобою потрібно дружити, тебе треба любити і за тебе не шкода життя віддати.

*Цехмиструк Ольга,
9-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Життя – подвиг Спогади

Я не бачила його ніколи. Про нього мені розповідали мама і бабуся. Але життя його гідне того, щоб написати про нього книгу. Хто це? Мій дідусь. Із тієї першої миті, коли я почула про нього, щось змінилося в мені. Думки не залишали мене ні на мить.

Простим українським хлопчиком зростав він у багатодітній родині. Ходив до школи, любив природу, а над усе любив читати. Спокійне життя перервала війна. Чорним хижим птахом влетіла вона в мирні оселі людей, забираючи молоді життя у вічність. Дідусю було тільки 16. Донисавши собі літа, добровольцем пішов на фронт. Обпалена юність, важка щоденна чоловіча робота, а ще – бої, холод, голод і ... смерть. Жорстоке змужніння. Важкі рани, отримані в боях, надовго прикували мого дідуся до шпиталю. Як прикро! До Перемоги лишалось три місяці. Потім була переможна весна 1945-го. Духмяним бузковим ароматом заповонила вона, пропахлі порохов міста і села. Яскравим салютом засвітила мрії в серцях людей. Василь

Степанович, мій дідусь, повернувся до мирного життя. Його діяльна душа і чуйне серце відгукнулися на заклик до будівництва мирного життя. Разом з бабусею приїхали вони на Рівненщину і серцем приросли до цього краю. Працювали, раділи життю. Але війна знову дала про себе знати: через важкі поранення хвороби допікали все частіше і частіше. Швидко згасло його життя.

Йшли роки. Я підростала. І ось вже сидючи за шкільною партою, читаючи про подвиги захисників Батьківщини, я подумки линула в той суворий час, ставила себе поруч із ними, а ще – з дідусем. Разом з ним ходила в розвідку, атакувала ворога, захищала кожний клаптик рідної землі, творила маленькі подвиги. І раділа Перемозі, мабуть, так, як радів їй мій дідусь.

Я ніколи не бачила свого дідуса. Тільки на фронтових світлинах впізнаю його усміхнене обличчя. Але мені здається, що він поруч зі мною все моє життя.

*Верейко Ольга,
9-В клас,
НВК № 2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Війна – лихо і ганьба народів

За всю свою історію людство зазнало багато воєн. Та жодна з них не принесла людям щастя – ні переможцям, ні переможеним. Війна несе лише смерть і розруху, біль і гіркоту втрат, поневіряння і рабство. Той, хто вважає, що війна – лише тріумфальний хід переможців, жорстоко помиляється. Війна – це самотні вдови, що так і не дочекалися з фронту своїх чоловіків, матері, що втратили на війні своїх нащадків і змушені старіти в самотині, осиротілі діти, яким вже ніхто не поверне втраченого дитинства. На війні ніхто не може почувати себе у безпеці, ніхто не може бути певен у завтрашньому дні. На війні людські життя знецінюються, стають лише розмінною монетою у руках політиків.

Часто буває так, що безглузді, непотрібні війни прикриваються лише голосними закликами і пустопорожніми обіцянками. І люди сліпо йдуть відстоювати чужі інтереси, не розуміючи, що втілюють лише егоїстичні наміри хитрих політиків. Лише коли реальність підступає впритул, а життя нещадно зриває оманливу полуду, люди усвідомлюють, що втратили родину, дім, людську гідність і здоров'я, воюючи за фальшиві ідеали.

Та навіть якщо боротьба мала зміст, якщо війна була лише вимушеним кроком, ніщо не може повернути до життя тисячі полеглих у бою солдат. Навіть перемога не зможе воскресити і повернути у сім'ю батька, сина чи брата.

Де панує мир, там немає місця найжахливішому лиху всіх народів – війні. А люди можуть бути щасливими лише тоді, коли їхнє життя не затьмарене війнами і розбратами, коли лагідне сонечко яскраво світить у блакитному мирному небі.

*Терещук Анастасія,
10-А клас НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Я голосую за мир голосом мільйонів.

Я голосую за мир – воля моя законна!

Я голосую за мир серцем всього народу.

Я голосую за мир рівності і свободи.

Для багатьох з нас світ – це повсякдення реальність. На наших вулицях спокійно. Там де підвалини суспільства міцні, безцінний дар миру може ніким особливо і не помічатися. Найбільше це стосується саме нас. Адже, над нашою землею мирне небо, ніде не гримлять вибухи, ми доброзичливо ставимся один до одного і до інших народів планети.

У цьому велика заслуга наших дідів і прадідів, які захистили нашу землю від фашистів. Проте, для дуже багатьох людей цей дар миру – не більше, ніж казкова мрія. Вони живуть в

кайданах: я маю на увазі атмосферу нестабільності і страху. Багато країн відчують потребу в допомозі світового співтовариства щодо налагодження мирного життя.

Скільки існує світ – стільки існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу. І над цими глобальними катаклізмами хтось стоїть, комусь не йметься все захопити, підпорядкувати собі. На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Стільки історій існує про те, як із-за дрібниць починається кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу, і так важко зупинити кровопролиття. А життя у людини лише одне, і воно не повториться.

Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності на світі, ніж людське життя. Постійно на земній кулі відбуваються війни. Кожний день хтось помирає від кулі.

Щоб тінь війни нам сонце не затьмарило, і щоб назавжди з нею покінчити, об'єднуються разом люди світу, ще більш згуртованіше і міцніше. Одностайні люди доброї волі. Ми проти сил війни стаємо стіною. Нікому на світі не дозволимо у безодню лих перетворити земну кулю.

Куди не глянеш – діти, діти, діти! Все людство за них відповідальне. Однак ночами на всіх материках перевертаються бомби у сховищах, їх стільки накопичилося на планеті, що Земля під ними стала провисати. Куди їх тільки думають кидати?

Куди не кинеш – діти, діти. Діти! Нам потрібен мир – тобі мені і всім на світі дітям. Мусить мирним бути світанок, який завтра зустрінемо. Нам потрібен мир. Трава в росі, усміхнене дитинство, прекрасний світ, отриманий у спадок. Ми будемо раді, коли зникнуть на землі всі кулі та снаряди!

«Ні» – заявляємо війні, усім злим і тихим словом. Повинна трава зеленою бути, а небо синім-синім! На чудовій землі нам судилось народитися.

Тож нехай вона цвіте завжди, нехай шумить садами, хай люди дивляться на неї закоханими очима!

*Пивоварчук Марина,
10-В клас,
НВК № 2 «Школа-Лицей»,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Щоб знати ціну здоров'я, треба захворіти. Щоб знати ціну щастя, треба його втратити. Ціна знань найвідчутніша, коли їх бракує. І, на жаль, зараз ціна миру стає зрозумілішою і вищою щодня.

Кожного вечора новини своїм сюжетом перевершують будь-який фільм-катастрофу з найсміливішими експериментами від найдосвідченішого режисера. Батальні сцени на полотнах живописців здаються іграшковими і наївними на фоні репортажів з гарячих точок.

...Зброя минулого вражала лише військових, сучасна зброя знищує лише тих, хто ніякого відношення до конфлікту немає. Ядерній бомбі байдуже чи гортаєш ти томик сонетів Шекспіра у кріслі-качалці, чи зачайся з кулеметом у камуфляжі десь поблизу лінії фронту. Хіросіма – скільки життів знищено заради демонстрації могутності?! Йосип Сталін, що не запам'ятався ані людяністю, ані співчуттям, казав: «Смерть однієї людини – трагедія, смерть мільйонів – статистика». На щастя, і Сталін, і війни ХХ століття – це вже історія. Проте таке враження, що великі світу цього вивчають історію не для того, щоб не повторювати її помилок, а виключно для якнайточнішого їх відтворення. Тільки якщо колись запляхетно було відстояти свою думку – хай навіть силою – але доблисто, своєю шаблею або мечем, у рівному бою; то нині заради химерної мети сучасні правителі вважають себе вправі підставити під вогонь ні в чому невинних юнаків, які заслуговують на звичайне життя, а не на смерть пішака на шахівниці нікчемного гравця – президента, міністра...

Нехай мій голос нічого не вартий, нехай він суперечить чийось мілітаристичним поглядам, нехай він загубиться у тисячах бюрократичних лабіринтів і не повернеться навіть слабким відлунням, але я хочу миру і злагоди.

Кулик Алесь
11-Б класс, СШ № 17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь

Я голосу за мир!

По одному из определений, мир – это отсутствие войны, вооруженных действий (жить в мире), соглашения между воюющими странами об окончании войны (заключать мир), отсутствие ссоры, враждебных отношений с кем-либо (мирное время). Голосовать за мир – это голосовать за светлое, чистое, милосердное время, время без потерь, слез, горечи, разочарования. Голосуя за мир человек становится на сторону добра, возможно, не замечая, что мир становится лучше.

Как хорошо жить на земле, зная, что у тебя есть дом, есть семья, друзья, есть то, ради чего ты живешь. Война же разрушает все формы жизни, убивает не только физически, но и духовно. Она делает людей «нищими» душой и безрадостными сердцем. Голосовать за мир – переставать быть врагами, восстанавливать мирные отношения. Когда люди живут в гармонии друг с другом, они находятся в гармонии с самим собой: человека тогда ничего не гложет, он счастлив от того, что рядом живет «гармония». Я считаю, что если в мире будет больше милосердных людей, наша жизнь еще больше наполнится любовью и дружбой, радостью и счастьем, жизнью и долголетием.

Більська Тетяна,
11 клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне

Болять рани у ветеранів

Звичайний день, та все ж щось не так. Передчуття неспокою не покидає мене ні на хвилину. Природа теж хвилюється: нависають чорні хмари, зривається раптовий вітер, а курява брудю й пилу засипає очі поодиноким перехожим. Люди

прискорюють кроки, піднімають коміри своїх пальт і втягують у них голови. Сховатися, якнайшвидше сховатися від негоди...

Раптом важка крапля зривається вниз, а за нею друга, третя, п'ята... Злива! Постаті на вулиці метушаться, біжать, а серед площі перед Меморіалом Слави застигли дві безпомічні похилені жінки. Я теж хочу зірватися з місця й бігти, піддатися загальному натовпу, та щось мене стримує. Цікавість бере своє, пересилює бажання сховатися від дощу. Безшумно підходжу, придивляюся...

Жінка років сімдесяти тримає за плечі вісімдесятип'ятилітню бабусю, яка під невпинним дощем шепоче молитву, ковтає пекучі сльози спогадів, а в руках стискає... іграшку.

... Далекий 45-й. Їй було лише двадцять, а вона вже не раз дивилася смерті в обличчя, рятуючи воїнів під ворожими кулями на полі бою. Бачила багато, але ця подія змінила все її життя.

Пригадала, як скінчився бій, але дівчина не припиняла роботу, надавала першу допомогу пораненим, підбадьорювала словом, вселяла надію на життя. Раптом – крик, дитячий безпомічний крик: «Мама! Де мама?» Серед руїн війни стояла п'ятирічна дівчинка й пригорнула до серця улюблену іграшку. Заповнені сльозами оченята, розгубленість і страх дитини злякали медсестричку більше, ніж сама війна. Немає мами...

«Мамо, чуєте, мамо, нам уже час», – звернулася до старенької сімдесятилітня жінка. І почали вшукати в душі канонади, бурі, зливи, знову повернулася в сучасне життя, таке віддалене від війни іншими подіями.

Вітер зірвав хустку з голови жінки й розкуйовдив сиве від літ і пережитого волосся. Якою ж прекрасною вона була в що мить, жінка–ветеран, яка стала для п'ятирічної дитини частинкою Всесвіту, яка подарувала людині Мир і Життя!

Повільно віддалялися дві жіночі постаті, а на мармуровій плиті лежала дитяча іграшка 1945-го року, яку оплакував дощ.

*Пипич Богдан,
1 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

За мир, за колоски налиті
За мир,
За колоски налиті,
За усмішки усі на світі,
За радість, спокій у сім'ї,
За вічний мир на всій землі!

За пам'ять і
За тих, хто забуті.
За сльози мами у ві сні.
За біль, за рани ветеранів
Їм вічна пам'ять і пошана на землі.

*Обуваєва Тоня,
2 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир в моїх очах

Мир в моїх очах – це сонця теплий промінь.
Мир в моїх очах – це птиць веселий гомін.
Мир в моїх очах – це батьківська турбота,
Мир в моїх очах – це спокій і свобода.
Мир в моїх очах – це урожай на ниві.
Мир в моїх очах – це вчителі дбайливі.
Мир в моїх очах – турбота про родину,
Мир в моїх очах – це сильна Україна.

*Андрошук Стас,
2-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я хочу, щоб рідні довго жили.
Я хочу, щоб друзі поряд росли.
Нехай всі заводи військові
Цукерки роблять кольорові
А тим, хто хоче воювати –
Треба в руки давати лопати,
Хай дерева саджають й сади
І не доводять людей до біди.

*Лис Ірина,
2-А клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Вже у школу я ходжу.
Про свій клас вам розкажу.
Дружні в ньому малюки,
Познайомтесь, ми такі.

Одного дня після навчання
В нас відбулось голосування.
Скажіть, будь ласка, діти,
Що головне у світі?

Дмитрик сказав: сім'я.
Оленка: мама моя.
Гордо сказав Любомир:
Я голосую за мир!

Мир потрібен малюкам,
Щоб весело стрибати.
Мир потрібен дітлахам

Писати щоб, читати.

Мир потрібен пташинці,
Щоб голосно співати.
Треба мир комашечці,
Щоб в травах погуляти

Мирно плюскати у річці
Хоче рибонька мала.
Мирно гратися у лісі
Прагне лисонька мала.

Хочу я, щоб в цілім світі
Здоровенькі росли діти,
Мами й тати їх любили
І ніколи не сварили.

А бабуня щоб була
Завжди гарна й молода.
А дідусик любий мій
Мирно щоб розводив бджіл.

*Брелінська Богдана,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Пам'ять

Пам'ять малює скуйовджені квіти,
І гуркіт страшний в небесах.
Снаряди летіли, де гралися сироти-діти,
І розривались в великих-великих очах.

А пам'ять командує «в бій!» –
І у вранішній тиші раптом лунає «Ура!»
Відтепер на землі твоїй і моїй,
Більш ніколи не буде слова «Війна!»

*Климчук Софія,
3-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Сьогодні або ніколи
Мир і тільки мир, сьогодні
Твердо вирішила я.
Війні не бути цій ніколи,
Що доброго вона дала?
Після війни роки минають,
Старенькі люди помирають,
Народжуються малі діти,
Ми хочемо у мирі жити.
Тільки сьогодні спокійно спати,
Руку добра комусь подати,
Тільки сьогодні або ніколи,
В мирі і злагоді жити довкола.
Тільки сьогодні або ніколи,
Потрібно молитись Господу Богу,
Нехай Україні молитва моя,
Допоможе жити многії літа.
Тільки сьогодні або ніколи,
Мої гори, моє море, моє небо чисте.

*Береговий Віктор,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру
Ми маленькі ліхтарики миру
І хоча ми зовсім ще малі.
Ми не хочем війни та розрухи
Хочем миру на нашій Землі.

І за мир цей ми будем боротись,

Крізь всі труднощі будем іти
Якби важко нам це не давалось,
Досягнемо своєї мети.

Ми маленькі ліхтарики миру,
Стільки сил і наснаги в нас є,
Що ми зробимо весь світ щасливим
І життя, і твоє, і моє.

*Зеленська Дарія,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям!

Я, мама і тато –
Як же в словах цих багато
Радості, щастя й добра.
Діти ж Чечні і Іраку,
Де зараз іде війна,
Про тихе сімейне свято
Мріють кожного дня.
Дорослі люди планети –
Почуйте людей малих!!!
Припиніть всі війни у світі –
Хай в сім'ях лунає сміх!

Я голосую за мир!

Акрівірш
В цьому страшному слові
Ідеться про смуток і біль.
Йшли наші люди рідні
На смертельний бій.
І нашої безмежній подяці
Не буде кінця повір –
І ми голосуємо за мир.

*Фрейліхман Діма,
3-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах
Мир у моїх очах –
Земля на світанку прокинеться,
Мир у моїх очах –
Життя ні на мить не спиниться.

Мир у моїх очах –
Лагідні руки мами,
Мир у моїх очах –
Квіти, пахучі трави.

Мир у моїх очах –
Світ без страху і болі,
Мир у моїх очах –
Море добра і любові.

Мир у моїх очах –
Сестричка мені посміхається,
Мир у моїх очах –
Хай, ВІН, ТАКИМ лишається...

*Жильчук Олег,
3-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир!
Вгору здіймаю я руку.
Я голосую за мир –
Радості й щастя сполуку.

Синього неба блакить,
Стиглого жита колосся.
Мирний вогонь хай горить
Людям щоб краще жилося.
Пісня хай лине і сміх,
Діти крокують до школи.
І щоб війна на поріг,
До нас не ступала ніколи.
Я голосую за мир!
Що ще мені побажати.
Я голосую за мир!
Мир – мої мама і тато.

*Нижньов Максим,
3-А клас,
НВК школа-ліцей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Мир – таке маленьке слово,
А скільки в ньому теплоти!
У цьому слові – мама, тато,
І я, і ти, і вчителі.
Ми хочемо у мирі жити,
Щоб не було у нас війни,
Щоб колосилось в полі жито,
Співались радісні пісні.
Ми хочемо щасливо жити,
Радіти сонцю і весні,
Читати, малювати квіти,
Складати казки чарівні.
Мир – таке велике слово,
в слові цьому вся земля,
Безмежна наша Україна,
мама, й тато, ти і я!

*Фодор Тетяна,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Ми – діти української землі
За мир у всьому світі.
За те, щоб не було війни,
І всі були щасливі.
Бо пережитки тих років,
Коли гули гармати
Нам наші прадіди й діди
Крізь біль розповідали.
І все, що сказано було,
Повинні пам'ятати.
Не допустити більш війни,
Бо це є біль і втрати.

*Левчук Дарія,
3-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Чарівне слово

Є одне чарівне слово,
Знаємо його усі:
І малеча, і бабусі,
І мамусі й татусі.

Коли є воно, то сонце
Світить щастям і добром.
А коли його немає –
Хмарно, темрява кругом.

Всі ми його добре знаєм,
Слово – це для всіх кумир.
Це найкраще, що ми маєм,
Здогадалися? Це – МИР!

*Михасюк Вероніка,
4-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир планеті, щастя дітям
Мир – таке маленьке слово,
Та як багато сенсу в ньому.
Мир – це кожен день без війн.
Як же нам потрібен він!
Адже миру хочуть всі –
І бабусі й дідусі.
І дорослі, і малята,
Усі хлопчики й дівчата.
Інженери, школярі,
Малярі і лікарі.
Вчителі і продавці,
І атлети–молодці.
Миру ми бажаєм світу –
Всі дорослі і всі діти.

*Бариш Назар,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Люблять мир дорослі й діти!
Люблять мир дорослі й діти
Хочуть жити і радіти.
Мріють жити всі у мирі!
Мріють бути всі щасливі!
Хочуть в лісі всі гуляти,
у парках відпочивати.
Хочуть в річечці купатись
і з ровесниками гратись.
А коли війна проклята
в мами забирала солдата,

в небі літаки гудуть,
зброю у собі несуть...
То журливі тоді люди.
Смерть тоді панує всюди.
Через це всі люблять мир:
І солдат, і командир.
Хай же мир панує всюди!
Пам'ятайте про це, люди!

*Білас Анастасія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

У День Перемоги

У День Перемоги я квіти беру,
до Вічного вогню з батьками іду.
Я знаю: поховані там молоді солдати,
які пішли на війну Батьківщину захищати.
Вони загинули за дитинство веселе,
за радість і щастя у кожній оселі.
за те, щоб був мир на землі.
Цього хочуть всі дорослі і малі.
Вони загинули, щоб цвіли квіти,
Щоб посміхалися й гралися діти.
... Всміхається сонечко... Хмарки пливуть...
Героїв сміливих нам ніколи не забудь!
Хоч стану доросла, та завжди в це свято
я братиму квітів багато – багато.
До Вічного Вогню я буду поспішати,
щоб шану й гвоздики героям віддати.
І буду завжди все можливе робити,
щоб люди і далі могли в мирі жити!

*Борищук Мирослава,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Хай панує скрізь мир!
Безцінний мир хай панує всюди!
Тоді щасливими будуть всі люди.
Тоді розцвітатимуть навколо квіти.
Веселими зростатимуть у мирі діти.
І будуть до них пташечки прилітати.
І будуть вони всім пісні дарувати.
Не будуть матусі синочків втрачати.
Не будуть ніколи сліз проливати.
Хай радісними будуть дорослі і діти!
І хай всі будуть миру радіти!
Для цього потрібно всім людям дружити.
Й тоді всі будуть у мирі жити!
Живіть же у мирі! Я Вас закликаю!
Його бережіть! Він – безцінний! Благаю!
Тільки коли мир пануватиме всюди,
щасливими будуть тоді усі люди!

*Денисюк Михайло,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ви за мир боріться, люди!
Розцвітайте, любі квіти,
нам на радість, розцвітайте!
Ви за мир боріться, люди!
Всі боріться, часу не гайте!
Заспівайте, милі птахи,
всім на радість заспівайте!
Ви за мир боріться, люди!

І про це не забувайте!
Промінці чудові, теплі!
Землю всю обігривайте!
Ви ж за мир боріться, люди!
Бережіть його! Плекайте!
Дощик хай пройде у спеку.
Ви, дощинки, накрапайте!
Ви ж за мир боріться, люди!
Мир – це щастя! Пам'ятайте!

*Дикун Дарія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Люблю Україну!
Люблю я рідну Україну,
найкрапцу, славную країну.
Люблю її степи й поля,
річки, озера і моря.
Моя єдина Україно!
Моя найкращая країно!
Люблю тебе всім серцем я.
Вітчизно, матінко моя!
Для серця милий дощик вдома.
Тут буду бігати без втоми.
Радію я погожим дням.
За рідний край життя віддам!
Цвітуть на радість хай нам квіти.
Нехай щасливі будуть діти.
Пливуть хмаринки хай у небі.
Нам мир і тільки мир всім треба.
Нехай же мир панує всюди!
Хай в радості живуть всі люди.
Цвіти, Україно! Процвітай!
Ти горя і війни не знай!

Хочу жити і миру радіти!
Я пишу про мир вірші.
Знають це сусіди всі.
Люблю і поважаю мир,
бо він – спокою командир.
Мрію, щоб світило сонце ясне,
таке чудове і прекрасне!
Мрію, щоб легенькі хмаринки пролітали,
щоб пташки веселі пісні співали.
Хочу жити і миру радіти!
Хочу, щоб миру раділи всі діти!
Ні! Ні! Ні! І ще раз ні!
Скажу жадливій я війні.

*Довгалиук Діана,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир – це життя!
Раненько я прокидаюся,
до звуків усіх прислухаюся.
Приємно чути, як пташки співають,
Як за вікном дощинки накрапають.
З радістю до школи поспішаю.
Уважно все цікаве розглядаю.
Бачу, як дорослі на роботу йдуть,
як маленьких діточок до школи ведуть.
Люблю спостерігати, як діти гуляють,
і як вони старанно дорослим допомагають.
А як гарно, коли розцвітають квіти!
Так, сьогодні є чому мені радіти!
І я радію, бо в мирі проживаю.
Бо страхіть війни зовсім не знаю.
Бажаю всім людям мир оберігати!
Що мир – це життя – завжди пам'ятати!

*Кошелюк Олена,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Щиро хочу миру я!
Щиро хочу миру я.
Хоче миру моя сім'я.
Хочуть миру татко й брат.
Хоче миру скрізь солдат.
Україно! Рідна моя!
Бажаю миру тобі щиро я!
Нехай українці в мирі проживають.
Війни страшної ніколи не знають!
Нехай цвітуть в Україні квіти.
Нехай щасливо живуть усі діти!
Хай у радості живуть матусі.
Хай довго живуть дідусі і бабусі.
Хай мир в Україні цвіте -- процвітає!
Хай жодна людина війни не знає!
Прославляйте ж мир усюди!
Пам'ятайте про це, люди!
Мир завжди оберігайте!
Любі друзі! Пам'ятайте!

*Куліш Петро,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Хлопчик малює мир
Хлопчик маленький взяв олівець.
Хлопчик малюнок малює:
хмарки по небу блакитні пливуть.
Пісню пташини він чує.
Хлопчик малює сонце ясне,

квіти чудові, барвисті.
Хлопчик малює сад навесні
й стежечки скрізь дуже чисті.
Хлопчик малює дружню сім'ю:
тата, матусю й дитятко.
Хлопчик малює родину свою.
Дуже старанне хлоп'ятко!
А на малюнку – метелики скрізь.
Літають вони над квітками.
Дай Бог у мирі жити нам всім!
Хай буде мир завжди з нами!

*Мельниченко Артем,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир

У небі світить сонечко ясне.
Навколо цвітуть квіти прекрасні.
По небу пливуть блакитні хмаринки.
Легенькі вони, неначе пір'їнки.
Сиджу і хмаринки розглядаю.
І різні картинки я уявляю.
Он там біжить по небі кошенятко.
Його доганяє мале слоненятко.
А он бачу миле мені цуценятко.
А далі – біленьке, як сніг, козенятко.
Тваринки бачу на небі різні.
Вони всі веселі і зовсім не грізні.
Приємно, що в небі мирні літаки літають.
Що бомб і снарядів вони не скидають.
Як хороше в мирі жити!
Як добре усім дружити!
Нехай же світить сонце ясне!
Хай дні будуть мирні й прекрасні!

*Устюшкіна Марія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Оберігайте мир!

Сьогодні день чудовий і погожий.
І настрої у людей усіх хороші.
Ідуть вони по вулиці, всміхаються,
привітно один з одним всі вітаються.
А навкруги співають пташечки чудові.
Будуються будинки всюди нові.
Гуляють татки і веселі діти.
Ну як же щиро тут не порадіти?!
Матусенька удома всіх стрічає.
Бабуся пропонує чашку чаю.
Тож в радості живуть у нас всі діти.
Цвітуть вони усі, неначе квіти!
Як добре нам у мирі проживати!
Як добре нам страхіть війни не знати!
Тому Ви, люди, мир всі захищайте
і як зіницю ока, оберігайте!

*Хорольська Анастасія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Дідусь – ветеран

Дідусь мій любий – ветеран.
Багато є у нього ран.
Колись був молодим солдатом.
Всі друзі називали його братом.
Сміливим був колись дідусь!
Сьогодні дуже ним горджусь!
Був піхотинцем, воював.

Ціну життя він добре знав.
Європу мій дідусь пройшов.
І до Берліну він дійшов.
Воєнні дні він пам'ятає.
Усім про них розповідає.
Дідусь закликає мир оберігати.
Як зіницю ока, його захищати!

*Шалаєва Анастасія,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я сплю спокійно...
Я сплю спокійно й сніться мені квіти,
метелики чудові, що кружляють.
Блакитне й ніжне небо й діти,
які із радістю і задоволенням гуляють.
Ще сніться птахи, які весело співають,
пшеничне поле золоте, що колоситься,
батьки, які війни не знають,
й життя таке, що любо подивиться!
Я сплю спокійно, бо у світі мир панує.
Не гинуть люди, не зриваються гранати.
Прокинуся і буде все спокійно.
О! Як приємно істину цю знати!
Нехай сміється сонечко прекрасне,
Нехай пливуть хмаринки милі.
Хай буде небо чисте й ясне.
І хай зростають діточки щасливі!
Я сплю спокійно й сніться мені квіти,
метелики чудові, що кружляють,
блакитне й ніжне небо й діти,
які зростають в мирі і війни не знають!

*Шептицька Марина,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Хай буде мир!

Коли війна – багато сліз навколо.
Коли війна – пустує кожна школа.
Коли війна – страждають мирні люди,
панують сльози й горе всюди.
Коли війна – гинуть солдати,
коли війна – плаче бідна мати.
Коли війна – проливається кров.
Хай буде мир! Повторюю знову й знов!
А коли мир – цвітуть навколо квіти,
щасливі й радісні дорослі й діти.
Коли мир – то люди веселі,
лунає сміх із кожної оселі.
Хай же мир буде на всій Землі!
Хай живуть у мирі дорослі і малі!
Мрію у мирі все життя жити я!
Мріє у мирі жити вся моя сім'я!

*Шептицький Віктор,
4-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Живіть у мирі!

Щоб у мирі проживати,
треба такі правила пам'ятати:
завжди усіх поважати,
нікого ніколи не ображати,
слабших себе захищати,
старшим завжди помагати.
В світі в мирі треба жити.

Треба людям всім дружити!
Хай же дружать і японці,
українці і естонці,
і канадці, й росіяни,
білоруси й молдавани!
Друзі все зробити зможуть!
Якщо треба – допоможуть!
Тож живіть, всі люди, в мирі!
Будьте Ви усі щасливі!

*Пальоха Анна,
4-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мир на землі

Роки війни – страшні роки,
Облиті кров'ю та сльозами.
Залишили глибокий слід
У неспокійній душі ветерана.

Війна все нищить на шляху,
Пощади вже нема нікому.
Земля здригається від зла,
Розруха, злидні, смерть усюди.
Найбільше щастя на землі –
Це мир на всій планеті,
Яскраві зорі уночі,
Дитячий сміх та ясні дні.

Не треба нищити життя,
Воно нам Богом дане.
Хай мир панує на землі!
Любов та злагода в сім'ї.

*Романюк Владислав,
4-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Побажання миру

Щастя, миру, мудрості й добра

Я бажаю вам

І хай не буде зла.

В мирі хай зроста дитина,

А за вікном нехай цвіте калина.

Я бажаю:

Щоб на всій землі, лагідно світило сонце ясне,

І життя, щоб в всіх було прекрасне.

В мирне небо, щоб злітали літаки

Й співали радісно птахи.

Щоб ніколи не було війни,

Щоб в кожному домі, місті чи селі,

Всі люди мирно й весело жили.

І щоб здійснилися всі ваші бажання

Ніхто й ніколи щоб не знав страждання

Щоб дружно всі казали: «Ні війни!»

Хай буде мир і щастя на землі.

*Карпова Валерія,
4-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Ветеранів пам'ятати треба...

*(присвячується моєму дідусеві Давидюку Олександрову
Тихоновичу, ветерану Великої Вітчизняної Війни)*

Чудовий день, і сонце сяє,

Та дітлахи навкруг кудись біжать.

І кожен з них, напевно, знає,

Героїв роду свого як гукать.

Це прадіди тепер і прабабусі,
З них хто живий, а решта – в пам'яті живуть.
І до цих пір мелодія звучить у вусі,
Якою на параді ветерани йдуть.

Ми вічно будемо їх пам'ятати,
Бо мир і спокій – це заслуга їх.
І шанувати, обіймати, цілувати,
Та низько поклонятися, до ніг.

Бо не боялися вони в ту мить нічого,
Коли війна затьмарила усе.
Єдина ціль – це перемога,
Спасибі Вам, ріднесенькі, за все!

Мій прадід теж був на війні,
Він, як і всі, боровся за свободу.
Йшов на завдання в вогневій п'їтьмі,
Ділив між усіма останню воду.

Багато розповідей я від нього чула,
І сльози наворачались на очах.
І жодну з них я не забула,
Історію нестиму далі по роках...

До тебе знову їду я, дідусю,
Ти зустрічаєш посмішкою на устах.
За тебе знову Богу помолюся,
Щоб ти прожив хоч літ до ста!!!

*Прончук Анастасія,
4-В клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде
Про що нам вітер зашепоче?
Про славу, мир на Україні!
Про що нам голуб застрекоче?
Про націю, міцну та вільну!
А що мороз нам намалює?
Майбутнє любої країни.
Це, що почув і що почує –
Про наші гори і долини,
Про диво – українську мову.
Про те, як всесвіт опануєм,
Про мирне небо – голубинь казкову,
Про жито, те, що колосує.
І Українонька не згине –
Народ мій вічно буде в мирі жити.
І пісня солов'їна лине нині,
І ми завжди у мирі будем жити.
На рідній, мирній Україні!

*Шпартун Ольга,
4-В клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Вітром пахуча земля
Мир на землі – це затишок і тиша,
Це сміх дитячий і радість в душі!

Мир на землі – це росяні квіти,
Краса і творчість, пісня у гаях.
Мир на землі – це вечори і ранки.
Із радістю і щастям у серцях і в душах.
Це дні святкові, сповнені натхненням,

Й нас не лякають вибухи страшенні,
Й солдати не кидаються у бій.

Мир на землі – це мама й тато,
Й втіхи так багато – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато
І в кожному домі – хліба коровай!

Це та земля, де спів пташиний лине,
А діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніхто у боях ніколи не гине,
Бо там господар – щастя, радість і любов!

Діти в боротьбі за мир
Мир – це мама й тато,
Мир – це я і ти.
Мир – це спів пташиний,
Мир – це хліб на столі.
Мир – це тварини різні,
Мир – це затишок в оселі.
Мир – це все, що є на землі!

Мир – це сонце у душі,
Мир – це радість на землі.
Мир – це квіти, сонячно чудові,
Мир – це щастя у оселі,
Мир – це травичка зелена.
Мир – це дощик над землею,
І це янгол у серцях!

*Боровець Юлія,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах
Спогади моєї бабусі
Наганяють на мене жах
Як ті часи вона маленька
Була беззахисна в той час.

Мені хотілось, щоб ніколи
Не повертались ті часи!
Щасливі ми!
І так, щоб завжди
Був мир на всій землі!

Йшли солдати через села,
А дітвора така мала,
Не розуміла, чи це ворог,
Чи це була така гра?

Батьки загинули дуже рано,
їй ще і десять не було!
А жити треба, бо є дитина –
Допомагало все село.

І після розповіді цієї,
Я розумію: тяжко їй
Прожити було без батьків,
А ми повинні цінувати
Прожитий час в наші часи,
І Богу дякувати
За мирні дні в мої роки!

*Ковальчук Ярослава,
5-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Чому я голосую за мир...

Щоб радість і щирість в серцях жили,
Кохання й добро поміж нами були,
Щоб люди забули про підлість і біль,
І посмішки наші пливли звідусіль.
Щоб дітки навчались, радіти могли,
І щоб не хворіли дорослі й малі
Усі щоб дружили й не знали біди,
Забули про війни і йшли до мети. –
Любили планету, її берегли,
Щоб ліки від зла ми могли віднайти,
А потім сміятись, радіти й рости
І з мамою й татом в майбутнє іти.

*Івасюк Арсентій,
5-Б клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницьька обл.*

Моя країна

Була колись війна – людські життя забрала.
Земля стогнала й Україна так страждала...
Багато хто не повернувся вже з війни:
Так Україна втратила своїх і дочок і синів.

Нам зараз мирно й весело живеться,
І, сподіваюся, воювати нам не доведеться,
Бо Україна – то вільна держава,
Тому образити її ніхто не має права.

Моя Україна

Моя рідна Україна наче пишна калина,

Вбрана в шати яскраві, як гарна дівчина.
Моя рідна країна наче квітка у полі,
Вірю я, як всі люди, в її світлу долю.

Буде світло і радість на обличчях людей,
Не буде в Україні бездомних дітей!
Хотілося б, щоб не хворіли у нас люди,
Щоб цінували й поважали українців всюди!

Біль війни

Про війну я бачив фільми,
Про війну читав книжки.
Серце розривалось біллю,
Коли гинули вояки.

Танки, пушки і «катюші» –
Ось військовий арсенал,
Що на морі і на суші
Бити ворога допомагав.

Злякались сили наших вояків
Фашисти – й більш не повернулись.
Живемо мирно понад шістдесят років,
Але про біль війни ми не забули.

Важке дитинство

Казав дідусь, що у війну він був маленький,
Не мав ні іграшок і їжі теж не мав.
Він загубив свою матусю–неньку,
Куди піти і що робити теж не знав.

Його взяли до себе зовсім чужі люди,
Бо в них війна забрала немовля.
В війну допомагали всім і всюди,
Бо знали – все заради майбуття.

Є така професія

Є така професія – захист Батьківщини:

Гори, ріки, море і лани.

Куди не глянеш – все довкола вільне.

Нікому б ми це все не віддали.

Є така професія – захист Батьківщини.

Це бажання в кожного в душі.

Любов до всього рідного як пісня лине,

Усіх еднає, адже всі ми не чужі!

Пам'ять

Заради того, щоб жилося краще

Солдати й офіцери віддали життя.

В часи війни жилося дуже важко,

Здавалося, біди нема кінця.

Ми, діти, що війни не знали,

І краще нам не знати тих страхів.

Щоб ми жили, вони життя віддали.

То ж пам'ятаймо наших прадідів, дідів.

Війна

Горить земля, палає небо,

Ревуть мотори танків і машин.

З останніх сил триматись треба,

Хоча весь світ такий страшний:

Зруйновані будинки і дороги,

У ямах від снарядів всі поля,

Осиротілі діти босоногі –

Таким було під час війни життя.

Я за мир

Війна – це смерть і страх.

Вона іде і забирає все з собою,

Та я не хочу пережити жах.
Я хочу сонця й неба над головою.

Я хочу, щоб пташки пісень співали,
Щоб вітер в горах коси розвивав,
Я хочу, щоб усі на світі знали,
Що я б за цю красу своє життя віддав!

*Самчук Єлизавета,
5-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Добро переможе!
У кожному серці палає добро!
Як вогник нетлінний сіяє воно.
Усім ніжно й сонячно душі торкає,
Беззвучно і лагідно в гості скликає.
Зло гнівом бурлить, все змітає, реве,
Добру зерна сіяти знов не дає,
Між люди ненависті кидає тінь,
З брехні і обману мережить плетінь.
Та кожен із нас свято вірить і знає:
Добро переможе, воно не зникає!

Яка ти, земле...
Яка ти, земле, гарна і вродлива
Щоосені у рідному краю,
Коли птахи співають так тужливо
За зеленню у літньому гаю!

Вдягаєш дорогі й безцінні шати
Із різнобарв'я листя і дощу,
І довго ще прийдеться квітів ждати
У веселковім веснянім саду.

Та я люблю оцю красу небесну,
Милуюсь нею скрізь я і завжди.
У мирі, спокої, благополуччі й щасті
Дай, Боже, нам дожити до весни.

Як добре на мирній землі!
Зорі сяють на небі ясному,
Місяць співає милі пісні,
Птаство радіє, пишаються квіти...
Як добре на мирній землі!
День наступає, сонечко сходить,
Хмарки на небі мереживо тчуть,
Звірі радіють, всміхаються люди,
У небі веселому жайвора чуть.

Об'єднаймо країну
Об'єднаймо країну в єдині
Різнобарвні моря, спільні хвилі,
Об'єднаймо в родючі поля
Патріотів (їх жде так земля!),
Об'єднаймо історію, розум, усю доброту
І візьмімо собі за мету:
Щоб в сім'ї вольній, новій
Всім нам гідно прожити,
Україну потрібно в собі полубити!

Як втратиш країну...
І втомилася мова...
Лягла просто спочити.
Скільки ж можуть ті рани
Її душу ятрити?
А тут ворог недремний
Все побачив, почув,
Україну без бою
В свої сіті здобув.
Вже немає держави,

Нації вже не існує,
На козацьких цих землях
Ворог древній панує.
Гей, тобі, злий манкурте,
Добре гнутись в ярмі,
Бути ситим багатством,
Але жити в тюрмі?!
Якщо ні, то сьогодні
Думай про майбуття,
Бо, як тратиш країну,
Не знайдеш вороття!

*Соколовський Любомир,
6-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Плачуть ... Гірко плачуть солдатські матері,
Не вернулися діти додому.
Захищаючи країну від зорі до зорі,
Щоб не віддати Батьківщину чужому.

Не бажаючи мирно жити,
Деякі країни.
Люблять війни і розвали,
Обожнюють руїни.

А як мені хотілося б,
Щоб всі в мирі жили.
Не воювали, не сварилися,
Всі разом дружили.

Давайте, спробуємо, брати,
Мирно в світі жити.
Всім допомагати,
І добро всім творити.

*Яцентюк Катерина,
6-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне
член літературного
гуртка «Джерельце»*

*Життя – найпрекрасніше, що є у людини.
А війна несе сльози, кров, смерть...*

Смерть – кінець прекрасного життя.
Смерть – дорога в забуття.
Смерть – закінчення страждань.
Смерть не має сподівань...

Життя – це вічний рай.
Життя – мистецтва край.
Життя – букет надій.
Життя – мільйони мрій!

*Краснюк Аліна,
6-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне
член літературного
гуртка «Джерельце»*

А я люблю
А я люблю, як падає сніжок лапатий,
А я люблю, як вітер листя запліта.
А я люблю, коли від щастя серце плаче.
А я люблю, як ти не любиш зла.

А я люблю цей ніжний мамин погляд.
А я люблю ласкавий дотик губ.
А я люблю цей вірний мамин догляд.
А я люблю її високий труд.
А я люблю, як кожна зірка світить.

А я люблю, як місяць в хмарах потопа.
А я люблю, як серце думці вірить.
А я люблю, як горя ти не зна.

А я люблю, як усмішка є щира.
А я люблю лукавство перегнаць.
А я люблю, як є у тебе віра.
А я люблю і хочу віру мать.

А я люблю, люблю цей світ,
люблю...

Голосуй за мир!

Дарунок Бог нам дав – це мир.
Чи є важливіше щось в світі?!
Любов та злагода, повір,
Дорожче всяких самоцвітів.

Якщо є мир, то є життя
І сонце радісно всміхнеться.
Якщо є мир, то майбуття
До нас обличчям повернеться.

Хтось скаже: «Щастя – у багатстві».
Та ні, обману ти не вір!
Якщо ти хочеш жити в щасті,
Проголосуй тоді за мир!

Зоряна ніч настала,
І місяць освітлює край.
Як радісно жити, цікаво!
Палай, моє серце, палай!

Я дістанусь до темного неба
І зірку в долоню візьму,

Щоб всім мені показати,
Як тебе я, Україно, люблю.

Хай мир в Україні панує,
Не зникає хай ця доброта.
Хай життя ще прекраснішим буде,
Рідненька, моя ти земля.

Хай любов у цім світі зігріє
Всіх, хто справжнього щастя не мав,
Всіх, хто від горя безмежно страждає
І любові ніколи не знав.

*Погуляй Дарія,
6-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Багато людей на землі,
Багато думок і розмови,
А люди щасливі тоді,
Коли мир у кожному домі.

Мир – це щасливе життя.
Мир – це творча робота.
Мир – це твоє майбуття.
Мир – це кохання й турбота.

В серці моєму є мир,
В серці моєму – турбота.
Я голосую за мир,
Бо в серці моєму – свобода.

*Пересунько Ірина,
7 клас, Городищенська ЗОШ,
Хмельницька обл.*

Я хочу миру й злагоди
Немає щастя, коли війни
Руйнують мирнеє життя:
Вогник згоря в очах дитини,
Та все іде у небуття...
Я хочу миру на планеті,
Щоб квітло поле, зелен гай,
Щоб радісно співали діти,
Щоб колосився урожай.
І щоб ніколи, ні, ніколи
Не чули гуркоту війни,
Любов і злагода довкола
Запанували назавжди.

*Попіка Інна,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир на планеті,
За миле обличчя і радість в очах!
Щоб війни, теракти пішли в небиллицю,
Спокій оселився в серцях.
- Мамочко, мамо, рятуй, умираю!
Я прокидаюся в маренні.
Мені в ночі приснилася війна,
Було так страшно, ніби все насправді:
від вибухів здригалася стіна,
і котик заховався на веранді.
Тому я хочу, щоб всі танки й кулемети,
ніколи не діждалися війни,
і їхнє місце щоб було в музеї,

а дітям снились лиш приємні сни.
Я голосую за мир на планеті,
За милі обличчя і радість в очах!
Щоб були покарані нелюди-біси,
Спокій оселився в серцях.
Народ вірив: час настане, він порве кайдани.
І здобудем собі волю, незалежні станем.

*Мамедова Сабіна,
7-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я бачу...
Я бачу все:
І зло, і смуток, і жах,
І помсту, ненависть в очах.
Та лиш одне побачити я прагну –
Мир понад усе, і в очах твоїх правду.

Я бачу...
Я бачу все:
І війни, й сльози за чийсь гріх,
І владних, що вважають себе вищими за всіх.
Та лиш одне побачити я прагну –
Мир понад усе, і в очах твоїх правду.

Я бачу...
Я бачу все:
І близьких друзів зрадливість –
У середині змія, а на зовні сама невинність.
Та лиш одне побачити я прагну –
Мир понад усе, і в очах твоїх правду.

Я бачу...
Я бачу все:
І невинних людей покарання,

І за ваду жорстокі змагання.
Та лиш одне побачити я прагну –
Мир понад усе, і в очах твоїх правду.

Я бачу...
Я бачу все:
Світлу й темну сторону життя,
Я бачу вчинки, а далі вічне забуття.
Та лиш одне побачити я прагну –
Мир понад усе, і в очах твої правду.

*Капшієнко Даяна,
7-Б клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
Скільки життів забрала війна,
Їх не поверне ніколи вона!
Війна – це біль, війна – це жах!
Тоді панує в світі страх!
Хто пережив страшне це горе -
Гірких сліз пролив безмежне море.
Матері чекали, що повернуться сини,
Гарні парубки, їх ніжно любили вони.
Ніхто не забув ні солдат, ні війни,
Ні людей, що життя свої віддали.
Загинули ж вони бо не дарма,
Ми вільні завдяки всім тим, кого нема.

*Кормилецька Наталія,
8-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Таке прекрасне слово мир!
Мир! Таке прекрасне й ніжне слово!
Звучить воно, мов пісня, кругом нас.
Я часто думаю, що мир такий чудовий!
 Про це задумуюсь не раз.
Звучить це слово, наче колискова!
І скільки ніжності у ньому і добра!
Безцінне, добре, щире, любе слово!
У ньому радості багато і тепла!
 У мирі подих спокою у домі,
 чудові, тихі ночі й ранки,
 прогулянки по лісі без втоми
 й веселі сонячні світанки.
За мир чудовий і прекрасний
вклоняюсь низько ветеранам.
 Їм дякую за тепле сонце ясне.
І співчуваю їхнім втратам, ранам.
Шановні ветерани! В мирі проживайте!
Хай люблять Вас усі і поважають!
Ніколи воєн більше Ви не знайте!
Про Ваші подвиги усі хай пам'ятають!
Мир! Таке прекрасне і чудове слово!
Звучить воно, мов пісня, кругом нас.
Я часто думаю, що мир такий чудовий!
 Про це задумуюсь не раз...

*Маринчук Валентин,
8-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Щасливий, що мир у нас!
Проживаю я в мирній країні.
І живу я у мирний час.
Радий я, що живу в Україні!
Як чудово жити у нас!
Посміхається сонечко з неба,
І хмаринки блакитні летять.
Розцвітають сади. Що ще треба?
Тільки в мирі і щасті зростать!
Бо без миру ніколи не буде
квітів гарних в моєму саду.
Радість й спокій людина забуде,
коли мова іде про війну.
Бо війна лиш приносить горе.
Виразить його не вистачить слів.
Бо війна – це смертей море.
І ридання невтїшних вдів...
...Проживаю у мирній країні.
І живу я у мирний час.
Радий я, що живу в Україні!
І щасливий, що мир у нас!

*Бордей Наталія,
8-Б клас, ЗОШ № 2,
м. Хуст,
Закарпатська обл.*

«Ні!» війні
Гарне і чудове мое місто,
Радісно, святково на душі.
Прадід мій сьогодні урочисто

Одягнув медалі й ордени.

Я багато чула й знаю,
Про війну, руїни і бої,
Як долали чорну зграю
Наш народ і хлопці молоді.

Квіти і салюти ветеранам!
Спасибі їм за наші щасливі і мирні дні.
Ми усі сьогодні діти
Тільки «Ні!» говоримо війні!

*Борис Анжеліка,
8-В клас, ЗОШ № 2,
м. Хуст,
Закарпатська обл.*

Моя мова

Є багато мов на світі,
На них розмовляють дорослі і діти.
Мова англійська, французька, російська,
Для мене найкраща – моя українська.

Мова моя – милозвучна, дзвінка,
Це мова Шевченка, мова Франка.
Буду на ній розмовляти повсюди,
Щоб чули і вчили її добрі люди.

Коли помандрую я в іншу країну,
То буду розказувати про Україну,
Про гори Карпати, про полонину
Український народ і мову його солов'їну.

Рідний край

Красивий наш край Закарпаття,
Славетний народ тут живе,

Тут люди усі, наче браття,
Гостинно зустрінуть тебе.

Збережімо красу Закарпаття,
Щоб квітучим був рідний наш край –
Білих лілій чарівних латаття,
І нарцисове поле, мов рай.

Ми живем у багатому краї,
Де сонечко п'є із травички росу,
Бережіть же природу, благаю!
Подаруєм нащадкам красу!

*Шпичак Марія,
8-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

* * *

У серцях усіх лишивсь осілий попіл
Минулої пожежі на ім'я війна.
І кожна ця жарина залишає опік
Й болючий крик до неба підійма.

Не цього прагне душа людини,
Не таке ми хочем почуть,
Бо неприємно дивитись людині,
Як маґеринські сльози невпинно течуть.

Завжди повинен інший палати вогонь –
Вогонь незгасаючий вічного миру.
Ми прагнути маєм побачить його
В дитячих очах щасливих.

Я голосую за мир
Я за спокій, щирість і добро на землі,
За безхмарне і сонячне небо над нами,

За пісенний килим миру, що тчуть солов'ї,
За полотно буття, пронизане нитками-днями.

Щоб гілки життя більш не ламали,
Щоб літом і любов'ю пахло все навкруг,
Щоб сонце всміхалось нам крізь хмари,
Щоб кожен це горе війни забув,

Щоб тебе огортала неба ласкава блакить,
Щоб вітер щастя гравсь у твоєму волоссі,
Щоб промінням доброти була сповнена кожна мить,
Щоб життя бриніло музикою стиглого колосся,

Щоб у дітях майбутнє твоє розрослося,
Щоб по собі лишить помітний слід,
Я за мир голосую, щоб завтра збулося,
Бо лиш це врятує наш світ.

*Борищук Іванна,
8-В клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

**Давайте жити всі у мирі!
Навіщо людям воювати?!
Навіщо боротьба і сльози?!
Жорстокий бій, тюрма і ґрати...
Від слів цих наче дмуть морози.
А чи не краще жити в мирі?
А не в окопах варгувати?
У теплій, сонячній квартирі
і затишок, і спокій мати.
Хай починає кожен з себе.
Хай творить мир.
Хай творить світ.
Тоді голубками із неба**

пришле нам Всесвіт свій привіт!
Простягнем руки до любові,
до дружби, шани і поваги.
Тоді настануть дні чудові.
А будні дні – немов розваги.
Тож не потрібно воювати!
Давайте жити всі у мирі!
Не треба людям умирати!
І будуть всі нехай щасливі!

У мирі – чари!

То не дивні зорепади.
Міни, бомби і снаряди...
Це важкі воєнні дні
люди згадують сумні.
Так. Війна не вибирала:
знищувала все і всіх!
Сотні душ позабирала.
Не повернеш більше їх!
Людство хай прокинеться нарешті!
Озернеться і помітить чвари.
Може, зрозуміємо нарешті,
що у мирі є могутні чари!

*Пересунько Богдан,
9 клас,Городищенська ЗОШ,
Хмельницька обл.*

9 Травня

Дев'яте Травня... Для когось – свято,
Для когось – горе не прийняте.
Сидять самотні ветерани,
Турбують їх болючі рани.
І серце крається, щемить,
А в очах сльоза бринить.
Все втрати згадують старі,

Загиблих друзів на війні...
...А роки пам'яті летять.
На грудях ордени блищать.
Ми, юнь, їм славу віддаєм,
Життям своїм завдячуєм.

Спогади ветерана

Війна... Це слово й досі викликає жах.
В очах людських – лиш сильний страх,
Біжать й не знають, що робити,
Кидають все, щоб тільки жити!
А з неба вже летять снаряди бойові.
Як важко жити так, коли життя у тьмі...

А ми все воювали,
Боролись за життя.
Багато повмирало.
І накінець – «Ура!».
Була та Перемога
Жадана і свята,
Здобута кров'ю
Невинного життя.

Вшануймо ж ми навіки
Загиблих всіх солдат,
Які нас врятували
Ціною страшних втрат!

За Батьківщину, за Україну!

Війна... Солдати... Всі – в бою
За Батьківщину, за Україну!
Я ляжу тут, у цім краю,
За землю свою рідну згину.

І ось сирена. Всі у бій
Біжать і рвуться навпростець:
Скоріш добігти за обрій,
І ворогу тоді – кінець.

І полетіли ми, як шторм
У ясну літню погоду.
Ми перебили там усіх,
Не втратили таку нагоду.

І це дало для нас наснагу,
Життя не шкода кожному із нас.
За Батьківщину всі поляжем,
Як треба – в бій підем не раз!

*Ковалькова Ірина,
9-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Сміливість, хоробрість
І воля в бою
Завжди з тобою,
За долю твою.
День стоїть чи темна ніч,
Горить зорею Запорізька Січ.
Коли вогнем мечі палають
І небо криють хмари грозові
Ідуть козаки й пісень співають
Про слазний бій і подвиги нові,
Про мову солов'їну –
Скарбницю у козацькій голові,
І іскриться Україна
На гетьманській булаві.
Наша мова веселкова
Піде з нами у віки,
Доги буде Україна,
Доки будуть козаки!

*Алфелді Бернадетта,
9-Б клас, ЗОШ № 2,
м. Хуст,
Закарпатська обл.*

Ми – діти Землі
Ми вчора з мамою удвох
Альбом сімейний розглядали,
Там фотографія одна
Мені до серця так припала.
На ній плакати несли всі,
А на плакатах – діти,
Війна, і сльози матерів,
І вибух бомби замість квітів.
Я майже вперше у житті
Злякалась раптом за Україну,
Таку цвітучу й молоду,
Беззахисну, немов дитина.
Дорослі, прошу, збережіть
Красу та спокій України!
Війни і сліз не допустіть!
Хай лине сміх, радіють діти!
Рожевим цвітом квітнуть віти!
Земля ж ця любить нас усіх.

Молитва за убієнних голодом
Прости, небо! Прости, земле!
Простіть, зорі! Прости, народе Божий!
Всі сили земні і небесні, простіть
Муку і божевілля мого народу!
Ту моторошну, дику ніч, усі жахи,
Не бачені від створення світу, простіть
Усіх нас грішних, прости,
Що мовчали, за упокій твій молебнів
Не справляли, поминальних свічок
Не світили, обідів за тебе не робили.

Прости ж нас, роде наш замордований,
Лише сирою землею зігрітий.
Царство небесне вам,
Душі убієнні!

Є багато в світі
Як багато в світі
Різних є країн:
Хтось в пустелі навіть
Збудував свій дім.
І тайга холодна
Має хазяїв,
Навіть в Антарктиді
Купа дітлахів.
У лісах дрімучих
Серед хижаків
Ти також побачиш
Справжніх школярів.
У степах сипучих
На пагорбах і кручах
Є житло сміливих
Відважних лісників.
Країн багато в світ,
Нам всіх і не назвати,
Та в Україні рідній
Найкраще проживати.

Україна

Україна – земля золотиста,
Калинонька наша барвиста.
Рай – це на нашій Землі,
А все це потрібно мені.
Її золотисті лани,
Найкращі у світі вони.
А я в Україні живу,
природу її збережу.

*Голік Тетяна,
9-В клас,
Шепетівський НВК № 1,
м. Рівне*

* * *

Війна!!!

І все довкола завмирас,
неначе чорна хмара наступає.

І всіх вона веде туди...

Але назад дороги вже нікому
не знайти

Іде солдат позаду нього мати,
яка на нього буде все чекати.

І думати, що він назад прийде,
але чи він дорогу ту знайде?

Сльоза тече!

Навіщо ж так робити ,
щоб тих жінок без сина
й чоловіка залишити!

Адже опорою служать вони їм,
а без кровинки залишитись,
то є велика біль

В очах у матері солдати,
які ідуть вже воювати.

І чує вона постріли гармат,
і кров, яка проллється просто так.

Надія є у кожного, але не факт,
Що повернеться саме мій солдат.

*Дрозд Олександр,
10-А клас, ЗОШ № 23,
м. Рівне*

Мир у душі мого народу!
Як закодований живу –
Душа живе горінням,
Щоб натягнути тятиву
Із докором-сумлінням.
У генах вкладено моїх
Свободу здобувати,
Та й захищати всіх своїх
І боронити рідну хату.
Я захищу себе й село,
Як характерники робили,
Та щоб до битви не дійшло
Я прикладу всі свої сили.
І миром мир я окроплю,
Щоб в світі цим ніхто не гинув,
Бо найсильніше я люблю
Свою маленьку Батьківщину.
І якщо в кожного в душі
Буде своя ця Батьківщина
Із миром житиме завжди
Моя славетна Україна.
Мир заложив в душі Господь
Із покоління в покоління,
І я скажу: «Ти, мир, приходь!»
І не тривож моє сумління.

*Капустинська Іванна,
10-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Згадай...

Пройде зима, весна настане скоро,
Травневі квіти розцвітуть.
Ідуть у небуття події, люди –
Минулих днів назад не повернуть.

Згадай, як воювали наші предки,
За мир віддали все сповна
І не хотіли, щоб нащадки
Дізнались, що таке війна.

Громили ворога завзято,
У бій вів сміло командир.
Ми будем вічно вдячні їм за свято,
За подарований нам мир.

*Васильчук Анастасія,
10-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

І знову, як завжди, буяє весна...
І знову, як завжди, буяє весна.
9 травня – День Перемоги.
Для когось це просто днина ясна,
А іншим сняться воєнні дороги...

Не всі ветерани вернулись з війни
В Полтаву, у Рівне, на рідний Хрещатик.
Герої пройшли крізь вогонь і бої,
Долали страхи, не горіли в огні.

Ми від щирого серця вітаємо Вас,
Ветерани війни світової!
Ви творили державність для нас
З мирним небом над головою.

І знову, як завжди, бує весна.
9 травня – День Перемоги.
Для когось це просто днина ясна,
Хай довго ще сняться Вам мирні дороги...

Колодяжская Евгения
11 класс, СШ № 17,
г. Барановичи,
Республика Беларусь

Я голосую за мир!
Есть зима, а есть весна,
Для каждого любимая пора своя.
Есть и мир, и война,
И от этого не деться никуда,
Как прекрасно пение птиц над головой!
Как «играет» смех мальчишек за рекой!
Сколько ярких цветов на лугу!
Сколько спелых садов в саду! ...
И все это может забрать она,
Ужасная, свирепая война...
Застынет голос птиц над головой,
И больше нет мальчишек за рекой...
Наступит хаос, голос в мир войдет,
И станет жизнь совсем наоборот...
Отчасти, мы сами в этом виноваты,
Не все наши поступки – мирные дела,
И, получая, жизненные блага,
Мы сами выбираем: мир или война.
Так думайте, пред тем , как сделать выбор.
Ведь наша жизнь в наших руках.

И, голосуя лишь за мир во всем мире,
Мы принесем немножечко добра...

*Павлишин Анна,
11-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

* * *

Час спливає невпинно,
Він мчиться у безвісну даль.
Навіки залишиться слідом війна –
це наш біль і печаль.
Ріки із сліз материнських
Течуть по солдатських мундирах,
Напам'ять про рідних і близьких
Поставте свічу на могилах.
Який то був час трагічний,
Як добре, що це вже минуле.
Тож слава і пам'ять їм вічна!
Героїв повік не забудем!
Та щоб не вернувся більш час той,
Історія не повторилась,
Мир бережімо ж, люди,
За світле майбутнє молимося,
Бо мир – це найкращий вибір.
Якби ж я могла вибирати,
Я б вибрала світ без війн,
Без сутичок, зла і розбрату.
Якби я могла щось змінить,
Я б світ докорінно змінила,
Щоб хто це не знав – зрозумів:
Ми народжені жити щасливо.
Ми – люди, і в нас є душа,
Щира, що може любити.
А що з нею робить війна,
Коли люди здатні убити.

Трагічно, та цьому кінець
ми з вами у змозі покласти,
Отак, вибираючи мир,
прокладемо дорогу до щастя.

* * *

Я голосую за мир, його я б завжди вибирала.
Якби я могла щось зробити, я б мирне життя обирала:
Щоб небо завжди голубе було у нас над головою,
Щоб чули лиш співи птахів, а не клич гармат до бою,
Щоб спокій, дитячий сміх тепер на землі панували,
Щоб зло і нещастя повік до нас на поріг не ступали.
Як хочеться вірить у це,
У світле і краще майбутнє,
Щоб не вмивали сльози лице,
Від горя і жаху тих буднів.
Я дякую Богу за все:
За мирне життя, мирне небо,
За те, що нам день цей несе, –
Жити в мирі – це наше кредо.
Я вірю, ми здатні тепер цей дар божий не зруйнувати,
Пронести його крізь віки, нащадкам його дарувати.

*Ковальковська Катя,
Група 43,
Старокостянтинівська гімназія,
Хмельницька обл.*

Незримі скрижалі
В снопі подільської пшениці
Я бачу рідну Україну.
У вербах, у полях, у квітці,
Яка цвіте у горах Криму.

Колись, з колін вона, сердечна,
Була піднята козаками.

Від турків і татар, славетна,
Врятована великими дідами.

Польська шляхта і Босфор
Дрижали від козацької відваги.
В історії зробили пращури «фурор»,
Коли кайдани та цепи ламали.

А ми, славетні українці,
Шануємо історію землі?
Чи надихає нас любов у серці,
Як Кобзаря «незримі скрижалі»?

Чомусь історії уроки
Ми так незграбно полистали,
«патріотичні» брудні склоки
Українське у бруд втоптали.

Творити будучність держави –
Ось в чому невмируща сила!
За для нащадків, не для слави,
Для тебе, Україно мила!

*Ковальковська Дарина,
2 курс,
Старокостянтинівська гімназія,
Хмельницька обл.*

Люблю тебе, моя Вкраїно!
Люблю тебе, моя Вкраїно!
Цей спів пташиний у гаю,
І ці хмарки, що в небі плинуть,
Цей місяць, зорі – все люблю.
Люблю, коли світанок влітку
І прохолодний, і ясний
Ще не настав, а ледь помітний

Він ніби міст в інші світи.
І роси, роси прохолодні
Обіймуть ноги, я помчу
Щоб облетіти всі дороги –
Люблю свій край, все в нім люблю.

Заради спокою Землі...
Заради спокою Землі
Під кулі мирні люди йшли.
І горем, відчаєм, слізьми
Цей спокій всім нам здобули.

Ми закликаєм – ні війні,
І смерті – ні, і горю – ні.
Щоб травень кожен рік в квітках
Ми в мирі зустрічали – так!!

*Каяфюк Марія,
2 курс,
Старокостянтинівська гімназія,
Хмельницька обл.*

Колись давно була війна...
Колись давно була війна –
Війна жорстока, зла, сумна.
І стільки горя, крові, сліз
Цей час з собою нам приніс.
Хоч ця війна була давно,
Ми не забудемо це зло,
Бо рідні наші на віки
На полі бою полягли.
Тому ми закликаєм всіх –
О, люди, Землю бережіть!
І не допустимо біди
Лиш миру – так, і ні – війні!

ЗМІСТ

Петрук О.М. <i>Дорогі діти, шановні вчителі, батьки!</i>	3
Тимчук Марія. <i>Щасливе дитинство</i>	5
Вашук Віта. <i>Я голосую за мир</i>	5
Смішко Владислав. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	6
Васик Каріна. <i>Я голосую за мир</i>	6
Дем'янчук Віра. <i>Оповідання про війну</i>	7
Дем'янчук Оля. <i>Оповідання про війну</i>	7
Обуваєва Тоня. <i>Мир в моїх очах</i>	7
Михайлюк Алла. <i>Берегти мир на всій планеті</i>	8
Добровольська Вероніка. <i>Мир дітям планети Земля</i>	8
Поровчук Тарас. <i>Я за мир і злагоду</i>	9
Шатецький Владислав. <i>Я голосую за мир!</i>	9
Бородієнко Марія. <i>Хай завжди буде мир</i>	10
Козяр Олександра. <i>Хочу миру</i>	11
Закревський Денис. <i>Ми – маленькі ліхтарики миру</i>	12
Васик Анна. <i>Мир у моїх очах</i>	12
Яржемський В. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	13
Чабан Катерина. <i>Я голосую за мир!</i>	13
Заводний Ярослав. <i>Я голосую за мир</i>	15
Брелінська Богдана. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	16
Невірковець Катерина. <i>Мир у моїх очах</i>	17
Буличева Анастасія. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	18
Тарасюк Єва. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуто</i>	18
Левчук Олексій. <i>Я голосую за мир</i>	19
Усик Софія. <i>Мир у моїх очах</i>	20
Омельченко Михайло. <i>Я голосую за мир!</i>	20
Велінець Валерія. <i>Я голосую за мир!</i>	21
Мулько Ольга. <i>Я голосую за мир!</i>	22
Шаронська Дар'я. <i>Я голосую за мир</i>	22
Літвінчук Данило. <i>Я голосую за мир</i>	22
Гомонюк Софія. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	23
Олексін Ірина. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	23
Басюк Катерина. <i>Я голосую за мир</i>	24
Полюхович Іванна. <i>Я голосую за мир</i>	24
Філіпчук Олександра. <i>Я голосую за мир</i>	25
Совко Антоніна. <i>Я голосую за мир</i>	25
Миронович Павло. <i>Я голосую за мир</i>	26
Леміч Анна. <i>Я голосую за мир</i>	26
Бєбко Олександр. <i>Я голосую за мир</i>	27

Максимюк Анна. <i>Я голосую за мир</i>	27
Маринюк Наталія. <i>Я голосую за мир</i>	28
Меркотан Єлизавета. <i>Я голосую за мир</i>	28
Максім Тетяна. <i>Мир</i>	28
Моргун Кирило. <i>Мир</i>	29
Михайловський Антон. <i>Спорт і мир</i>	29
Жигадло Нікіта. <i>Мир – це...</i>	30
Міськова Божена. <i>Я голосую за мир</i>	31
Заремба Назар. <i>Минають дні...</i>	32
Ковалюк Антон. <i>Хай на Землі панує мир</i>	32
Лисюк Оля. <i>Мир у моїх очах</i>	33
Олійник Вікторія. <i>Я голосую за мир!</i>	33
Ярмолюк Маргарита. <i>Я голосую за мир!</i>	34
Півень Артем. <i>Я голосую за мир!</i>	34
Вишневіська Марина. <i>Я голосую за мир</i>	35
Зеленська Дарія. <i>Я хочу жити у мирі та злагоді</i>	35
Понпа Ярослав. <i>Війна – це трагедія, лихо народів</i>	36
Гордєєв Артур. <i>Мир – мрія народів світу</i>	37
Ярмолюк Віталій. <i>Я за миру всьому світі</i>	38
Семенюк Дарійка. <i>Я голосую за мир</i>	38
Щербатий Владислав. <i>Я голосую за мир</i>	39
Дем'янчук Степан. <i>Я голосую за мир</i>	39
Бондар Вікторія. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	40
Тинчук Мар'яна. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	41
Хаврук Михайло. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	42
Горай Владислав. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	42
Щур Богдан. <i>Мир у моїх очах</i>	43
Тітор Сергій. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	44
Бондарчук Марта. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	44
Федосєєва Катерина. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	45
Биковський Данііл. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	45
Ткачук Анастасія. <i>Я голосую за мир</i>	46
Лобчук Каріна. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	46
Сільвай А. <i>Я голосую за мир</i>	47
Шуляр Маргарита. <i>Я голосую за мир</i>	47
Хмарук Юля. <i>Я голосую за мир</i>	48
Татарин Маша. <i>Я голосую за мир</i>	49
Бурко Олена. <i>Я голосую за мир</i>	49
Каменський Павло. <i>Я хочу миру і злагоди!</i>	50
Мартинюк Римма. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	51

Матіяш Тетяна. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	52
Тіцький Валерій. <i>Що значить голосувати за мир?</i>	52
Качуровська Каріна. <i>Я голосую за мир</i>	53
Кузнєцова Дарія. <i>Я голосую за мир</i>	54
Білан Валерія. <i>Я голосую за мир</i>	54
Васько Владислав. <i>Я голосую за мир!</i>	55
Петровська Аліна. <i>Мир – мрія народів світу</i>	55
Микульська Ліза. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	56
Муза Ольга. <i>Мир у моїх очах</i>	57
Татаровська А. <i>Я голосую за мир</i>	58
Шевчук Юрій. <i>Я голосую за мир</i>	58
Сорока Марія. <i>За мир, за колоски налиті!</i>	59
Рубіна Наталія. <i>Я голосую за мир</i>	60
Базака Анна. <i>За мир!</i>	61
Кукуруза Микола. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте!</i>	61
Моргун Тетяна. <i>Мир у моїх очах</i>	62
Кондратюк Тетяна. <i>Я голосую за мир</i>	63
Чмир Богдан. <i>Мир у моїх очах</i>	63
Степасюк Діана. <i>Мир треба берегти</i>	64
Корнозевич Наталія. <i>Я голосую за мир</i>	65
Шамоніна Каріна. <i>Я голосую за мир</i>	65
Кравець Марта. <i>Я голосую за мир</i>	66
Кричильська Юлія. <i>Я голосую за мир</i>	67
Онушко Євгенія. <i>Я голосую за мир</i>	67
Кедрук Володимир. <i>Я голосую за мир</i>	68
Слива Роман. <i>Я голосую за мир</i>	68
Шеремет Назарій. <i>Я голосую за мир</i>	69
Канюк Діана. <i>Я голосую за мир</i>	69
Величко Анастасія. <i>Я голосую за мир</i>	70
Виговський Микола. <i>Війна – найбільше тихо</i>	71
Зайчук Ангеліна. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	72
Губін Михайло. <i>Я голосую за мир!</i>	73
Тимофєєнко Павло. <i>Я голосую за мир!</i>	73
Ремез Людмила. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте!</i>	74
Вовк Юлія. <i>Чому плачуть солдатські матері</i>	75
Штогріна Ірина. <i>Мир у моїх очах</i>	76
<i>Мир – мрія народів світу</i>	77
Півень Олександр. <i>Болять рани у ветеранів</i>	78
Харлова Ніка. <i>Я голосую за мир</i>	78

Кузнецова Марія. <i>Я голосую за мир</i>	79
Примич Анастасія. <i>Я голосую за мир</i>	80
Дикало Катерина. <i>Я голосую за мир</i>	80
Михайлов Владислав. <i>Мир – мрія народів світу</i>	81
Півень Михайло. <i>Мир у моїх очах</i>	82
Юхимчук Каріна. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	82
Канарський Олександр. <i>Я голосую за мир</i>	83
Деревняк Оксана. <i>Я голосую за мир</i>	84
Христюк Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	84
Степанюк Владислав. <i>Болять рани у ветеранів</i>	85
Андрощук Юрій. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	86
Степанюк Олександр. <i>Мир у моїх очах</i>	87
Супрунюк Максим. <i>Хай буде мир на всій Землі!</i>	87
Шимків Ірина. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	89
Осницька Ірина. <i>Я голосую за мир!</i>	90
Денисюк Юлія. <i>Лист у вічність</i>	90
Івасюк Арсентій. <i>Мир у моїх очах</i>	91
Красовський Володимир. <i>Я голосую за мир!</i>	92
Петровський Артур. <i>Я голосую за мир!</i>	93
Скібіцька Олена. <i>Я голосую за мир!</i>	94
Лагута Наталя. <i>Болять рани у ветеранів</i>	95
<i>Мир – мрія народів світу</i>	96
<i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	98
<i>Чому плачуть солдатські матері?</i>	99
<i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	100
Кочкарьов Владислав. <i>Я віддаю свій голос за мир</i>	101
Іванців Христина. <i>Важливість існування миру</i>	102
Войтюк Віка. <i>Я голосую за мир!</i>	103
Боровець Христина. <i>Я голосую за мир!</i>	104
Іванюк Марія. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	104
Петрик Яна. <i>Я голосую за мир</i>	106
Романюк Іванна. <i>Я голосую за мир!</i>	107
Дем'янчук А. <i>Я голосую за мир!</i>	108
Денищук Карина. <i>Я голосую за мир</i>	109
Вольський Олександр. <i>Я голосую за мир</i>	109
Цинко Марія. <i>Я – за мир</i>	110
Коваль Андрій. <i>Мир у моїх очах</i>	111
Мороз Оксана. <i>Я голосую за мир</i>	112
Маленький Костянтин. <i>Я голосую за мир!</i>	112

Дерпа Роман. <i>Бідна війна та багатий мир</i>	113
Карпенко Вікторія. <i>Живімо в мирі</i>	114
Красько Дмитро. <i>Болять рани у ветеранів</i>	114
Абдуллаєв Рустам. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	115
Кухарець Богдана. <i>Болять рани у ветеранів</i>	116
Клачун Анна. <i>Я голосую за мир!</i>	117
Нагорнюк Назарій. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	118
Радовенчик Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	119
Кравчук Анастасія. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	120
Грекул Вікторія. <i>Мир планеті – щастя дітям</i>	121
Харченко Катерина. <i>Незабутні сторінки сімейного альбому</i>	122
Білінська Ірина. <i>Я голосую за мир на землі!</i>	123
Кітан Тетяна. <i>Я голосую за мир!</i>	123
Тарасова Дарія. <i>Мир у моїх очах</i>	125
Павловська Ірина. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	126
Волчук Валентина. <i>Чому плачуть солдатські матері</i>	126
Федорчук Євгенія. <i>Чому плачуть солдатські матері</i>	127
Малиновська Оксана. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	128
Івашук Т. <i>Я голосую за мир</i>	129
Машлай Ю. <i>Я голосую за мир</i>	130
Маркін В. <i>День Миру</i>	131
Білінська Юлія. <i>Мир</i>	132
Максимюк Тетяна. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте!</i>	132
Герасимова Ольга. <i>Війна – це лихо і ганьба народів</i>	134
Носов Олександр. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	135
Вашук Юлія. <i>Хочу в мирі і злагоді жити</i>	137
Соловей Вікторія. <i>Я голосую за мир</i>	138
Лашук Тетяна. <i>Мир у всьому світі</i>	139
Цехмestрук Ольга. <i>Життя – подвиг. Спогади</i>	140
Верейко Ольга. <i>Війна – лихо і ганьба народів</i>	141
Терещук Анастасія. <i>Я голосую за мир</i>	142
Пивоварчук Марина. <i>Я хочу миру і злагоди</i>	144
Кулик Алєся. <i>Я голосую за мир!</i>	145
Більська Тетяна. <i>Болять рани у ветеранів</i>	145
Пяпич Богдан. <i>За мир, за колоски наліті</i>	147
Обуєєва Тоня. <i>Мир в моїх очах</i>	147
Андрощук Стас. <i>Я голосую за мир</i>	148
Лис Ірина. <i>Я голосую за мир</i>	148
Брелінська Богдана. <i>Пам'ять</i>	149
Климчук Софія. <i>Сьогодні або ніколи</i>	150

Береговий Віктор. <i>Ми маленькі ліхтарики миру</i>	150
Зеленська Дарія. <i>Мир планеті – щастя дітям!</i>	151
<i>Я голосую за мир!</i>	151
Фрейліхман Діма. <i>Миру моїх очах</i>	152
Жильчук Олег. <i>Я голосую за мир!</i>	152
Нижньов Максим. <i>Я голосую за мир!</i>	153
Фодор Тетяна. <i>Ми – діти української землі</i>	154
Левчук Дарія. <i>Чарівне слово</i>	154
Михасюк Вероніка. <i>Мир планеті, щастя дітям</i>	155
Бариш Назар. <i>Люблять мир дорослі й діти!</i>	155
Білас Анастасія. <i>У День Перемоги</i>	156
Борищук Мирослава. <i>Хай панує скрізь мир!</i>	157
Денисюк Михайло. <i>Ви за мир боріться, люди!</i>	157
Дикун Дарія. <i>Люблю Україну!</i>	158
<i>Хочу жити і миру радіти!</i>	159
Довгалюк Діана. <i>Мир – це життя!</i>	159
Кошелюк Олена. <i>Щиро хочу миру я!</i>	160
Куліш Петро. <i>Хлопчик малює мир</i>	160
Мельниченко Артем. <i>Мир</i>	161
Устюшкіна Марія. <i>Оберігайте мир!</i>	162
Хорольська Анастасія. <i>Дідусь – ветеран</i>	162
Шалаєва Анастасія. <i>Я сплю спокійно...</i>	163
Шептицька Марина. <i>Хай буде мир!</i>	164
Шептицький Віктор. <i>Живіть у мирі!</i>	164
Пальоха Анна. <i>Мир на землі</i>	165
Романюк Владислав. <i>Побажання миру</i>	166
Карпова Валерія. <i>Ветеранів пам'ятати треба...</i>	166
Прончук Анастасія. <i>Ніхто не забутий, ніщо не забуте</i>	168
Шпортун Ольга. <i>Вітром пахуча земля</i>	168
<i>Діти в боротьбі за мир</i>	169
Боровець Юлія. <i>Мир моїх очах</i>	170
Ковальчук Ярослава. <i>Чому я голосую за мир...</i>	171
Івасюк Арсентій. <i>Моя країна</i>	171
<i>Моя Україна</i>	171
<i>Біль війни</i>	172
<i>Важке дитинство</i>	172
<i>Є така професія</i>	173
<i>Пам'ять</i>	173
<i>Війна</i>	173
<i>Я за мир</i>	173

Самчук Єлизавета. Добро переможе!	174
<i>Яка ти, земле...</i>	174
<i>Як добре на мирній землі!</i>	175
<i>Об'єднаймо країну</i>	175
<i>Як втратиш країну...</i>	175
Соколовський Любомир. Плачуть ... Гірко плачуть солдатські матері...	176
Яцентюк Катерина. Життя – найпрекрасніше, що є у людини ...	177
Краснюк Аліна. А я люблю	177
<i>Голосуй за мир!</i>	178
<i>Зоряна ніч настала...</i>	178
Погуляй Дарія. Я голосую за мир	179
Пересулько Ірина. Я хочу миру й злагоди	180
Попіка Інна. Я голосую за мир	180
Мамедова Сабіна. Я бачу...	181
Капшійенко Даяна. Ніхто не забутий, ніщо не забуте	182
Кормилецька Наталія. Таке прекрасне слово мир!	183
Маринчук Валентин. Щасливий, що мир у нас!	184
Бордей Наталія. «Ні!» війні	184
Борис Анжеліка. Моя мова	185
<i>Рідний край</i>	185
Шпичак Марія. У серцях усіх лишивсь осілий попіл	186
<i>Я голосую за мир</i>	186
Борищук Іванна. Давайте жити всі у мирі!	187
<i>У мирі – чари!</i>	188
Пересулько Богдан. 9 Травня	188
<i>Спогади ветерана</i>	189
<i>За Батьківщину, за Україну!</i>	189
Ковалькова Ірина. Сміливість, хоробрість і воля в бою...	190
Алфелді Бернадетта. Ми – діти Землі	191
<i>Молитва за убієнних голодом</i>	191
<i>Є багато в світі</i>	192
<i>Україна</i>	192
Голік Тетяна. Війна!!!	193
Дрозд Олександр. Мир у душі мого народу!	194
Капустинська Іванна. Згадай...	195
Васильчук Анастасія. І знову, як завжди, буде весни... ..	195
Колодяжная Євгенія. Я голосую за мир!	196
Павлишин Анна. Час стливає невпинно...	197
<i>Я голосую за мир.</i>	198

Ковальковська Катя. <i>Незримі скрижалі</i>	198
Ковальковська Дарина. <i>Люблю тебе, моя Україно!</i>	199
<i>Заради спокою Землі...</i>	200
Каяфюк Марія. <i>Колись давно була війна...</i>	200

*Пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

*“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”
Матеріали XV Міжнародних громадських
учнівських читань
“Я голосую за мир”*

Комп'ютерний набір: Максимчук Н.С.

Верстки: Онопрійчук Г.А.

Дизайн обкладинки: Михальчин М.М.

Пізн. до друку 22.03.2011 р.

Формат 60x84/16. Папір офсетн. №1. Гарнітура Times New Roman.

Друк різнограф. Тираж 300 пр.

Редакційно-видавничий центр “Тегіс”

*Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука.*

33027 Рівне, вул. академіка Степана Дем'янчука, 4.

E-mail: mail@regi.rovno.ua

